

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
summer
I destroyed you

ELIZABETH O'ROARK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SENİ YOK ETTİĞİM YAZ

Telif Hakkı © 2024 Elizabeth O'Roark Editörler:

Sali Benbow-Powers, Lauren McKellar Kopya

Düzenleme: Christine Estevez

Fotoğrafçılık: Rafa Catala

Model: Alvaro Torralbo

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

1. [Emmy](#)
2. [Liam](#)
3. [Emmy](#)
4. [Liam](#)
5. [Emmy](#)
6. [Liam](#)
7. [Emmy](#)
8. [Emmy](#)
9. [Liam](#)
10. [Emmy](#)
11. [Liam](#)
12. [Emmy](#)
13. [Emmy](#)
14. [Liam](#)
15. [Emmy](#)
16. [Emmy](#)
17. [Emmy](#)
18. [Liam](#)
19. [Emmy](#)
20. [Emmy](#)
21. [Liam](#)
22. [Emmy](#)
23. [Liam](#)
24. [Emmy](#)
25. [Liam](#)
26. [Emmy](#)
27. [Liam](#)
28. [Emmy](#)
29. [Emmy](#)
30. [Liam](#)
31. [Emmy](#)
32. [Liam](#)
33. [Emmy](#)
34. [Emmy](#)
35. [Liam](#)
36. [Emmy](#)
37. [Emmy](#)
38. [Liam](#)
39. [Emmy](#)
40. [Emmy](#)
41. [Liam](#)
42. [Emmy](#)
43. [Liam](#)
44. [Emmy](#)
45. [Emmy](#)
46. [Liam](#)
47. [Emmy](#)
48. [Emmy](#)

Sonsözü

[Seni İlk Gördüğüm Yaz Alıntıları Teşekkür](#)

[Ayrıca Elizabeth O'Roark](#)

[Yazar Hakkında](#)

YAZARDAN NOT

Emerson'ın kilo ve beden imajıyla mücadelesi kendi düzensiz düşüncesinin ürünüdür ve yazarın kişisel görüşlerini hiçbir şekilde yansıtmamaktadır.

Bazen insanlar (ve karakterler) kendilerini o noktaya getiren düşüncelere meydan okuyabilmeleri için önce kendilerinden nefret ettiklerini itiraf etmelidirler.

EMMY

Bir teorim var: Lisede olduğunuz kişi, hayatınız boyunca olduğunuz kişidir.

Bu yüzden okuldaki en popüler kız, sevimli olan her şey solup gittikten onlarca yıl sonra hala sevimli olduğunu düşünüyor ve öldüğünü ve Silikon Vadisi milyarderlerinin kaç modelle yatarlarsa yatsınlar kendilerini neden hâlâ inek gibi hissettiklerini anlatıyor.

Donovan Arling asla bir inek olmadı. Hayatı boyunca güzel bir numune oldu ve bunu bir an bile unutamadı. Şimdi bile, beni becerirken, sevgiyle baktığı şey altındaki çıplak bedenim değil, gözlerini ayıramadığı aynadaki yansıması.

Öte yandan, *ben de* burada onun nasıl bir pislik olduğunu düşünüyorum, yani belki de ikimizin de akli doğru yerde değildir.

"Kollarına bayılıyorum," diye mırıldanıyorum, ellerimi trisepslerinin üzerinde gezdirirken. Yalan değil - gerçekten de harika kolları var - ama çoğunlukla bitirmesini istiyorum ki dairemde defolup gitsin.

"Öyle mi?" diye homurdanıyor, sesinde küçük bir çaresizlik notası var. "Çok belirginler," diye inliyorum.

"Şu trisepsler."

"Siktir," diyor ve şimdi sesi tam bir panik havasında, istese de istemese de sonun yaklaştığını bilen bir adam. "Oh lanet, oh lanet, oh lanet."

O şimdi meşgul, tüm o gelişler ve diğer şeylerle, bu yüzden gözlerimi yavaşça devirebiliyorum, bunu yaparken bile çılgınca ikiye bölünmüş olduğumu biliyorum.

Sırf güzel olduğumu kanıtlamak için kaç erkekle yattım? Çok. Ama Donovan her zaman güzeldi, bu yüzden onun doldurması gereken bir boşluğu yok gibi - oysa benimki dipsiz görünüyor.

Eğer *şışman bir kız* olduysan, kafanın içinde hep o olacaksın. Donovan üstüme yığıldı. "Siktir, çok ateşliydi."

"Harika," diye cevap verdim. "Şimdi dairemde çıkman gerekiyor. Toplanmam lazım."

Sırt üstü dönüyor ve tembel bir eliyle saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Bu sabah seni dört kez boşaltan adama böyle mi davranılır?"

Beni dört kez boşaltmadı. Birlikte yattığımız onca hafta boyunca toplam dört kez boşalmadım. "Özür dilerim. *Lütfen* dairemde çık."

Oturuyor, kaşlarını çatıyor. "Her zaman böyle kaltak olmak zorunda mısınız?"

"Hayır, olmak zorunda *değilim*." Esniyorum, arkasından kapının çarptığını duyana kadar telefonumu almak için bekliyorum. Uçuşumu kontrol etmeye niyetlenmişim ama Liam Doherty'den gelen bir mesaj gözüme çarpınca tamamen unutuyorum.

Kendisi Elliott Springs'teki projelerimden birinin irtibat noktası. Normalde çalışanlarla ve satıcılarla samimiyet kurmaktan kaçınısam da, onunla bunu yapmak çok zor. Ne kadar kötü olursam olayım, sonunda beni güldürüyor. Benim hiçbir şirretliğim onu caydıramıyor.

Gülümsemeye karşı savaşıyor çünkü mesajları gözden geçiriyorum.

Yarından sonraki gün tiyatrodaki olacağım. Oraya gittiğimde tavan döşemelerinin yapılmasını istiyorum.

LIAM

Bu tam bir günlük iş ve ben şu anda ölmek üzere olan büyükannemle birlikte huzurevindeyim.

Beş saat önce sana bundan bahsetmiştim. Sanki artık beni duymuyorsun.

Seni duymamak için elimden geleni yapıyorum. Ve parası yoksa, beni mutlu etmek daha akıllıca bir finansal karar olur.

Ve şimdi gördüğüm cevabı:

LIAM

Sanırım doktorların bize söylediklerine rağmen Nana'nın bir günü daha olabilir. Ona sadece işiğe doğru yürümemesini hatırlatacağım.

Kendimi eğlendirmeye izin vermek tehlikeli. Aylardır beni eğlendirmesine izin vermem tehlikeli. Bunu durdurmalıydım. Bir gece geç saatte ofisten ayrılmamla ilgili endişelerini dile getirdiğinde ya da *sana bakacak birine ihtiyacın olduğunu düşündüğümü* söylediğinde *Em...* Ona bunun ne olduğunu hatırlatmalıydım.

Profesyonel bir ilişki, neredeyse bitmek üzere olan bir ilişki.

Bunun yerine, o mesajları tam da oldukları gibi okudum ve tekrar okudum: şimdiye kadar aldığım aşk notlarına en yakın şey. Şimdi benimle buluşacak ve ben de buna bir son vermek zorunda kalacağım. Ama keşke yapmasaydım diyorum.

Telefonu bir kenara bırakıp duşa giriyorum ve doksán dakika sonra üç valizimi omzuma atıp lobiye iniyorum. Kapıcı Giorgio'nun yanından hızlı adımlarla geçiyorum - hak edilmemiş samimiyetten ve boş sohbetlerden nefret ederim ve onun her ikisine de dayanılmaz bir düşkünlüğü var. Hava durumu ya da gideceğim yer hakkında Giorgio'nun beş dakika bile uzatamayacağı bir konuşma olmadı.

"Heyecan verici bir yere mi gidiyorsunuz Bayan Hughes?" diye sorarak bavullardan birini kaptı.

"Elliott Springs, California." Sıkı gülümsemem, *daha fazla soru sormamasını* söyleyen bir uyarıdır. Bu onun asla dikkate almadığı bir uyarı.

Kapıyı tutuyor. "Duyduğumu söyleyemem."

"Kimse yapmadı." Bekleyen arabaya doğru hızlı adımlarla ilerliyorum. "Bu yüzden ayrıldım."

Şoför valizimi alırken, "Burada güzel havayı kaçıracaksınız," diye devam ediyor. "Bütün hafta yetmişler. Ama memleketine dönmek güzel."

"Öyle," diye cevap veriyorum sabahki ilk gerçek gülümsememle. "Özellikle de sen onu yok etmek için oradaysan." Ben arabaya binerken Giorgio'nun çenesi hâlâ açıktı.

ALTI SAATLİK BİR UÇUŞ, *doğru* kiralık arabayı bulmak için bir saat bekleme ve San Jose ile Santa Cruz'a eşit uzaklıkta bulunan ancak her ikisine de pek uygun olmayan, kartpostal güzelliğindeki Kuzey Kaliforniya köyü Elliott Springs'e ulaşmak için doksán dakikalık bir araba yolculuğu gerekiyor.

Elliott Springs arnavut kaldırımli sokakları, 1800'lü yıllardan kalma mimarisi ve küçük kasaba değerleriyle tanınıyor ki bunlar benim umurumda olmayan şeyler. Ancak kasabanın sağ tarafındaki dağda bir tatil köyü açılıyor ve sol tarafa da iki büyük şirket taşıyor

-Ve *bunu* çok önemsiyorum.

Yakında Elliott Springs zengin yeni sakinlerle ve daha da zengin turistlerle dolup taşacak. Peki onlar Cuddlebug Lady's Fashions and Candles'dan alışveriş yapmak isteyecekler mi? İstemeyecekler. Bir tabak dolusu Hamburger Alfredo'dan ya da yerel lokantanın ara sıcak dediği şeyden sonra Cuts-n-Stuff'ta saçlarını yaptırmak isteyecekler mi? Şüpheli. Şarap barları, iyi yemekler ve yüz dolarlık yoga pantolonları isteyeceklerdir. Şarap barlarını ve pahalı yoga pantolonlarını ben de severim ama en çok sevdiğim şey Elliott Springs'i yok etmenin verdiği heyecan.

Kasabadan geçerken Lucas Hall'un önünde bir an duraksıyorum. Bir zamanlar bölgenin en büyük etkinlikleri bu salonun duvarları arasında düzenlenirdi. İçki yasağı sırasında çılgın partiler, her iki Dünya Savaşı sırasında birlikler için bağış toplama etkinlikleri, ellili yıllarda sosyeteye takdim baloları ve bir asır boyunca her okul etkinliği burada düzenlenmiş.

Tüm kasabanın tarihi bu çürümeye yüz tutmuş eski binada saklı, benim tarihim de öyle. Sahneye çıkarken bana nasıl çelme taktıklarını ve elbisemi yırttıklarını hatırlıyorum; Bradley Grimm'in diplomamı almak için revaktan geçerken "Yürürken binanın sallandığını hissediyorum" dediğini hatırlıyorum. Hepimizin çok değer verdiği bu binada, lise mezuniyetimize ne güzel bir neşe kattılar. Eminim hala bu olaya gülüyorlardır ve eminim ki bu olaya daha da çok gülüyorlardır.

En kötü anları, o kadar acı verici olanları şimdi bile hatırlamaya zor dayanıyorum.

Ama bu bina bir apartman kompleksine dönüştüğünde ve ben onların tüm işlerini batırdığımda, eminim onlar da bu anıları en az benim kadar komik bulacaklardır.

Ana caddeye dönüp köprüye doğru ilerliyorum. Tam köprüye vardığımda patronum arıyor, sanki yerimi takip ediyormuş gibi, ki bunu ona hiç yakıştıramadım.

"Her şey hazır mı?" Charles havlıyor.

"Evet," diye sertçe cevap veriyorum. Bu soruyu sorması bile son derece can sıkıcı. "Mimarın çizimleri haftalar önce tamamlandı ve toplantıdan önce belediye başkanıyla konuşacağım."

"Burada sizi şımartıyoruz," diye uyarıyor, "ama yine de sonuç bekliyoruz. The Hedgerow bu yaz açıldığında, radara yakalanmamak için çok geç olabilir."

"Evet, bunun farkındayım *Charles*," diyorum dişlerimin arasından. *Sana bundan bahseden bendim, hatırladın mı?*

Charles'ı dostça davranmadığı için suçlamıyorum - eğer o dallara kişisel olarak bağlanmışsanız zayıf dalları kesmek zordur. Ancak yaptığım işlerden kendine pay çıkarmayı sevdiği için onu suçluyorum. Yetki bende olduğunda kesip atacağım dallardan biri olmasının pek çok nedeninden biri de bu. Aylardır ofisini zevkli ve feminen bir şekilde yenilemek için bir tasarımcıyla çalışıyorum.

Telefonu kapatmadan önce "Ne yapman gerekiyorsa yap," diyor.

Aslında söylediği şey, *hedeflerimize ulaşmak için gerekli olan her seviyeye* inmektir; ben her zaman gerekli olan her seviyeye indiğim için gereksiz bir hatırlatma. Ama aynı zamanda *korkusuz olun* demek istiyor ve hayatımın en kötü yıllarını geçirdiğim annemin evinin önüne geldiğimde kendimi her zamankinden çok daha az korkusuz hissediyorum.

Buraya son gelişimden bu yana geçen iki yılda hiçbir şey değişmedi - kapı hâlâ kırık, panjurlar eğri duruyor, anneme çocukken verdiğim melek heykelcikleri verandanın önünde toz topluyor, kardeşimin ona verdikleri ise içerideki cam raflarda değerli yadigârlar gibi duruyor.

Beni gördüğüne memnun olmayacak. Pahalı çantamın rüküş olduğunu söylerken, kilo almış gibi görüldüğümü söylerken ve benim yerime Jeff'in onunla ilgilenmesini dilerken sesi küçümsemeyle damlayacak.

Ben de her zaman yaptığım gibi sineye çekip kabulleneceğim.

Annemin diz ameliyatının zamanlaması benim avantajıma oldu - Inspired Building'in planları hakkında mümkün olduğunca az şüphe uyandırmaya çalışıyorum ve bu, Elliott Springs'in küçük kasaba cazibesini yok etmeye çalışan büyük şehirli bir davetsiz misafirin aksine sadece sevgi dolu bir kız olarak burada olduğumu iddia etmeme izin veriyor. Yine de güneşin solmakta olan ışığında eve yaklaşırken buna değip değmeyeceğini merak ediyorum.

Kapı kilitli değil. İçeri girip bavullarımı fuayeye bırakıyorum, cam vitrin raflarını sarsmamaya dikkat ederek evin arka tarafına doğru yürüyorum.

"Sonunda geldin," diyor annem, televizyonu durdururken ağzının etrafındaki kıvrımlar sarkıyor. Bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyor. "Ve görünüşe göre bu durum için giyinip kuşanmışsın."

"Ben de seni gördüğüme sevindim anne." Neden takım elbise giydiğimi açıklama zahmetine girmiyorum - söyleyeceğim hiçbir şey annemi etkilemeyecek, ancak bunun önümüzdeki aylarda tekrar tekrar denememe engel olacağından şüpheliyim. Kaç yaşına gelirim geleyim, içimde her zaman annesinin kendisini sevmesini umutsuzca isteyen beş yaşında bir çocuk olacak. Ve ben bunu ne kadar çok istersem, o da benden o kadar çok nefret edecek.

Yeni sundurma inşa edilirken arka güverteden geriye kalanlara doğru başını sallıyor. "Kar Tanesi'ni içeri al."

"Köpeğin var mı?" diye sordum. "Köpeklerden nefret edersin."

"Köpeklerden nefret etmiyorum," diye savunuyor, oysa çocukluğum boyunca kelimesi kelimesine bunu söylemişti. "O Jordan'ındı ama evleri için fazla büyüdü."

Bu beni hiç şaşırtmadı. Kardeşimin nişanlısı Jordan, tam da tasarım bir el çantasına sığdırabileceği bir köpek alıp, onu sessizce taşımaya istekli olmadığına ya da taşıyamadığında terk edecek bir tip. Annem Jordan'ı bebeklerin de sonsuza kadar çantalara sığmayacağı konusunda uyarsa iyi olur.

Kapıyı açıyorum ve Snowflake çamurlu patileriyle üzerime atlayarak içeri giriyor. Üzerimdeki çamuru temizlemek için mutfağa giriyorum ve saatime bakıyorum. Sanırım benden yemek yapmam beklenecek, gerçi ne yapacağımı Tanrı bilir - mutfaktaki repertuarım

çoğunlukla fıstık ezmesi ve jöle ya da sadece mikrodalga fırın gerektiren şeylerle sınırlıdır ve onları bile yok etmeyi başarıyorum. "Neredeyse akşam yemeği vakti. Aç mısın?"

Annem kumandayı kaldırmış, programa devam etmeye hazırlanıyor. İki yıl oldu, ama görünüşe göre sohbeti tükettik.

"Akşam yemeğine ihtiyacım yok," diye yanıtlıyor. "Bir ya da iki öğün atlasan da ölmezsin."

Ellerim tezgahı kavıyor. Bu saçmalığa *şimdiden* benimle başladığına inanamıyorum. Liseden sonra taşındığımdan beri seksen kilo verdim, ama yine eski halimize döndük: Annem kendini beğenmiş bir şekilde kendini tutmasıyla gurur duyarken bana bu konuda berbat olduğumu hatırlatıyor.

Büyürken ne zaman bir şeyler atıştırırsam, ne zaman ikincisini istesem, kaşlarını çatar, benden öğrenirdi. "*Buna ihtiyacın olamaz,*" derdi ve gerçek açlığımı daha karanlık ve boş bir şeye, *asla* yiyeceklerle dolduramayacağım bir şeye dönüştürmek için tek gereken buydu.

"Cidden *daha fazla* kilo vermem gerektiğini mi ima etmeye çalışıyorsun?" Dişlerimin arasından soruyorum.

İç çekiyor. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ her zamanki gibi kolay alınıyorsun. Ben sadece yaşlandıkça kilolarını korumanın zorlaşacağını söylüyorum ve ikimiz de bunun senin için her zaman bir mücadele olduğunu biliyoruz."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Bunun sadece *onun* çatısı altında bir sorun olduğunu iddia edebilirdim ama ikimiz de bunun bir yalan olduğunu bilirdik. Kilomu, annemin asla başvurmak zorunda kalmadığı, sıkı egzersiz ve kalori sayımının pek de sağlıklı olmayan bir kombinasyonu koruyorum ve hata yaptığımda, sanki bir kuyuya düşmüşüm ve kaygan duvarlarından asla ve asla geri çıkamayacakmışım gibi hissediyorum.

Bu akşam meydan okurcasına, her lokmayı zorlayarak yemek yiyeceğim ve yine de yetmeyecek. Çivilenmemiş her şeyi yemek isteyeceğim çünkü bana hiçbirini istememem gerektiğini hatırlattı.

Bir saattir evdeyim ve şimdiden kazanmaya başladı.

Eskiden bana ait olan oda, annemin eski kıyafetlerinin neredeyse tavana kadar yığıldığı kutularla bir depolama alanına dönüşmüş durumda. Yatağa giden bir yol oluşturmak için duvara karşı bir yığın oluşturmak zorundayım. Dolap onun sezon dışı kıyafetleriyle dolu, dolayısıyla benimkileri koyacak yer yok. Dizini incittiğinden beri hareket kabiliyetinin sorun olduğunu biliyorum. Ama ne olursa olsun bu odayı benim için temizlemeyeceğini de biliyorum.

Duş alıp yatağa tırmanıyorum ve küflü örtüyü yere atıyorum. New York'u hiçbir şeyi özlemeyeceğimi hayal etmediğim kadar özlüyorum. Tavandan tabana pencereleri olan ve tamamen boş olan güzel, temiz dairemi istiyorum. Ön kapıdan arka duvara kadar hiçbir şeye çarpmadan bir bilye yuvarlayabilirsin.

Telefonumu elime alıyorum. Mesajlarımı bu kadar sık kontrol edip onun adını aramam kesinlikle acınası bir durum.

Yarın saat 14:00 gibi dükkana geleceğim ve o tavan içeride olsa iyi olur. Büyükannen nasıl bu arada?

LIAM

Büyükannem umurunda değil.

Çünkü gerçekten bir büyükkannen olduğunu sanmıyorum. Onun ölümünü daha önce kullandığına eminim.

Herkesin bir büyükkanesi vardır. Üreme böyle olur.

Evet, ama bir büyükkannenin ölümünü işten kaçmak için kullanmanın da bir sınırı var.

Üvey büyükkanelerim var. Bunu sonsuza kadar kullanacağım.

Gülmemem gerektiği halde gülüyorum. Ona geri mesaj atmak istiyorum ama kesinlikle bunu da yapmayacağım. Liam, mesajda olduğu kişi olmayacak. Tüm kanıtlara rağmen benden hoşlanan biri olmayacak, gerçekten güvenilebileceğim biri olmayacak.

Her şey dağıldığında onu özleyeceğim. Gerçekten özleyeceğim.

LIAM

Sabaha, tamamen kendi hatası olan gecikmeler nedeniyle bir ev sahibinden azar işiterek başladım. Bu bittiğinde, ben Çatı ustalarımın birinin eline çivi battığını ve bir diğerinin de bir drenaj borusunu deldiğini öğrendim; bu boruyu artık kendi paramızla değiştireceğiz.

Ancak tüm bunlar bile şu anki kötü ruh halimden sorumlu değil - kız kardeşim Bridget kesinlikle beni çağırarak. Kapıya geliyor ve ben evine giden yolda yürürken beni izliyor. "Kırdığın bile söylenemez," diyor, göz ucuyla Bacak.

Yüzümü buruşturuyorum. "Kırdığımı söyleyebilirim." Alçı çikalı haftalar oldu ama merdivene tırmanırken sağ bacağım hala solumdan daha zayıf. Sörf yapmak imkansız, zar zor pop-up yapılabiliyorum. Ve çek hesabım, onu kırdığımı kesinlikle söyleyebilir.

Aradığı akıtan tuvalete doğru gidiyorum, ki bu tam da onun değersiz kocasının ilgilenmesi gereken bir şey. Nerede olduğunu sorma zahmetine girmeyi bıraktım. Scott ya yaşayan herhangi bir insandan daha fazla golf gezisi yapıyor ya da kadın onu koruyor.

"Caleb'in düğünü için davetiye aldım," diyor ve beni banyoya kadar takip edip lavabonun üzerine atlıyor. "Yuva kuracak son kişinin sen olacağını kim düşünebilirdi ki?"

Çantamı yere bırakıyorum. "Evet. Kimse yok."

"Çok seçicisin," diyor Bridget. "Missy'ye gerçekten bir şans vermeliydin. Bazen tek bir randevu yeterli olmaz-" "Hey, Bridge?" Banyo zemininden ona bakmak için dönerek soruyorum. "Bunu bugün yapmasak olur mu?"

Vurup Düşürdüğün Mükemmel Kızlar başlıklı tanıdık sohbet hiçbir zaman favorim olmadı, özellikle de onunla aynı fikirde olduğumda. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, en yakın arkadaşlarımdan hepsi ya boşanmaya doğru gidiyordu ya da bekar oldukları onaylanmıştı ve şimdi üçü de mutlu bir şekilde evlendi ve geriye sadece ben kaldım - tüm bu süre boyunca dışarıda flört eden tek kişi. Sevimli, hoş ve beni sıkmaktan başka sakıncalı bir şey yapmayan yüzlerce kızla çıktım. Sorunun ben olduğumu kabul etmek, ki açıkça öyleyim, ilk randevumuzda bir saat boyunca esnememe neden olan bir kadına ömür boyu bağlanmak istemediğim gerçeğini değiştirmiyor.

"Tamam. Tanışman gereken başka biri var. Çocuğu muayenehanemize gelen bekar bir anne. Çok cana yakın biri." "Bekar bir anne mi?" Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler. Hayal kırıklığına uğratacağım iki kişi daha var."

"Üç katı aslında," diye karşı çıkıyor. "Onun da ikinci sınıfa giden bir çocuğu var. Ama Liam, sen çocukları *seviyorsun*. Daisy ile çok iyiydin. Belki de eksik olan parça budur."

Çocukların bir ilişkideki boşluğu doldurabileceğini düşünmesi kız kardeşimin evliliği hakkında her şeyi anlatıyor. Eminim Scott'la birlikte bir çocukları olsaydı, mantığının aslında ne kadar hatalı olduğunu görecekti.

"Yorgunum Bridget," diye homurdandım. "Bırak artık."

Başımı eğiyor. "Bugün neyin var senin? Keyfin yerinde değil."

Soracağımı biliyordum.

"Bankayla görüştüm," diyorum elimi İngiliz anahtarına uzatarak. Bunu tartışmak istemiyorum ama eninde sonunda ona söylemem gerekecek. "Bana kredi vermeyecekler, bu da yatırımcıları da kaybettiğim anlamına geliyor."

Ağzı açık kaldı. "Bunun bir smaç olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Bacağıma kırmadan önce de böyle demişlerdi. Artık o kadar birikmiş param yok. 'Artık iyi bir kredi riski değilim'."

Ekibim elinden geleni yaptı ama ben yatariken geride kaldık. Neden o çatıya tırmanmak zorundaydım ki? Sanki oraya çıktığımda başka, indiğimde bambaşka biriydim. Ya da belki de değişim zaten olmuştu ve bunu fark etmem için sert bir düşünüş gerekti.

O zamandan beri herkes bana dövülmüş bir köpek gibi davranıyor. Emerson Hughes hariç herkes. Ne benim ne de bir başkasının duyguları onun umurunda değil. Eğer size karşı neredeyse her zaman soğuk davranan bir kadına görmeden aşık olmak mümkünse, o yolu yarıladığıma eminim. Ayrıca, size en ufak bir ilgi göstermeyen birine aşıksanız, bir ton terapiye ihtiyacınız olduğundan da eminim.

Ki artık bunu karşılayamam.

Orada bir şeyler hissediyorum. Kaba ama komik tepkilerinde ve standartlarını düşürmeyi reddedip geciktiğimizde her zaman makul davranmasında. Hayatımda birinin zırhını soymak için hiç bu kadar uğraşmamıştım, ama onun hakkında edindiğim küçük bakışlar buna değdi. Küçük bir çocuğun üst kattaki yalnız yaşlı adama hediye getirdiği tatil reklamı sırasında ağlaması gibi. Ya da etrafının dünyanın en harika restoranlarıyla çevrili olmasına rağmen yediği en iyi yemeğin küçükken babasıyla paylaştığı bir kutu çörek olması gibi. Hepsini seviyorum. Olması gerekenden daha çok seviyorum. Onda Mükemmel İyi Kızlarda olmayan bir şey var gibi görünüyor ve yarın bunun sadece benim kafamda olup olmadığını öğreneceğim.

Bunu yapana kadar, Bridget'in bekar annesine ya da başkasına ayıracak vaktim yok.

Ana Cadde'ye döndüğümde saat beşi geçiyor, Elliott Springs'teki çoğu yer için kapanış saati yaklaşıyor. Acelem olmasına rağmen bakışlarım sokağın sonuna doğru çekiliyor.

Öğleden sonra ışığında orada dururken çok güzel. Aksini söyleyene meydan okuyorum. Sadece ona bakmak bile bir şeyi istemenin ne demek olduğunu anlamam için yeterli. Umutsuzca istemenin.

Bazı insanlar -belki de çoğu- onun çok fazla çalıştığını söyleyebilir. Ama ben onun gücünü görüyorum. Başından bir sürü şey geçti ama hâlâ gururla ayakta duruyor. Göz kamaştırıcı olduğu kesin ama onu bundan çok daha fazlası yapan azmi.

Belediye meclisindeki moronların onu bir otoparka dönüştürmek istediklerine inanamıyorum.

Lucas Hall 1800'lü yıllarda bir grup zengin toprak sahibi tarafından, şüphesiz ucuz göçmen emeğinin sırtından inşa edilmiştir. Kökeni ne olursa olsun, kasabamızın şanlı başlangıcından geriye kalan tek şey o ve ben de tarihimizin geri kalanı değiştirildikten çok sonra bile onun hala ayakta kalmasını sağlamak istiyorum.

Banka kredi talebimi geri çevirmeden önce büyük planlarım vardı; Lucas Hall'u koruyacak ve herkesin istediği turistleri getirecek planlar. Şimdi, önümüzdeki hafta kasaba ilk duruşmasını yaptığında ne sunacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, dışarıdan gelenlerin kasabamızı mahvetmesini durdurmak için bir şeyler yapmam gerektiği.

İsteksizce dönüyorum ve bacağımdaki sancıya aldırmadan koşarak caddenin karşısındaki Pearsons Hırdavat'a gidiyorum, tesisat bölümüne doğru ilerlerken Jim'e başımı sallıyorum.

Rafların neredeyse bomboş olduğunu fark ettiğimde mağazanın sadece birkaç metre içindeydim.

"Hey, Jim?" Kasanın arkasından çıkarken ona doğru döndüm. "Her şey hangi cehennemde? Burada hiçbir şey yok."

Yüzünü buruşturuyor. "Duymadın sanırım? Dükkanı kapatıyoruz."

Bu o kadar beklenmedik bir şey ki, onu yanlış duyduğumu umarak olduğum yerde duruyorum. Pearsons bir kurumdur. Buraya çocukken geldim. *Babam*

buraya çocukken gelmiş. "Kapatmak mı? Neden?"

Bir omzunu kaldırıyor. "İyi bir teklif aldım ve kabul ettim. Zaten önümüzdeki on yıl içinde emekli olmayı planlıyordum... Burada birkaç yıl daha geçirmek için parayı geri çevirmek zor olurdu."

İtiraz etmemek için kendimi zor tutuyorum. Belli ki burayı oğullarına bırakmak isteseydi bırakırdı. Ailesinin mirasını, kasabanın mirasını önemseseydi, başka bir şey yapardı. Giderek artan bir şekilde, herhangi bir şeyi korumayı önemseyen tek kişi benmişim gibi geliyor. "Kim satın aldı?"

Başımı sallıyor. "Bir şirket. MT Enterprises mı? Sanırım şu dönen yerlerden biri olacak. Cuts- n- Stuff'u da satın aldılar."

Jim'e iyi geceler dileyip dışarı çıkıyorum, bakışlarım sokağın bir ucundan diğerine şok içinde gidip geliyor.

Çatı çökmeden ve bacağımyı kırmadan hemen önce, omuriliğimin tabanında bir ürperti hissettim. Hayat size sinsice yaklaşır ve bu ürperti çok geç gelen bir uyarıdır. Bir çatı çöktüğünde bunu hissedersiniz ve tüm planlarınızın ne kadar kolay bir şekilde mahvolabileceğini fark edersiniz.

İki kat aşağıya indiğinizde ve birilerinin kaybolduğunuzu anlamasının günler sürebileceğini fark ettiğinizde bunu hissedersiniz.

Ya da mürekkep kuruduktan sonra geri alınamayacağını anladığınızda, bir puştun tüm şehrinizi çoktan satın almış olduğunu fark ettiğinizde.

EMMY

Dışarıdaki kapıların çarpması ve bir merdivenin kaldırılmasıyla uyandım. Duş alıp şort ve tişörtle aşağıya indim, saçlarım Islak, gözlüklerim hala takılı, kahveye ihtiyacım var. Hem annem hem de Kar Tanesi uyanık ve sadece biri beni gördüğüne seviniyor. Kar Tanesi bana doğru gelirken annem televizyonun önündeki tüneğinden, "Onu arkaya bırak," diyor. "İşemesi lazım.

Ve onlara dışarıda kesmelerini söyle. Başım ağrıyor."

Elim, Kar Tanesi'nin tüyleri arasında geziniyor, hareketsiz. Annem yataktan kalkmayı, kendine kahve yapmayı ve saçını yapmayı başardı ama bu zavallı köpeğin içeride geçirdiği bir geceden sonra çişini yapmasına izin vermeye zahmet edemedi mi?

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. İşemek için onun iznine ihtiyacım olsaydı, muhtemelen ben de hala bekliyorum olurum.

Kapıyı açıyorum ve köpek bahçenin köşelerine doğru koşuyor, ilerideki verandanın çevresinde duran bir grup adamın yanından geçiyor. Yüzleri bana dönük, ama ortadakine hemen dikkat kesiliyorum: Levi's marka bir pantolon giyiyor ve daha da iyisi, beni yok edebilecek kadar iri - yatakta tehlike unsurunu severim.

Bu son derece sığ bir yaklaşım elbette, ama neden son derece sığ olmayayım *ki*? Bir erkeğin yol paramı ödemesine, günümün nasıl geçtiğini sormasına ya da Tanrı korusun, benden onunkini sormamı beklemesine ihtiyacım yok. Vücudumun kabaca üç parçasıyla ilgileniyorum -eğer ambidextrous ise muhtemelen dört- ve bu kadar az şey istediğimde, bunu güzel bir paket içinde almayı hak ediyorum.

Bana hiç dikkat etmiyor, ama çocuklar onu dürtüyor ve sonunda dönüyor. Baretinin oluşturduğu gölgenin altında yüzünü bile göremiyorum ama ateşli olduğunu biliyorum. Sadece ağzının şeklini seçebiliyorum - dolgun alt dudağı, kirli sakallarla gölgelenmiş çenesinin keskinliği. Yemin ederim, testosteron ondan akıyor ve ben bunu buradan hissedebiliyorum.

Ama sonra şapkasını çıkararak öne doğru bir adım atıyor ve birden midemin derinliklerinde karanlık, acı verici bir gümbürtüyle çarpıyor: Onu tanıyorum. Onu *nasıl* tanıdığımdan emin değilim ama kötü olduğunu biliyorum. Bazen bende de böyle oluyor; bir anıyı hatırlayamıyorum, sadece neden olduğu acıyı hatırlıyorum. O da bir noktada bana acı verdi. Bu kasabadaki pek çok insan yaptı.

Ve unutsam bile affetmem.

"Annem çok gürültü yaptığınızı söylüyor," diye anons ediyorum. "Kesmeni istiyor." Bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyor. "Annen bu işin bitmesini istiyor mu prenses?" *Hayır, istemedi.*

Şantiyelerde oldukça fazla zaman geçiriyorum ve bu tam da hiçbir erkekten duymak istemediğim türden bir saçmalık.

"Eminim istiyordur," diye karşılık veriyorum. "Ama bunun makul bir şekilde yapılmasını istiyor, sabah sekizden önce değil, küçük çekiç."

"*Küçük çekiç* mi?" diye tekrarlıyor.

"Ah, pardon. Cinsiyetçi ve aşağılayıcı lakapları değiş tokuş ettiğimizi sanıyordum." Ne demek istediğimi anladığından emin olmak için bakışlarım kasıklarına düşüyor; arkadaşları bıyık altından gülüyor. "Belki de yanlış anlamışımdır, gerçi *benimki* yanlış olsaydı şaşırdım."

Bu tamamen yanlış. Kendisini sanki bütün alet çantasını oraya koymuş bir adam gibi taşıyor ama bunu bilmesine gerek yok.

İç çekerek eve geri dönüyorum. İnsanları şimdiden yabancılaştırıyorum ve gün daha yeni başladı.

KİMSEYİ ŞAŞIRTMADI, marketi yenilemek için tuttuğum adamlar öğle vakti şehir merkezine vardığımda ortalıkta yoktu, oysa market sahibi Gary haftalardır bana her gün saat yedide gelip hava kararana kadar çalıştıklarını söylüyordu.

Gary ve benim eğlenceli, dostane bir ilişkimiz yok, Gary'nin beş para etmez bir pislik olduğundan şüphelenmesem sorun olmazdı. Liam bana düzenli olarak işlerin ne durumda olduğunu bildirirken, Gary kasıtlı olarak belirsiz davranıyor. Görseller istiyorum ve bana benim olmayan bir projenin fotoğraflarını gönderiyor. Tarih soruyorum, bana geri döneceğini söylüyor.

Bu yüzden Gary'yi geleceğime dair uyarmadım. Tam olarak ne kadar berbat biri olduğunu görmek istedim ve görünüşe göre düşündüğümünden de kötüyümüş: Az önce marketin kapısını açtım ve Gary'nin iki hafta önce yapıldığını söylediği pırıl pırıl parke tamamen yok.

Bu saçmalığa ihtiyacım yok, şu anda olmaz. Yeni dükkânları doldurmam ve personel almam, birkaç mülk daha satın almam, belediye başkanının kıcını yeterince yalamam ve apartman kompleksimizi inşa ettirmek için gerekli tüm toplantılara katılmam ve tüm bunları yaparken annemi ameliyattan sonra hayatta tutmam gerekirken olmaz. Elliott Springs'e bir taşla birkaç kuş vurmak için geldim, bu tabii ki sadece bir metafor - kuşlardan birinin hayatta kalması konusunda ne kadar kararsız olsam da hiçbirinin ölmemesi gerekiyor.

Karanlık dükkâna giriyorum. Dört ay önce burayı satın almak için geldiğimde olduğundan biraz daha farklı görünüyor. "Merhaba Gary," diyorum telefona cevap verdiğinde net bir şekilde. "Mekân nasıl gidiyor?"

"Hâlâ programa uygun," diyor ağır bir iç çekişle.

Zavallı Gary dırdırımından bıktı. Zavallı Gary, ben *sadece* dırdır ederken ne kadar iyi olduğunu öğrenmek üzere.

"Harika!" Çantamdan sözleşmeyi çıkararak neşeyle cevap veriyorum. "Önümüzdeki hafta teslim edilecek mağaza demirbaşlarım var. Bu bir sorun olacak mı?"

"Gelecek haftadan emin değilim. Size geri döneyim."

Sana geri döneyim Gary'nin en sevdiği cümle. Buradaki varlığım kelime dağarcığının yüzde ellisini elinden alacak. "Peki ya parke? Bitti mi demiştin?"

"Evet, hepimiz iyiyiz." Telefonun ucundan bir ses geliyor ve telefona geri dönüyor. "İşimin başına dönsem iyi olacak."

Dostum, Gary'i gerçekten kovmak istiyorum. Bu arzu kanımda var ama Liam'ın çok daha iyi olduğu konusunda kesin bir bilgim yok ve Liam'la yüz yüze tanıştığımda bu samimiyetinin kaybolacağını da biliyorum. İnsanlar benimle yüz yüze tanıştığında genelde böyle olur. Aslında, bu çok daha önce olur - Liam'ı kırmak alışılmadık derecede zordu ve ben de elimden gelenin en iyisini yaptım.

"Kafam karıştı," diye cevap veriyorum. "Çünkü sanki mağazadaymışsın gibi konuşuyorsun ama *ben* mağazadayım ve mağaza boş. Ayrıca kafam karıştı çünkü hiç parke görmüyorum."

Uzun, garip bir sessizlik anı yaşanır.

Benim için garip olmadığını da eklemeliyim. Bu anın tadını iyi bir viskinin yakıcılığı gibi çıkarıyorum. "Ah, doğru ya. Parke gelmedi," diyor Gary. "Yarın orada olur."

Aslında okumama gerek olmasa da elimdeki sözleşmeye bir göz atıyorum. "Anlaşmamızın şartlarını ne kadar dikkatli okuduğundan emin değilim Gary, ancak inşaatın teslim tarihine uymayan herhangi bir aşaması için yüzde on ceza ve geçen her hafta için ek yüzde on ceza uygulama hakkımızı saklı tutuyoruz. Bu hafta doksan binlik bir çek alacaktınız. İş ay sonuna kadar bitmezse seksen bir bin olacak."

"Bu maliyetle aslında bedavaya çalışıyor olurdum," diye mırıldanıyor.

"O zaman senin yerinde olsaydım, biraz parke alırdım," diye cevap veriyorum telefonu kapatırken.

Caddenin aşağısında, tiyatronun önünde kamyonlar var. Liam'la bu buluşma için heyecanlanan ve aynı zamanda yanlış yönlendirildiğini bildiği bir aşka tutulmuş on iki yaşındaki bir çocuk gibi bunu erteleyen yanımdan nefret ediyorum. Onu düşündükçe sersemleyen yanımdan iğreniyorum.

Bitir artık şu işi. Liam beni kesinlikle hayal kırıklığına uğratacak ve müzikle yüzleşmenin zamanı geldi. Zaten mesajlar aldattıcıdır. Tek bildiğim, sigara tiryakisi öksürüğü olan on iki yaşında bir dede olduğu. Belki de kalan bir tutam saçını dağınık bir at kuyruğu yapan ve sadece sandalet giyen yaşlanmış hippilerden biridir. Belki de yan tarafında seksi bir kız resmi olan bir kamyon kullanıyor ya da *yanlış anlaşılma* olduğunu söylediği bir olay yüzünden yerel okullara elli adım yaklaşmasına izin verilmiyor.

Ama sonuçta o bunların hiçbiri değil. O daha

kötü.

LIAM

Kaliforniya'nın güzel havasının ve serin havasının tadını çıkarıyor musunuz?

EMERSON

İlk etapta "chill vibes "ın tadını çıkarmam gerekir. Bu ifadeyi kullandığın için bile senden biraz daha az hoşlanıyorum.

Yani benden hoşlandığını kabul ediyorsun. İlerleme var. Bu arada hiç sörf yaptın mı?

Bikiniyle çok iyi görünürdüm. Diğer sörfçülerin dikkatini dağıtırdım.

İ telefonumu kaldırırken güldüm. Emerson'la mesajlaşmaya başlayana kadar unutmuştum. Birisi. Nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yok - tek bildiğim bir milyon yaşında, çirkin ve aşırı hamile olduğu - ama onunla mesajlaştığımda, bunların hiçbirisi olmadığından tamamen emin hissediyorum. Zaten şu noktada öyle olsa bile bunun bir önemi olacağından emin değilim. Sadece ondan *hoşlanıyorum*.

Kimseyi sevecek zamanım olmadığında. Şirketin varlıklarını eski haline getirmeye yönelik umutsuz çabalarımın bir parçası olarak çok zayıfız ve her geçen saat daha da zayıflıyoruz.

Emerson'la nihayet buluşmak için tiyatroya gitmeden önce sabahın tüm işlerini hallediyorum. Park ediyorum ve adımlarım tökezlediğinde tam dışarıdayım: binada zaten bir kadın var, çocuklarla konuşuyor. Görünüşe göre Emerson Hughes beni yenmiş ve onu arkadan görmek -uzun bacakları, kısa eteği, omuzlarına dökülen koyu kahverengi saçları- içimdeki "işte bu" diyen duyguyu harekete geçirmeye yetiyor.

Kapıyı açtığımda dönüyor. Soluk mavi gözler, patlamak üzere olan bir şakayık gibi bir ağız, dokunulduğunda gül yaprakları gibi hissedilecek türden bir cilt.

"Ugh," diyor. "*Sen Liam mısın?*"

Noktaları bir araya getiren sestir.

Emerson Hughes, Sandra Atwell'in inanılmaz derecede seksi kızı, bu sabah gözlük ve küçümseme dışında pek bir şey takmadan dışarı çıkan kadın. Emerson'ın olduğundan daha şirretmiş gibi davrandığı izlenimine kapılmıştım ama bu hatun hiç de öyle davranmıyor. "*Sen Emerson mısın?*"

"Evet," diyor burun delikleri alevlenerek. "Ve yanlış tavan döşemesini takmışsınız."

Hayal kırıklığı sert vuruyor. Dünyada güzelliği onlara hiçbir fayda sağlamamış, daracık bir vücudun ve binlerce gemiyi denize indirecek bir yüzün yeterli olduğu öğretilmiş kadınlar var ve o da kesinlikle onlardan biri. İki ayımı, mesajda görüldüğünden çok daha berbat bir kadının hayalini kurarak harcadım, üstelik gizliden gizliye hoşlandığım bir şekilde değil. Neden onda daha fazlası olduğunu düşündüm ki? Babasıyla çörek yemeyi seviyor diye mi? Onu ağlatabilecek bir reklam var diye mi?

"Bunlar senin tasarımcının seçtiği fayanslar," diye homurdanıyorum, "o yüzden onunla konuş *prenses*."

Bunu söylediğimde mavi gözlerinin gümüş renginde parlamasında hem ürkütücü hem de büyülü bir şey var. Parmak uçlarından şimşekler çakmasını ve saçlarında yılanların kıvrılmasını bekliyorum.

"Bay Doherty," diyor buz gibi bir gülümsemeyle, "bugün daha önce de belirttiğimiz gibi, yetişkin bir kadına *prenses* demek açıkça kadın düşmanlığıdır. Ayrıca bir prensesin genellikle çok az güce sahip olduğunu, oysa bu durumda neredeyse tüm gücün bende olduğunu belirtmeliyim. Fayansları tasarımcım seçmedi, ben seçtim ve bu kesinlikle benim seçtiğim bir şey *değil*. Bunun düzeltilmesi gerekiyor."

"Tasarımcınla konuş tatlım," diye cevap veriyorum. Kız kardeşim şu anda beni duyabilseydi kafama vururdu, ama ben

Bu cadının *iki* lanet iş yerinde ekibimin önünde beni baltalamasına katlanmayacağım. Yine de en çok, bir kadına bu kadar zaman, bu kadar düşünce yatırımı yaptığım için kızgınım... o oldu.

Gözleri bir kez daha parlıyor. "Bana bir daha tatlım dersen inan bana pişman olursun. Ve o lanet şeyi düzeltiyor olacaksın. tavan, sana söz veriyorum."

Hışımınla çıktı. Durmak bilmeyen bir kıcı var ve odanın arka tarafında duran JP alçak bir ıslık çaldığında fark ettiğimi unutmaya çalışıyorum.

"Eminim yatakta biraz vahşi bir kedidir," diyor. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Gülüyor. "Yalancı."

Aslında yalan söylediğim için onu görmezden gelmeye karar verdim. İçimden bir ses, *evet* diyen o ses hala aynı şeyi söylüyor. Tanrıya şükür beynim *hayır* diyecek kadar akıllı.

Telefonumu alıp Bridget'e mesaj attım.

Fırsatın olduğunda bana o kızın numarasını gönder. Antrenmanındaki.

Bir randevu sırasında ölümüne sıkılmaktan daha kötü şeyler de vardır.

Mesela Emerson Hughes hakkında hayaller kurarak iki ay geçirmek.

EMMY

Göğsümdeki bu batma hissini görmezden gelmek için elimden geleni yaparak arabama doğru yürüyorum.

Beni hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum. Bundan bir şey çıkmayacağını biliyordum. Ve eğer kendime başka bir şey hissetmek için izin verirsem

Tahriş, muhtemelen bittiği için üzüldüm, bu küçük flört hiçbir zaman bir şey ifade etmeyecekti.

Onun farklı olacağını ummak çok saçmaydı. Bu kasabanın diğer sakinlerinin aksine nazik ve güvenilir biri olmasını. Kim olduğunu hâlâ tam olarak anlayabilmiş değilim -mezun olduğum sınıfta sadece yüz kişiydik ve *böyle* görünen bir adamı hatırlayacağıma *eminim*- ama kesinlikle gençlik yıllarımı cehenneme çeviren pisliklerden biriydi. Onun yüzünü gözümün önüne getirdiğimde içimde farklı bir his oluşuyor, henüz anlam veremediğim eski bir acı.

Kim olursa olsun, koyduğu modern tavan döşemesi tamamen yanlış - tiyatronun eski bir havaya sahip olması gerekiyor ki Inspired Building'in aptal simgelerini yıkmaya başlamadan önce Elliott Springs'in tarihini önemsediğine herkesi ikna edebilelim -Buda zaman ayıramadığım bir yığın sorun arasında bir sorun daha olduğu anlamına geliyor.

Bu yüzden asistanımı devreye sokmam gerekiyor.

Tiyatroyu yapması için tuttuğumuz moronlar yanlış tavanı takmışlar. Sözleşmeye ihtiyacım var. Long Point İnşaat'ın sahibini de öğren.

STELLA

Bir haftada ancak bu kadar insanı kovabiliriz, Em.

Adamlarından biri bana "Prenses" dedi, Stella.

Ah. Sanırım bana mezar kazdırmadığın için mutluyum.

Yiyeceklerle yüklü bir şekilde eve geldim. Annem *kendini Orange County'nin Gerçek Ev Kadınları*'na kaptırmış ve beni tanımıyor.

"Akşam yemeği için biftek, fırında patates ve salata yapacaktım," diye duyuruyorum. Yemek pişirme becerim göz önüne alındığında, temel şeylere bağlı kalıyorum. "Izgarada propan olup olmadığını biliyor musun?"

"Biftek ve patates mi?" diye alay ediyor annem. "Beni patlatmaya mı çalışıyorsun?"

"Küçük bir fileto da sadece üç yüz kalori var anne. Küçük bir patatesten ise yüz kalori var."

"Bu figürü biftek ve patates yiyerek tutmadım. Sadece salata yiyeceğim. Ve eğer daha akıllı olsaydın, sen de sadece salata yerdin."

Yutkundum ve sert bir karşılık verdim.

Jeff şanslı olandı, metabolizması benimkinin iki katıydı. Annemle aralarındaki bir şakaydı, yiyebildiği yiyecek miktarı. "Bacığın boş olmalı," diye mırıldanırdı annem, sanki Jeff'in yemek yeme becerisi hayali, sevimli bir özellikmiş gibi. "Nereye koyduğunu bilmiyorum."

Birkaç dakika içinde sekiz tacoyu mideye indirebilirdi ama ikinci bir tacoya uzandığımda ağzı buruşurdu. Her zaman elinde kahve fincanıyla beni tiksinererek izlerdi, aç olmama yeteneği büyük bir gurur kaynağıydı.

Hissettiğim açlığı mide bulandırıcı hale getirdi. Kadınsı değildi ve tatsızdı. "Buna gerçekten ihtiyacın var mı?" diye sorardı ve ben de taco'yu geri koyardım. Sonra Jeff'in yemesini izlerdim ve açlığım kontrolümden çıkana kadar daha karanlık ve daha muhtaç hale gelirdi.

Bu kadar az şeyin değişmesinden nefret ediyorum.

Artık ne biftek ne de patates istiyorum. Onları sadece ona sözlerinin anlamsız olduğunu göstermek için yiyeceğim, ama sonsuz

Onu takip edecek açlık şimdiden kemiklerimi kemiriyor.

Telefonum çaldığında hava karanlıktı. Gece mi yoksa sabahın erken saatleri mi olduğundan emin olamadan el yordamıyla aradım.

"İyi haberi mi yoksa kötü haberi mi istiyorsun?" Stella cıvıltıyor. Dün gece onu çalıştırdığım için beni cezalandırmak için mi bu kadar erken aradığını merak ediyorum. Panjurlardan birini açmak için yatağa uzanıyorum. Dışarıda hava neredeyse hiç aydınlanmıyor. Evet, bunu kesinlikle bilerek yaptı.

"Söyle bana," diye cevap verdim.

"Demek fayans konusunda haklıymışsın. Senin seçtiğin gibi değil. Kötü haber şu ki, bazı tedarik sorunlarıyla karşılaştılar ve dekoratör Julie değişimi onayladı."

İnleyerek komodinin üzerindeki su şişesine uzandım. Julie'nin bu değişikliği yapmaya yetkisi yoktu. "Peki sahibinin iletişim bilgilerini aldın mı?"

"Sana gönderdim. Uğraştığın adam. Liam."

"Siktir." Long Point İnşaat'ı işe aldık çünkü yetmişli yıllardan beri bu işi yapıyorlardı. Liam yetmişli yıllarda hayatta bile değildi, bu yüzden onun sahibi olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Onu tanıyor musun?" diye

soruyor. Yutkunuyorum.

New York'ta ben Emerson'ım, her sabah ofisindeki koşu bandından iş görüşmeleri yapan ve kimseyi takmayan kontrollü işkolik. Stella'dan ne kadar hoşlansam da, ona bir zamanlar lisede kum torbası olduğumu, herkesten fırça yiyen bir kız olduğumu söyleyerek her şeyi mahvetmek istemiyorum. "Onu tanıyorum. Sanırım daha yaşlı."

"Çok yaşlı olamaz. Julie onun seksi olduğunu söyledi."

Julie'nin onunla tanıştığını fark etmemiştim. İçimde bir şeyler eksidi. Bu açıkça Liam'ın şakası - her kadın müşteriyle flört ediyor ve çekici davranıyor çünkü bu onun hayatını kolaylaştırıyor. Muhtemelen şirketin parasıyla buraya uçtu, onunla yattı ve ondan sonra tüm kararları onun vermesine izin verdi - elindeki ucuz kışkı fayansları boşaltmasına ve binlerce başka köşeyi kesmesine izin verdi. Bu kadarına kandığım için kendimden nefret ediyorum. Beni.

"Julie'den bahsetmişken," diye cevap veriyorum, "ona işten çıkarıldığını söyleyebilirsin. Onunla bir daha çalışmayacağım." Stella gülüyor. "Bunun olacağını tahmin etmiştim, ama onun sözleşmesi var. Onu sebepsiz yere kovamazsın."

"Bir sürü sebebim var. Bana sormadan planlarımı değiştirdi ve beni bir pislik gibi gösterdi. Ayrıca, yeni fayansın maliyetini karşılamak zorunda kalacağız ve Charles'ın suçladığı kişi ben olacağım. Ve bu ilk kez olmuyor. Bu muhtemelen bu yıl yaptığı üçüncü pahalı hata."

Julie'nin gitmesi gerekiyor ama açıkçası neye daha çok kızdığımdan emin değilim: onun hatasına mı yoksa benim de neredeyse Liam tarafından kandırılacak olmama mı?

Neredeyse bile değil. Onun tarafından kandırıldım. Şimdiye kadar daha iyi bildiğimi düşünürdün. Görünüşe göre, asla öğrenemeyeceğim.

LIAM

Arka kapı kayarak açıldığında ve köpek dışarı fırladığında henüz erkendir. On dakika sonra Emerson ortaya çıkar.

Günlerce, bereketli küçük ağzı kibirli bir suratla, bizi görmüyormuş gibi davranırken köpeği çağırıyor.

Köpek onu görmezden gelerek mutlu bir şekilde etrafta koşmaya devam ediyor. Sırf Harpy'nin burada daha fazla kalmasını istemediğim için müdahale ediyorum. "Kar Tanesi, buraya gel kızım!" Pek zeki olmasa da tatlı bir köpek o. Onu eve doğru götürürken bacağıma sokuluyor.

Emerson kaşlarını çatıyor, gözleri temkinli. "Teşekkür ederim," diyor, sesi minnettarlıktan çok temkinli çıkıyor. "Ne zaman istersen prenses," diyorum, çoğunlukla o mavi gözlerinin bir kez daha gümüş rengi parlamasını izlemek için.

Hayal kırıklığına uğratmadılar. Eğer 1650'lerde Salem'de olsaydık, şu anda kesinlikle suyla yargılanıyor olurdu.

"Hâlâ bununla mı uğraşıyorsun?" diye soruyor dişlerini sıkarak. "Kendin olmaktan asla vazgeçme, bahçe çocuğu. Ve bu arada, o fayanslar

Yanlış. Julie sıçtı batırdı."

Bunu zaten duymuştum. Birkaç dakika önce tasarımcıdan ağlamaklı bir telefon aldım, ancak ne işe yarayabileceğimi düşündüğünden emin değilim.

"Basit bir hata yüzünden onu kovduğunuzu duydum," diye cevap veriyorum. "Senin hakkındaki ilk değerlendirmemin aşırı sert olmadığını bilmek güzel." Ağzı düz bir çizgiye dönüşüyor. "*Senin* için basit bir hata belki de. Hemen sökülüp yeniden yapılmalarını istiyorum."

"Bu sana pahalıya patlayacak."

"Oh," diyor, sahte bir şaşkınlıkla gözlerini kocaman açarak, "yani emeğin karşılığında sana *ödeme yapmam* mı gerekiyor? Arz ve talebin en temel prensibini açıkladığın için teşekkürler."

Köpeği takip etmek için dönüyor ve kapı arkasından kapandığı anda JP bir kez daha kıkırdıyor. Birimizin onun saçmalıklarını eğlenceli bulmasına sevindim.

"Yard boy," diyor. "Sanırım küçük çekiçten daha iyi. Böyle devam edersen seninle çıkabilir bile." Tek bir kaşımı kaldırıyorum. "*Benimle çıkmak mı?* Buna uyanmaktansa sonsuza dek yalnız kalmayı tercih ederim."

Yakında evlenecek olan kıdemsiz proje yöneticisi Mac, "Zaten sonsuza dek yalnız kalmayı planlıyormuşsun gibi görünmeye başladı," diye yanıtlıyor.

İşte yine aynı şey, yeterince çabalamadığım varsayımı. Herkesin istediği şeyleri istemediğim varsayımı. Oysa deniyorum. Deniyorum.

Sayılr. Telefonum arka cebimde titriyor ve evet, içimden bir ses bunun Emerson'ın talepkâr, komik, *ilginç* mesajlarından biri olmasını diliyor. Şehre geldiğinde ne olacağını görmek için bekliyordum.

Artık biliyoruz. Peki neden hala suda yüzüyormuşum gibi hissediyorum?

STELLA, tam ben eve dönerken yeni tavan döşemesi seçimiyle arıyor. "Doğu

Yakası'nda saat dokuz," diye belirttim. "Senin işten çıkmış olman gerekmiyor mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
"Emmy için çalışıyorsan saat dokuz geç sayılmaz," diye yanıtlıyor. "Ona taptığım için çok şanslı."

"Emerson'ın herhangi bir çalışanının onu gerçekten sevdiğine inanmakta güçlük çekiyorum," diye iç geçiriyorum ve anahtarlarımı kapının yanındaki kancaya asıyorum.

"Sizi kandırmasına izin vermeyin," diyor Stella sesinde bir gülümsemeyle. "İnsanları korkutmak *istiyor*, ama eğer seni seviyorsa, senin için ölümüne savaşacaktır."

Onunla gerçekten tanışana kadar Emerson'ın tam olarak böyle biri olduğunu hayal ediyordum. Çünkü talepkârdı ve çoğu zaman mantıksızdı, ama ne zaman *gerçek* bir sorunum olsa, bir iskambil destesi gibi katlanırdı. Programdaki aksaklıklar, teslimat sorunları... Bana bir an bile bok vermedi.

"Sadece kavgadan hoşlanmadığına emin misin?"

Gülüyor. "Size onun yanında nasıl çalıştığımı anlatayım: patronum bana asıldı, ben de bir arkadaşına söyledim, o da Em'e söyledi ve iki gün sonra bilgisayarında uygunsuz materyaller buldukları için güvenlik tarafından dışarı çıkarıldı."

"Bu şanslı bir tesadüfe benziyor." Ya da *şanssız*, onu geceleri çalıştıran bir patronu olduğu düşünülürse.

"*Bunun* bir tesadüf olduğuna inanıyorsanız onu iyi tanımıyorsunuz demektir. Adamın arama geçmişini kontrol etmesi için bilgi işlemci birine para verdi. Temizlikçinin çocuğuna diş taktırmak için para ödüyor ve alt kattaki güvenlik görevlisine ölmek üzere olan annesini ziyaret etmesi için uçak bileti alıyor ama kimse bilmesin diye bunu *bana* yaptırıyor."

"Yine de bana söylüyorsun," diye cevap veriyorum.

"Evet, bundan nefret ederdi" diyor. "Ama bilmen gerektiğini hissediyorum." Keşke bilmeseydim. Beş dakika önce hoşlanmadığım şey basit ve karmaşık değildi. Şimdi, bir kez daha, öyle değil.

EMMY

Yaşayan sadece iki akrabaya sahip olmanın sorunu, ne kadar kötü olursa olsun onları kaybetmeyi göze alamayacağınızı

düşünmenizdir.

size davranırlar. Bu yüzden annem onu ameliyat öncesi kontrole götürürken bana bok gibi davranabiliyor ve çoğunlukla bundan kurtulabiliyor. Neden araba kullanmamdan ve giydiklerimden şikayet edebiliyor ve Jeff'in arabasının benimkinden çok daha güzel olduğunu söyleyebiliyor da ben yolun kenarına çekip ona yürümesini söylemiyorum. Çünkü sahip olduğum tek şey o.

"BMW kiralarak kime hava attığınızı sandığınızdan emin değilim," diye ekliyor ama cevabı zaten bildiğini tahmin ediyorum: *Onu etkilemek istedim.*

En başta bunu ummuş olmam çok acınası bir durum. Asla etkilenmeyecekti. Dünyayı yaklaşan bir asteroitten kurtarsam, kanseri tedavi etsem ve Nobel ödülü kazansam bile etkilenmeyecekti. Yine de Jeff'in bunu nasıl daha iyi yapabileceğini söyleyecekti.

Pes et, Emmy. Kafamın içinde bunu tekrar tekrar duyuyorum. Ama bunu yaparsam koca dünyada elimde ne kalır ki? Ve sahip olduğum iki aile üyesini benden *hoşlanmaya* ikna edemezsem bu benim hakkımda ne söyler? Annemin söylediklerinin yarısı deli saçması olsa bile, çocukluğumdan beri sahip olduğum, onun benden daha bilge olduğu, benden nefret etmesinin bir haklılığı olması gerektiği hissinden kurtulamıyorum.

Liam da dün bunu doğruladı. *Seninle ilgili ilk değerlendirmemin aşırı sert olmadığını bilmek güzel.* Burada kötü adam benmişim gibi davranmayı nereden çıkardığını anlamıyorum. Julie'yi aptalca bir karar vermesi için ayarttığını biliyor. Ama tıpkı annem gibi, içimde tedavi edilemeyecek kadar kötü bir şey olduğunu hissetmeme neden oldu.

Annemi bıraktıktan sonra Elliott Springs'e geri dönüyorum ve kasabanın kasvetli idari ofislerinin önüne park ediyorum. İyiden çok kötü anıları olan lokantaya yaklaşırken adımlarım yavaşlıyor. Burası bir zamanlar Bradley Grimm'in mahkemesinin yapıldığı yerdi. Annemin akşam yemeği almam için beni buraya gönderdiği nadir gecelerde, odanın arka tarafından kahkahalar yükselirdi. *"Sence bir kerede kaç tane hamburger yiyordur?"* Bradley ekibine sorardı. *"Tanrım, o kadar şişman olsaydım ağzımı diktirirdim."*

Kendimi belediye başkanının her gün ahbablarıyla öğle yemeği yediği kulübeye doğru zorlarken anıyı kafamdan atıyorum. "Belediye Başkanı Latham," diyorum geniş bir gülümsemeyle yürürken. "Bölmek istememiştim. Sadece sizi burada otururken gördüm ve *merhaba* demek istedim."

"Emerson!" diye haykırıyor, gerçek bir zevkle. "Tam da konuştuğumuz kişi. Beyler, bu Emerson Hughes. Yeni vitrinleri yapan şirketten ve Lucas Hall için de bazı planları var."

Beni iki yemek arkadaşıyla tanıştırıyor, kasaba konseyinin benden yaşça oldukça büyük üyeleri, Tanrı'ya şükür - bir zamanlar kim olduğumu bilmiyorlar ya da umursamıyorlar. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," diye cevap veriyorum. "Sanırım hepinizle Lucas Hall'daki duruşmada görüşeceğiz?"

Belediye Başkanı, "Gerçekten de öyle," diyor. "Bize ne ile geleceğiniz hakkında küçük bir ipucu verecek misiniz?" Sanki paylaşmadan duramayacağım bir sırrım varmış gibi gülümsememi bastırıyorum ve kirpiklerimin kapanmasına izin veriyorum. "Sana bir ipucu vermek için *can* atıyorum ama seni şaşırtmama izin vermelisin. Mimari renderlar neredeyse tamamlandı ve tek söyleyebileceğim... Bence bayılacaksınız."

Masalarında bekleyen hesabı alıyorum. "Şunu alayım. Size iyi günler beyler."

Bunun bir başarı olduğunu zaten biliyorum - belediye başkanı avucumun içini yiyor. Ama dönüp Paul Bellamy'yi bulduğumda

Kayıt ol, güvenim beni terk ediyor. Paul, lisede hayatımı cehenneme çeviren pek çok erkekten biri ve onu görmek beni yeniden ergen Emmy'ye dönüştürüyor - fark edilmemeyi umarak güçleniyorum.

Benimle dalga mı geçiyorsun, Em? On yıl sonra bile hala bu pislikten korkuyor musun?

Kafamın içindeki o ses beni ileriye doğru teşvik ediyor, bana artık üzerine basılacak biri olmadığımı hatırlatıyor. Asla.

Paul artık belinde ketçap lekeli önlüğüyle o kadar da kibirli değil ama ben cezayı karmaya bırakacak biri değilim. Eğer ondan alacağım daha fazla bir şey varsa, onu bulacağım ve bir daha birleştirilemeyecek hale gelene kadar parçalayacağım.

"Merhaba Paul," diyorum soğukkanlılıkla, hesabı tezgâhın üzerine bırakırken. "Uzun zamandır görüşemedik.

Belediye başkanının hesabını ödüyorum." Bana çatık kaşlarla bakıyor ve hiçbir tanıma belirtisi göstermiyor.

"Tanışıyor muyuz?"

"Aynı okula gittik. Emerson Hughes."

"Emmy the-?" Kendini zorlukla durduruyor ama yüzünde huysuz bir sırıtış belirliyor, bu da söylemeye *başlamasını* umursamadığı anlamına geliyor. Tabii ki umursamıyor. Gençken kilonuzun histerik derecede komik bir şaka olduğunu düşünen bir erkek bunu düşünmekten asla vazgeçmez ve benim deneyimlerime göre bu çoğu erkektir. Çoğu *insan*. Kilo yanlış hareket, kilolu kadınların daha az kazandığı, terfi alma olasılıklarının daha düşük olduğu ve sadece fotoğraflara bakılarak disiplinsiz ve daha az yetkin olarak nitelendirildikleri gerçeğini değiştirmede.

Ağır olduğum zamanlarda hayatımı var olduğum için, yer kapladığım için özür dileyerek geçirdim ve benden olduğumdan daha da üzgün olmam beklendi. Öğretmenler diğer çocukların yediği kekten yemememi önerirdi; öğle yemeği görevlisi patates kızartması almamamı önerirdi. Salata dışında bir şey sipariş ettiğimde, su yerine soda istediğimde garsonun yüzünde yargılama ifadesi görüyordum. Kilolarımla ilgili küçümseme, günümün her dakikasında kendini hissettirdi ve fazla kilolarımı vermemin üzerinden on yıl geçmesine rağmen insanlar hala bunu yapmak zorunda kaldığım gerçeğine gülüyorlar, tıpkı buradaki pislik gibi.

"Yok artık," diyor Paul. "Ne yaptın, Atkins falan mı?"

"Belli ki senden çok daha fazlasını yapmışım," diye gülümseyerek cevap veriyorum, telefonumu ödeme terminaline dokundurarak. "Bu lisede yaptığın iş değil mi?"

Eğlencesi hızlı bir şekilde ölüyor ve bu hak ettiği psikolojik dayak olmasa da sorun değil. Daha fazlası geliyor.

EMMY

Otobüse geç kalamam.

Diğer kızlar geç kalabilir. Madison ne zaman isterse tepeden aşağı inebilir ve otobüs şoförü sadece "Yedi buçukta çıkmam gerekiyor, biliyorsun."

Bu yüzden şu anda koşuyorum. Çünkü ağır olduğunuzda, tüm dünya size bir ders verilmesi gerektiğine inanıyor. Ne yaparsanız yapın size açgözlü ve tembel diyorlar. Kendinizi yeterince önemsemediğinizi ve aynı zamanda son derece bencil olduğunuzu iddia ediyorlar. Bu yüzden sizi ne kadar hor gördüklerini göstermek için yüzünüze bir kapı çarpmak için can atıyorlar.

Kalçalarım sürtünüyor ve kemerim tenime sertçe batıyor, ama her türlü aşağılama annemle yüzleşmek zorunda kalmaktan, onu uyandırmak ve arabaya ihtiyacım olduğunu söylemek zorunda kalmaktan daha iyidir.

Sınıf arkadaşlarımın güldüğünü görebiliyorum. Ne dediklerini tahmin etmek çok kolay çünkü daha önce de bir versiyonunu söylediklerini duymuştum:

Karnının nasıl sallandığına bak. O kottan çıkmak üzere.

Onu okula kadar koşturun, Bay Holladay.

Kapılar kapanıyor ve otobüs uzaklaşıyor - ben koşuyor olsam da, Bay Holladay bana bakıyor olsa da. Şaşırmadım bile. Tüm dünyanın benden nefret ediyor gibi görünmesine alıştım.

Ve şimdi eve, benden en çok nefret eden kişiye gitmek zorundayım.

Uyandım. Kalbim hâlâ sertçe atıyor. Tamamen unuttuğum bir anı, ama işte burada, göğsüme saplanmış, yeni bir bıçak gibi keskin.

Ve şu anda orada olandan çok daha keskin bıçaklar bekliyor.

Bazen yaşadığımız o soğuk yaz sabahlarından biri. Çıplak ayaklarımın altındaki zemin buz gibi. Üzerime bir sweatshirt geçirip aşağı indiğimde Kar Tanesi'ni dışarıda, yüzünü kapıya dayamış mızızlanırken buluyorum. Annem çoktan kalkmış, çoktan sinirlenmiş. "İçeri al onu," diyor.

Kapıyı açtığımda içeri atlıyor, benden mama kabına, oradan da tekrar bana doğru çılgınca koşuyor. "Tamam, tamam," diye yatıştırıyorum, elimi her zamankinden daha soğuk olan kürkünde gezdiriyorum. "Onu orada ne kadar bıraktın?" Talep ediyorum.

"Yeterince uzun değil," diye cevaplıyor annem. "Çok erken kalkıyor ve bu senin hatan. Onu dokuzdan önce beslemeyi bırakmalısın."

Bunu görmezden gelip Snowflake'in kasesini doldurmak için mutfığa geçiyorum. Açlıktan ölüyormuş gibi yiyor, acelesinden yiyecekler havada uçuşuyor. Hayvanlar hakkında fazla bilgim yok ama bunun normal olup olmadığını merak ediyorum. Kar Tanesi her zaman dağınık mı yerd, yoksa açlık deneyimi onu çılgına mı çevirdi? Eğer ikincisiyse, bu hissi bilirim.

Kahve yaparken annem göz ucuyla beni izliyor. Krema almak için buzdolabına gitmemi ve bir muza uzanmamı izliyor.

"Bu saf şeker, biliyorsun," diyor küçük, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, ben soymaya başlarken. "Böyle devam edersen gittiğinde bir ev kadar büyük olacaksın."

"Uzman beslenme tavsiyesi için teşekkürler anne," diye cevap veriyorum gözlerimi devirerek ama içimde o asırlık endişe dönmeye başlıyor. Kadın kafayı yemiş, bunu biliyorum ama yine de çocuksu bir yanımla sanki benim bilmediğim bir şey biliyor olabilir miş gibi *endişeleniyor*. Ve eğer bu evden hemen şimdi çıkmazsam, başladığım yere geri döneceğim. Kafamın içindeki sesini susturmak için tıknırcasına yemek yiyeceğim.

Meydan okurcasına kahve ve muz çarpıp internete giriyorum. Main Street'te yarı özel sınıfları olan küçük bir yoga stüdyosu var, bu da eğitmenin ekstra ilgisi anlamına geliyor - kesinlikle istemediğim bir şey - ama en azından okuldan tanıdığım biriyle karşılaşmayacağım.

Sabah sekizdeki derse tam zamanında yetişiyorum. Sevimli sarışın eğitmen odanın önünden bana gülümsüyor ama ben yabancılar gülümseyen insanlara güvenmiyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum ve matımı en arkaya kuruyorum.

"Ben Chloe," diyor. "Neden paspasınızı buraya taşıyorsunuz? Günün bu saatinde kimse gelmez."

Onu görmezden gelirdim ama sonraki bir saat boyunca garip bir gerilim olurdu.

"Bu dersten ne elde etmeyi umuyorsun?" diye soruyor ben ilerlerken.

"Sadece iyi bir egzersiz," diye karşılık veriyorum. "İçimdeki çocuğu bulmak gibi şeyler değil." Gülüyor. "Sanırım bu çakraları serbest bırakmak da yok demek?"

Ona isteksiz bir gülümseme sunuyorum. "Hayır. Bu saçmalıktan nefret ediyorum. Sadece zayıf kalmak için buradayım. Ve annemi öldürmemek için." "Yeterince adil," diye cevap veriyor, ayağa kalkarak. "Annemi bir gün daha hayatta tutalım. Kızını o minderden kaldır ve işe koyul."

Beni aşağı doğru köpekler ve savaşı pozlarından oluşan ruh ezici bir döngüden geçiriyor ve NYC'deki stüdyom kadar kolay esneme hareketleri yaptırmıyor.

Sonundaki aşağı doğru köpek hareketi sırasında kollarım titriyor. "Aman Tanrım," diye inliyorum. "Ölüyorum." "Çakralar hakkında konuşabilirim," diye öneriyor.

Paspasımı toplarken gülüyorum. "O kadar da yorgun değilim." "Bir dahaki sefere cinayete meyilli hissettiğinde yine gel."

Ona isteksiz bir gülümseme veriyorum, "Bu durumda, bir saat içinde döneceğim."

Eve döndüğümde Kar Tanesi beni kapıda karşılıyor. İçeri girdiğimde herhangi birinin -hayvan ya da insan- beni görmekten heyecan duyması çok tuhaf. Onu dışarı çıkarmak için arkaya doğru yürümeden önce kollarımı kısa bir süreliğine ona doluyorum.

"Tanrım," diyor annem crop top'uma bakarak, "umarım iş için böyle giyinmiyordursun. Hiç profesyonelce değil." Tanrım.

Hayatında hiç iş sahibi olmamış bir kadın tarafından sorgulanmaya bayılıyorum.

Gözlerim doldu. "Tabii ki hayır. Yogaya gittim." "Kötü bir diyetten daha iyi egzersiz yapamazsın."

"Egzersiz kilo dışında pek çok şeye iyi gelir" diye cevap veriyorum. "Peki yeterli olup olmadığını nereden biliyorsun? Seni bir kez bile egzersiz yaparken görmedim."

"Çünkü buna mecbur değilim."

Sırf bir tartışmayı kazanmak için annenizin osteoporoz olmasını ummak yanlış mı? Muhtemelen.

Liam arka bahçede başka bir adamla birlikte çimentoya kazık çakıyor. Tişörtü tüm doğru yerlerinden yapışıyor. En sevdiğim vücut tipine sahip - spor salonunda büyük bir aynanın önünde saatlerce esnemekle değil, gerçek bir çalışmayla elde edilen türden. Direktten uzaklaşıyor, ensesini ovuşturuyor, sıkıntılı görünüyor. Benimle konuşmadığı zamanlarda, aslında makul bir insan gibi görünüyor.

Güverteye çıkıyorum. Bana doğru ilerlerken taktığı alet kemerini çıkardığını hayal ediyorum. Ben boxer'ına uzanırken o kot pantolonun uyluğun ortasına kadar düştüğünü hayal ediyorum.

Onun kaybı.

Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor.

Kesinlikle onun kaybı.

Kafamda bile bu inandırıcı gelmiyor.

Bakışları bana takılıyor; üstümdeki bluz, çıplak göbeğime. Gözlerinde bir parlama oluyor, vahşi ve lezzetli bir şey, sonra şüphesiz neye baktığını hatırlıyor ve işine geri dönüyor.

"Tavanım ne zaman bitecek?" Talep ediyorum.

"Fayansları sipariş ettim," diyor başını kaldırmadan. "Mağaza bana gelecek hafta haber verecek."

Daha fazlasını istiyorum. Sadece saldırmak için bile olsa konuşmasını istiyorum. "Biliyorsun, Temmuz ayından itibaren Bond film serisinin reklamını yapmaya başladık bile. Bizi gerçekten geride bıraktınız."

"Seni geride bırakmadım," diye homurdanıyor, bana doğru dönerek. "*Sen* de annen gibi planı değiştirdin. Tek benzerlik bu değil tabii ki. Ateşli olabilirsin, ama tavırların açısından elmanın ağaçtan uzağa düşmediği çok açık."

Ona cevap olarak söyleyebileceğim binlerce çirkin şey geliyor aklıma ama boğazım garip bir şekilde düğümleniyor. Annem gibi olduğumu biliyorum. Birçok insan daha kötü olduğumu söyleyebilir. Ama her ne olduysam, onun gibi insanlar yüzünden oldu - kendi eğlenceleri için tökezlememi ve düşmemi isteyen insanlar. Tek sonuç buydu. *Gerekli* bir sonuç.

Sanırım eve dönmüş olmak bana bunun ne kadar korkunç bir sonuç olduğunu hatırlatıyor.

"Az önce duyduğum tek şey," diye cevap veriyorum, terli saçlarımı yüzümden iterek içeri girmek için dönüyorum, "seksi olduğumu düşündüğün."

LIAM

Yeni Yıl hafta sonundan önceki Cuma günü kendimi kaybetmiştim.

İnmeden önceki son bilinçli düşüncem "*Kimse kayb olduğumu anlamayacak bile*" oldu ve haklıydım. Hiçbiri Arkadaşlarım fark etti çünkü kendi hayatları vardı ve geçici planlar yaptığım insanlar gelmediğimde gözlerini kırpmadılar çünkü ben buydum - sörf yaptıktan sonra birkaç bira içip uyuyakaldığım için bir tür randevuya gelmeyen, Beck'in barına gelmeyen çünkü bir kız beni davet etmişti, çok akşamdan kalma olduğum için kız kardeşimle brunch'a gelmeyen bir adam.

Evet, daha fazlasını istediğimi biliyordum - birinin dünyasının merkezi olmak istiyordum ve onun da benimkinin merkezi olmasını istiyordum - ama aceleye gerek olmadığını düşündüm. Tıpkı George Clooney, Mick Jagger ve hayatını seçenekler arasında geçiren diğer tüm erkekler gibi ben de zamanımı bekleyebilir, beni dik oturtacak kadını bekleyebilirdim.

Ancak bilincim yerindeyken geçirdiğim üç gün ve ardından haftalarca süren traksiyon sırasında, keşke bu kadar pasif bir şekilde beklemeseydim demeye başladım.

Bu yüzden bu akşam Bridget'in arkadaşı Holly ile buluşacağım ve bu yüzden şimdiden korkuyorum: çünkü pasif olmamaya çalışıyorum, ancak işleri ele almanın yeni yolu da işe yarıyor gibi görünmüyor.

Holly, Beck's Bar and Grill'de buluşmayı öneriyor, burası hâlâ arkadaşım Beck'e ait, ancak Beck artık pek burada değil ve burayı satma sürecinde. Bu rastgele bir öneri miydi yoksa Bridget ona içeriden bir bilgi mi verdi emin değilim ama içeri girdiğim anda kabul ettiğime pişman oluyorum. Elbette burada rahatım ama aynı zamanda geçen zamanı da hatırlıyorum. Yıllardır her Salı burada arkadaşlarımla buluşurum ama şimdi hepsi nişanlıları, kız arkadaşları ve işleriyle o kadar meşguller ki benimle vakit geçiremiyorlar. Onların hayatları değişti ama benimki değişmedi.

Onu barda bekliyorum ve sol tarafımda oturan, ikisini çok az tanıdığım çocuklarla sohbete dalıyorum.

Benden daha gençler ama geçen yıl bir tanesi için bir fidanlık yaptım ve diğerini de Long Point'teki seriden tanıyorum.

Bacağımı kırdığımdan beri bir kez bile sörf yapmadığım için iç karartıcı bir konu olan sörf hakkında konuşuyoruz ve sonra Beck'in beni de üzen ayrılığı hakkında konuşuyoruz.

"Burayı sattığına inanamıyorum," diyor yanında çalıştığım Pete. "Ama Elliott Springs'teki herkes satıyor gibi görünüyor, sanırım o da kalabalığı takip etti."

Beck *kalabalığı takip* etmiyor. Gelecek hafta sonu evlenme teklif edeceği kızı takip ediyor. Ama bu aptallar istediklerini düşünebilirler.

"Tüm bunların arkasında kimin olduğunu biliyor musun?" Sörfçü Rex soruyor. "Emmy.

Emerson Hughes." Pete gülüyor. "Yok artık. Semi Emmy mi?"

Bakışlarım ona doğru kayıyor. "O da ne?"

"Bizden bir yıl gerideydi," diyor Pete. "Şöyle diyelim... *hoş bir tombulluğu* vardı."

Hepsi biraz fazla gülüyor. Sinirlendim ama Emerson'ın kendini toparlamadığı da söylenemez. "*Duyduğum tek şey seksi olduğumu düşündüğündü.*" Eğer ona kızgın olmasaydım, gülerdim.

"Dostum," diyor başka bir adam, "Bradley'nin ona karşı ne kadar kaba olduğunu hatırlıyor musun? Mezunlar gününde yaptıkları saçmalıkları?"

Pete bana döndü. "Kilosu yüzünden ona işkence etmişler," diyor ve gülmekten katılıyor. "Tanrım, çok acımasız ama çok komikti."

Şaşkın şaşkın onlara bakıyorum. Neden gülüyorlar ki? Emerson onlara da bana olduğu kadar kötü davranırsa bile,

Bunu hak etmemiști.

Biramı sertçe yere bıraktım. "Daha yeni bir kızın oldu," diyorum Pete'e, "yine de bir kızın *kilosu* yüzünden işkence görmesine duyduğun en komik şeymiş gibi gülüyorsun. Senin derdin ne lan?"

"Sakin ol kardeşim," diyor kaşlarını kaldırarak diğerlerine. "Uzun zaman önceydi."

"Öyle mi? Uzun zaman önce bunun komik olduğunu düşünmüş olman oldukça üzücü ve hâlâ düşünüyor olman da acınası bir durum. Büyü artık amına koyayım."

Bardan çıkıyorum, Holly'ye mesaj atıp lokantayı öneriyorum.

Hangisinin beni daha çok rahatsız ettiğinden emin değilim... Emerson'a bu kadar çok insanın çöp gibi davranması mı, yoksa benim de onlardan biri haline gelmem mi?

HOLLY dar, korse tarzı bir yular ve topuklu ayakkabılar giymiş, lokanta için değil bar için giyinmiş. Planı değiştirdiğim için kendimi kötü hissediyorum ve ona ve harcadığı onca çabaya baktığımda hala bugünkü gibi berbat Emerson Hughes'u tercih ettiğim için daha da kötü hissediyorum.

Holly sürekli çocuklarından bahsediyor ve bana işimle ilgili pek de gerçek bir ilgi yansıtmayan birkaç soru soruyor. Ben sörfle ilgileniyorum, o ise "kolajlama" denen bir şeyle. Ben gerçek suç belgesellerini seviyorum, o ise reality flört programları hakkında ansiklopedik bir bilgiye sahip. Herhangi bir örtüşme bulmakta zorlanıyorum ve zaten bunun bir önemi de olmamalı. Sörf yapmıyorsa ne olmuş? Çocukları hakkında çok konuşsa ne olur? Çocuklarından bahsetmeyen bir kadınla birlikte olmak isteyecek değilim. Ama can sıkıntım tamamen tahmin edilebilir. Bu yüzden kız kardeşime en başta ilgilenmediğimi söyledim - bu yüzden daha başlamadan bu kadından uzaklaşıyordum.

"Buralarda biriyle çıkmak çok zor," diyor Holly. "Sanki herkes çoktan evlenmiş ya da ben onlarla daha önce çıkmışım gibi hissediyorum. Bakmaktan yoruldum. Sadece birlikte yaşlanabileceğim birini istiyorum."

"Evet," diyorum dalgınca. "Ne demek istediğini anlıyorum." Anlıyorum ama Holly'nin çaresizliğinde biraz itici bir şeyler var. Emerson'ın tam tersi, ondan defalarca en ufak bir ilgi bile almaya çalıştım ama nafile.

Dışarıda kozmos içip bir erkek avlıyor olman gerekmiyor mu? Bir Cuma günü geç saatte mesaj attığımda sormuştum.

Bu profesyonelce olmayan bir soru, diye cevap verdi. *Şimdiye kadar avlanmaya ihtiyacım olmadığını anlamış olmalıydın. Sadece bir şeylerin ağuma takılmasını beklerim.*

Gülmüştüm. Ne yakalamayı umduğunu ve yakaladıktan sonra onunla ne yapabileceğini sormak istemiştim. Cevabım yeterince eğlenceli değilse, beni küçümseyeceği gerçeği hoşuma gitmişti.

Emerson'ın hafif tacizini, kolajları ve çocukları hakkında konuşmak isteyen güzel bir kızın karşısında oturmaya tercih etmem benim hakkımda ne söylüyor emin değilim. Ama hesabı öderken tek istediğim onu sağ salım arabasına kadar görmek ve böylece numara yapmayı bırakabilmek.

"Yakınlarda oturuyorsun, değil mi?" Holly kapısına vardığımızda soruyor. "Evini görmeyi çok isterim." Bir yıl önce sıkılmış olmamın bir önemi olmazdı, onu eve götürürdüm. Ama çatıdan düştüğümünden beri değiştim. Kimsenin size sahip çıkmadığını, kaybolduğunuzu fark etmelerinin günler sürebileceğini fark etmek, daha önce hiç olmadığı şekilde daha fazlasını arzulamama neden oldu.

Yuva kurmak istiyorum. Sadece bunun gerçekleşmesi için *razı* olmak istemiyorum.

"Sabah erken kalkacağım," diye cevap veriyorum. "Ama bu eğlenceliydi. Geldiğiniz için teşekkürler ve planı değiştirdiğim için özür dilerim." Yaklaşıyor ve yüzünü bana doğru kaldırıyor, iyi geceler öpücüğü bekliyor.

O kadarını bile yapmak istemiyorum, ama şimdi gözleri kapalı, bu yüzden ağzımın onunkine değmesine izin veriyorum ve uzaklaşıyorum, kamyonetime dönüp mesajlarımı kontrol etmeden önce arabasına binmesini bekliyorum.

JP'den, Bridget'ten, Caleb'den mesajlar var.

Hoşlanmadığım bir kızdan mesaj almak istemem hiç mantıklı değil.

EMMY

Ertesi sabah erkenden annemi hastaneye götürdüm.

Sanırım sevgi dolu bir kız çocuğu ameliyat bitene kadar hastanede beklerdi, ama annemin öyle bir kızı yok. Bunlardan.

Ofis mobilyalarımın teslimatını denetliyor, Gary'ye bağıyor ve ancak hastane uyandığını söylemek için aradığında geri dönüyorum. İçeri girdiğimde annem bana baktı. "Bugünlerde neden hep Anna Wintour gibi giyiniyorsun anlamıyorum. Sen emlakçı bile değilsin. O takımlara ihtiyacın yok."

Odayı geçerken hemşire nazikçe, "Bazı insanlar anesteziye çıktıklarında huysuz olurlar," diyor. Anestezi yüzünden olmadığına eminim.

Hemşire taburcu belgelerini hazırlarken annem atıştırmalıklar hakkında söyleniyor ve ardından hemşirenin yavaşlığı hakkında sesli bir şekilde söyleniyor. Tekerlekli sandalyesini hastane çıkışına kadar iten hastabakıcıya çıkışıyor. "İşin bu kadar kötü olamayacak kadar kolay" diyor ona.

Onun öfkesinin öznesi olmamak oldukça hoş, ama her güzel şeyin bir sonu olmalı.

"Madem bu kadar zekisin," diyor annem otoyola çıktığımızda, "beni verandanın merdivenlerinden nasıl çıkaracağını bulmuşsundur herhalde?"

Kahretsin.

"Fizik tedavide sana nasıl yapılacağını göstermediler mi? Sadece, ne bileyim, poponun üzerinde kayamaz mısın?" "Tabii ki hayır," diyor annem. "Bunun bir sorun olacağını fark etmediğine inanamıyorum."

"Ne yapmam gerekiyordu anne? Engelli rampası mı yapacaksın? Bak, Jeff'i arayabilirim-"

"Tanrı aşkına, Jeff yarım saat uzakta yaşıyor ve zaten şehir dışında. *Sana* sahip olmamın tek nedeni buydu. gel."

Buna bir an bile inanmadım. Jeff'in ameliyat sırasında yanında olmak zorunda kalmamak için şehir dışında olduğunu *iddia* ettiğine inanıyorum ama yardım istemek için aradığımda yalan söylediğini kabul edecek değil ya.

Annem iç geçiriyor. "Arkada çalışan çocuklardan birinden sana yardım etmesini istemelisin."

Hayır. "Bu onların işi değil. Ve-"

"Daha iyi bir çözümün var mı?" diye soruyor.

Ne yazık ki yok.

Yolculuğun geri kalanında beynimi zorluyorum ve vardığımızda, düşünülemez olanı yapmak zorunda kalacağımı kabul ediyorum: Liam'dan veya adamlarından yardım istemek. Mac ve JP iyi insanlar. Onlardan birinden iyilik istediğim sürece hayatta kalırım.

Arabayı kapatıp arka bahçeye gidiyorum ve ilk karşılaştığım Liam oluyor, güzel pazularını sergileyerek bir dörde iki çakıyor. Çok kötü şansım var.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Ugh.

"Annem yeni ameliyat oldu. Merdivenleri çıkarken yardıma ihtiyacı var."

Sırtışı dayanılmaz derecede kendini beğenmiş. "Annemi içeri sokmak için yardıma ihtiyacın var mı?" "Yardıma ihtiyacım yok," diye çıktım. "*Annemin* yardıma ihtiyacı var."

ediyor.

"Eğer onu çıkarabilirsen," diye homurdanıyorum, "diğer taraftan kaldıracığım."

Annemi sanki havadan yapılmış gibi kucaklıyor. "Onu aldım. Sadece ön kapının kilidini aç."

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim," diyor Liam'a. "Emerson plan yapmalıydı ama hayatı boyunca kendinden başka kimseyi düşünmedi."

Liam'ın omuzları sertleşir. Muhtemelen onunla aynı fikirdedir ama bir şey söylemez.

Kapıyı açıyorum. Annem yolun geri kalanını yürüyebilirdi ve biraz yürümesi gerekiyordu ama onun önünde onunla tartışmak istemiyorum. "Koridorun sonunda oturma odasına giriyoruz," diyorum ona.

Annem onu kanepeye oturtuktan sonra, "Dışarı çıkıp benim ne kadar ağır olduğumdan bahsetmeden önce," diyor, "daha kötüsü de olabilirdi, bunu bil. O lisedeyken Emerson'u bırakın arabadan buraya kadar taşımayı, bir adım bile taşıyamazdın."

"*Anne*," diye tıslıyorum, yüzümü buruşturarak. Bu onun için olağan bir şey, ama seyirciler için çok daha zor. Aramıza bir bakış atıyor. Ondan bir sırtıma, kötü bir kahkaha bekliyorum ama yok.

"Kimsenin ne kadar ağır olduğundan ya da olduğundan bahsetmem," diyor arka kapıya dönerek. "*Özellikle* de benim çocuğumsa."

Dışarı çıktı. Benim adıma anneme haddini bildirdiğini anlamam birkaç saniye sürdü.

Eskiden bana eziyet edecek bir adama hiç benzemiyor. İnsanların değişmesi mümkün mü?

Yapmışlarsa onları affedebilir misiniz?

Telefonumu elime aldım. Ona teşekkür etmeyi düşünüyorum. Yapılacak garip bir şey gibi görünüyor, ama bunu tiyatrodaki ilerlemesiyle ilgili bir şikayetle birleştirirsem, sorun olmayabilir.

Sonunda hiçbir şey yapmadım.

Ama bir parçam keşke yapsaydım diyor.

ÖNÜMÜZDEKİ BİRKAÇ GÜN boyunca, Snowflake'i kuaföre götürmek dışında evde annemle tıklıp kaldım. Aşağıdayken kendimi arka bahçede Liam'ı izlerken buluyorum. Kar Tanesi'ni dışarı çıkardığımda, hem annemin söyledikleri aklıma geliyor hem de onunla sohbet etmeyi umuyorum ama genellikle orada olmuyor, olsa da beni görmezden geliyor.

Lucas Hall'daki duruşma için konuşma alıştırması yapıyorum, her şeyi halletmiş olmama rağmen anneme şikayet ettiği yemekleri yapıyorum, o ise beni görmezden geliyor. Zaten ameliyatı hakkında konuşmak için tanıdığı herkesi aramakla meşgul ve cerrahı Dr. Sossaman'la arkadaşmış gibi görünmek için elinden geleni yapıyor... ya da arkadaştan da öte.

"Harold her an ayağa kalkabileceğimi söyledi." "Harold hala yeterince genç olduğumu ve çabuk iyileşeceğimi söyledi."

"Harold bu kadar zayıf olmasaydım, bunun çok daha kötü olacağını söyledi." Odama gidip Liam'ın eski mesajlarına baktım.

LIAM

Hafta sonu çalışmamı istediğine inanamıyorum. Hallmark filmindeki kötü adam gibisin.

*Ben çalışıyorum. Neden senden bunu beklemeyeyim?

Şimdi bir Hallmark filminin kahramanı gibi konuşuyorsun, yaptığı hatanın farkına varacak olan.

Ve sen de çok fazla Hallmark filmi izleyen biri gibi konuşuyorsun. Şu anda sadece bizim utanmalı. İpucu: O ben değilim.

Hallmark filmleri hakkında benimle şakalaşmana bak. Yumuşak bir tarafın olduğunu biliyordum.

Daha önce yalnız olduğumu düşünmemiştim. Kendimi işe verdim ve kendime daha fazlası için çok meşgul olduğumu söyledim, ama ondan her zaman haber almaya başladığımda - geceleri, hafta sonları - kendimi açılmış hissettim, sonunda ışığa maruz kalan bir çiçek ve şimdi bu hissi özlüyorum.

Keşke buraya hiç gelmeseydim de her şeyi mahvetmek zorunda kalmasaydım dedirtiyor.

LIAM

En eski anılarımdan biri, büyükannemle birlikte Lucas Hall'a giderken caddede yürüdüğümüzdür. Her seferinde Bana bir külah dondurma ısmarladığında, Vietnam Savaşı sırasında büyükbabamla orada tanışma hikâyesini anlatırdı. Ailesi İkinci Dünya Savaşı sırasında orada evlenmiş. Anlattığı günler bana o kadar da uzak gelmedi, belki de kasabanın kendisi değişmediği için.

Ana Cadde'ye her vardığımda kasabanın tarihini hissediyorum. Doherty'lerin nesilleri Lucas Hall'un büyük balo salonunda mezun oldu. "Yılın Sporcusu" kupam hala ödül odasında tozlanmaya devam ediyor. Dünya özellikle çılgınca hissettirdiğinde, burada durabilir ve her şey yolunda gidecekmiş gibi hissedebilirim - dünya değişse bile, burası asla artık tanımadığım bir yer olmayacak.

Ama şimdi bunu da elimizden almaya çalışıyorlar.

Lucas Hall ile ilgili toplantı Lucas Hall'un *içinde* yapılıyor, ki bu da aynı ineği kesip kesmemeye karar verirken lezzetli bir bardak inek sütünün tadını çıkarmaya benziyor - ve burada onu kesmek isteyen pek çok insan var.

Yerel halk duvardaki yazıyı görmedi. Gerçekten de bir grup zengin turistin Knits R Us ya da Smiths Insect Control'u haritaya koyacağını düşünüyorlar, oysa bunun olmayacağı onlar için açık olmalı. Küçük, yerel işletmeler turistler şehre geldiğinde gelişmezler; sonunda dolar işaretlerini gören holdingler tarafından yok edilirler. Mountain Brew Coffee, arkasına milyonlarca dolarlık reklam kampanyasının gücünü alan bir kahve zinciri caddenin karşısına taşındığında ne kadar ayakta kalabilir? Fazla değil.

Daha önceki konsey tartışmalarında bunu açıklamak için elimden geleni yaptım ama kimse dinlemedi. Lucas Hall'u kendim restore edebileceğimi, tarihimizi korurken yerel halkı da memnun edecek bir otele dönüştürebileceğimi düşünmüştüm ama banka bu planımı suya düşürdü. Artık yapabileceğim tek şey insanların sağduyusuna hitap etmek, yani daha başlamadan kaybettim.

Emerson Hughes minicik bir takım elbise ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla içeri süzülüp sanki en onurlu misafiriymiş gibi belediye başkanına megawatt gücünde bir gülümseme fırlattığında toplantı düzene giriyor.

Daha da sinir bozucu olan, onun da gülümsemesi. Octogenarian belediye başkanımızın Emerson'ın ne teklif ettiğini düşündüğünden emin değilim - para, prestij, oral seks? - ama buna *evet* dediği çok açık.

"Bayan Hughes," dedi ayağa kalkarak. "Hoş geldiniz. Sanırım küçük bir sunum yapmak istemiştiniz?"

Umutlu bir güzellik yarışmacısı gibi kızarıyor ve en önemli jüri üyesine utangaçça gülümsüyor. "*Gerçekten mi?*" diye sorar. "Sorun değil mi?"

"Elbette, elbette," diyor ve onu akıllı tahtaya doğru çağırıyor. "Senin whatsit'ini buradaki whosit'e bağla. Bu şeylerin nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bir gündem var," diye bağıriyorum ve Emerson yavaşça bana dönüyor. Gülümsemesi devam ediyor. Aslında, patlamamdan *memnun* olmuş görünüyor. "Özür dilerim," diyor çok tatlı bir şekilde. "Bay Doherty, değil mi? Eğer önce siz gitmek isterseniz, sorun değil. Acelem yok."

Odadaki herkes bana Scrooge'muşum gibi bakıyor. Sanki Emerson Hughes küçük cömert kalbindeki her şeyi kasabaya vermek istiyormuş da ben sevmeyi bilmeyen huysuz bir ihtiyarımışım gibi.

"Benim de acelem yok," diye dişlerimin arasından cevap veriyorum. "Sadece bir gündem olduğunu ve sunumların en sonda yer aldığını belirtiyorum."

"Özür dilerim." Belediye başkanına derin bir özür dileyen gülümseme sunuyor. "Kesinlikle bir adım öne geçmeye çalışmıyordum."

Belediye başkanı bana kaşlarını çatı. *Bu sevimli genç kız o kadar harika ki, benim hatam için özür diliyor,* diyor kaşlarını

çatarak. *A*

Ön taraftaki ahmağın işaret ettiği hata. Adı neydi onun?

"Ben Bay Doherty'nin yanına oturacağım," dedi, kaçırma ihtimaline karşı adımı tekrarlayarak, "ve herkes hazır olana kadar bekleyeceğim."

"Kendinden memnun musun?" O yanıma kayarken homurdanıyorum. Gözeneklerinden kendini beğenmiş bir zevk yayılıyor.

"Fazlasıyla," diye cevaplıyor nefesinin altında. Otururken eteği yukarı kalkıyor, tehlikeli bir şekilde külotuna yaklaşıyor. Bakışlarımı başka bir yere zorluyorum.

Sekreter, neredeyse önemli hiçbir şeyin yaşanmadığı son toplantının tutanaklarını okuyor. Bitirdiğinde belediye başkanı bana doğru bakıyor. "Umarım yeterli olmuştur, Bay Doherty?" diye soruyor ve toplantının amacını özetleyerek herkese geçen kış Lucas Hall'da yapılan ve ciddi güvenlik sorunlarını ortaya çıkaran gizemli devlet teftişini hatırlatıyor - kasabanın onarmaya gücünün yetmeyeceği kusurlar.

Binanın geçtiğimiz kış teftiş zamanı gelmediği *halde rastgele* teftiş edilmesi ilginç. Kimsenin varlığından haberdar olmadığı bir binanın rastgele denetlenmesi.

"Onarımları karşılayamayacağımız için, şimdi arazi için diğer tekliflere söz veriyoruz. Sanırım siz başlamak istersiniz, Bay Doherty?"

Tanrı aşkına. Ben kasabayı kurtarmak için buradayım, Emerson şüphesiz onu yok etmek için burada, ama bir şekilde *ben* zaten kötü adamım.

"Önce bayanlar," diye çıktım.

Emerson ayağa kalkıp odanın önüne doğru yürüyor, belediye başkanı ve belediye meclisine gülümsedikten sonra dönüp aynı ağırbaşlı gülümsemeyi geri kalanımıza da sunuyor. Ciddiyetin ve iyi niyetin timsali. Dizüstü bilgisayarı anında bağlanıyor ve ekranda kasabanın 1910 yıllarına ait bir görüntüsü yanıp sönüyor. Hazırlanmak için saatlerdir binada olduğundan ve bu son dakika girişinin sadece daha fazla drama için olduğundan şüpheleniyorum - böylece geçtiği her erkek kışına iyi bakabilir ve her kadın pahalı takım elbisesine ve parlak saçlarına hayran olabilir.

"Merhaba. Ben Inspired Building'den Emerson Hughes. Bugün bazı yeni yüzler ve birkaç tanıdık yüz görüyorum." Burada durup belediye başkanına sanki babasıymış gibi sırtıyor. Ya da erkek arkadaşı. "Ben aslında burada doğdum ve büyüdüm, bu yüzden başlamadan önce bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum: Inspired Building, Elliott Springs'i bu kadar büyülü yapan hiçbir şeyi *değiştirmek* istemiyor. Kasabamızın uzun ve gurur verici bir tarihi var. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluğun sıcaklığına sahiptir. Bu odadaki herkesin değer verdiği küçük kasaba değerleri var. Bunlar bizim için de önemli. Bu nedenle Elliott Springs'i yeni bir yüzyıla taşırken geçmişini de korumak için arka planda sessizce çalışıyoruz."

1800'lerden beri var olan bir nalbur dükkanını spin stüdyosuna dönüştürüyorlar. Bu tam olarak nasıl geçmişi korumak oluyor?

"Yeni marketimiz," diyor sanki soruyu yüksek sesle sormuşum gibi, "Elliott Springs'e lüks bir bakkalın modern kolaylıklarını getirirken, başladığı yeri asla unutmayacak." Yanıp sönen resimlerde eski zaman önlükleri giymiş gülümseyen kasiyerler, günün balıklarını ve taze pişmiş turtaları duyuran elle çizilmiş afişler, çiçek dolu hasır sepetiyle bisiklet süren bir kadın görülüyor.

Birinin *arnavut kaldırım* sokaklarımızda bisiklet sürmeye çalıştığını görmek isterdim.

"Yeni kitabevimiz ve tiyatromuz bu yaz açılıyor ve hem ziyaretçilere hem de sakinlere kasabanın geçmişinden bir tat sunarken gelişen entelektüel bir topluluğun kalbi haline geliyor." Ekrandaki görüntüler bir süfrajet protestosuna gidiyor, bir kadının Model T'den inmesine yardım ediliyor. Bunun bir kitapçı ya da tiyatroyla ne ilgisi olduğuna dair en ufak bir fikrim yok ama odada bunu sorgulayan tek kişi benmişim gibi görünüyor. Bu salaklar onu ayakta alkışlamaya hazırlar.

"Ancak bu işletmeler bir boşlukta var olamazlar. Elliott Springs sakinlerinin hak ettiği türden mağaza, restoran ve deneyimleri desteklemek için müşteri tabanının olması gerekiyor. Lucas Hall Evleri işte bu noktada devreye giriyor."

Ekranda yeni bir resim belirir; üç tekerlekli bisiklete binmiş küçük bir çocuk ve önünde gülümseyen bir çiftin yer aldığı devasa bir apartman kompleksinin mimari çizimi.

Tanrı'nın yarattığı en güneşli günde, dağlarla çerçevelenmiş ve şu anda oturduğumuz lanet olası yerde geçtiğini fark etmem bir saniye sürüyor.

Lucas Hall'u yıkıp lanet bir apartman kompleksine dönüştürmek istiyor.

"Spor salonu, çatı terası, yirmi dört saat hizmet veren kapıcısı ve hem sakinleri hem de şehir ziyaretçileri için geniş yeraltı otoparkı bulunan bir binada iki yüz elli lüks daire."

Böyle bir bina kasabayı mahveder. Her şeyi değiştirir. Yollar tıkanır, okullar aşırı kalabalık olur. Elliott Springs'i, insanları ilk etapta buraya çeken aynı büyük şehir karmaşasına dönüştürür.

Kalabalığa gülümsüyor. "Peki bu hepimiz için, halihazırda burada olan insanlar için ne anlama geliyor?" diye soruyor.

New York'ta yaşıyorsun, Emerson. "Biz" diye bir şey yok.

"Bu ortalama beş yüz yeni sakin anlamına geliyor - bir kitapçıyı, lüks bir marketi destekleyecek sakinler. Saç kesimine, unlu mamullere ve böcek kontrolüne ihtiyaç duyacak sakinler" diyor Dave Smith'e başıyla selam vererek. "Ve Elliott Springs'in geliştiğini dünyaya kanıtladığımızda, başka işletmeler de buraya gelecek, bu da San Jose ve Santa Cruz'da gördüğünüz aynı mağazalara, aynı restoranlara, aynı lüks spor salonlarına erişim anlamına geliyor."

Bir el havaya kalktı. Bunun bir soru-cevap olduğunu bilmiyordum ama gülümsüyor ve sanki kendisi Beyaz Saray Basın Sekreteri, o da en sevdiği muhabirmiş gibi onu işaret ediyor.

Daha önce hiç görmediğim bu adam, "Sadece bölgedeki ev değerlerine ne yapacağını merak ediyorum," diyor.

Başını sallıyor. "Sorduğunuza çok sevindim. Beş yüz yeni sakin getirmenin güzel yanı, yüzlerce potansiyel *ev sahibi* getirdiğimiz anlamına geliyor. Evlenecek, aile kuracak ve daha fazla yer arayan genç bekarlar. Bu da ev değerlerinin fırlayacağı anlamına geliyor."

Emerson'ın açtığı dükkanın karşısındaki bakkalın sahibi Beverly Grimm de elini kaldırıyor. Emerson'ın gülümsemesi sanki zorla yerine oturtuyormuş gibi sıkılaşıyor.

Beverly, "Bahsettiğiniz bu işletmeler geri kalanımızın müşterilerini elimizden alacak," diyor. "Bakkalınız benim için bir rekabet. Aynı zamanda Lori'nin fırını ve hatta eczane için de bir rekabet."

Emerson hâlâ gülümsüyor ama gözlerinde sert bir parıltı var. "Değişimin tedirgin edici olduğunu biliyorum." Sesi sakarin gibi tatlı. "Ama genişleyen tüketici tabanıyla herkese yetecek kadar yer var. Sizi temin ederim, gelişen kasabalar iki marketi destekleyebilir. Bir fırını destekleyebilirler. Ancak bunun gerçekleşmesi için Elliott Springs'in büyümesi gerekiyor."

Belediye başkanını zaten kızdırmamış olsaydım, daha iyi bir seçenek varsa kimsenin Bev'in boktan küçük bakkalına gitmeyeceğini ve yuppilerin Lori'nin fırınında satılan günlük zencefilli kurabiye adamlarını değil, makaronları ve tasarım kekleri istediklerini belirtirdim. Başka seçenek olmadığı için kasabanın sunduklarına razı olduğumuzu, ancak bir kez oraya gittiklerinde kimsenin geri dönmeyeceğini.

"Beni aramak isteyenler için kartvizitlerimi masanın üzerine koyacağım," diye sözlerini tamamlıyor Emerson, "ve eğer yüz yüze sohbet etmek isterseniz marketin arka tarafında küçük bir ofisim var. Ama gerçekten birlikte çalışabileceğimizi umuyorum. Elliott Springs'i olması gerektiği gibi bir kasabaya dönüştürelim: eviniz demekten gurur duyacağınız bir yer."

Alkışlar gök gürültüsünü andırıyor. Koltuğuna dönerken güzellik yarışmasındaki gülümsemesini takınıyor. Ben ayağa kalkarken fısıldayarak, "Öldür onları küçük çekiç," diyor.

Ben kürsüye ulaştığımda kalabalığın ilgisi tamamen kaybolmuştu. Sanırım lanet bir sunum yapmalıydım. Açıkçası birisinin Emerson kadar ikna edici olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Kasabanın çoğunluğunun ona inanacak kadar aptal olacağını da hiç düşünmemiştim.

Burada iyi adam benim, ama sadece maaş günü isteyen bu açgözlü aptallara satacak bir şeyim yok.

"Lucas Hall kasabamızın tarihinde hayati bir rol oynamıştır," diye başlıyorum. "Büyükbabam Vietnam'daki ilk görevinden döndüğünde tam da bu odada Mor Kalp madalyası aldı ve törende büyükannemle tanıştı." Eğer Emerson bu sunumu yapıyor olsaydı, hiç şüphesiz bu anın bir fotoğrafını çekerd. Merhum büyükannem ve büyükbabamın hologramlarını yarattırdı, onlar dinlerken hepimize ışık saçarlardı. "İzci toplantılarına burada katıldım. Balom ve mezuniyetim burada yapıldı ve eminim bu odadaki pek çok kişi için de aynı şey geçerlidir. Yani burası benim için önemli. Eminim sizin için de önemlidir. Umuyorum ki burası hepimiz için karakterini değiştirmeyecek şekilde korunacak kadar önemlidir."

Onları kaybettiğimi şimdiden söyleyebilirim. İnsanlar yakalarını çekiştiriyor, saatlerine bakıyorlar. Tam önümdeki adam Candy Crush oynuyor.

"Gerekli olan onarımları inceledim ve belediye başkanı haklı - normal şartlar altında oldukça pahalıya mal olur. Ancak bu kasabayı ve tarihimizi sevdiğim için işi maliyetine yapmaya hazırım. Yine de malzemeleri satın almak ve ekibime ödeme yapmak zorundayım, ancak bunun ötesinde herhangi bir kâr elde etmektanıpazgıncıyorum." Podyuma serdiğim zımbalanmış kağıtları

tutuyorum.

havada. "Eğer bakmak isteyen olursa, burada tahmini bir maliyetim var." Oda sessizliğe büründü ve bu sessizliğin sebebi perçinlenmiş olmaları değildi. Tüm odada gülümseyen tek kişi Emerson. Ve bu gülümseme "*Ben kazandım*" diyor. Ne kadar sinirli olsam da - ki gerçekten çok sinirliyim- onu bir kez olsun gülümserken görmek hoşuma gidiyor.

EMMY

Fen dersim başlıyor. Bıçak gibi saplanan, beklenmedik bir acı.

İç çamaşırimda kahverengi bir leke var. Bir elimi karnıma bastırıyorum ve Paul duyabileceğim kadar yüksek sesle, muhtemelen çok fazla yediğimi fısıldıyor.

Artık böyle. Başıma gelebilecek, söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey alay konusu olmuyor, benim hatamış gibi gösterilmiyor. Ağırılık bir damla olarak başladı, ama şimdi bir çığ. Durdurmak için yaptığım her şey daha da kötüleştiriyor. Çaresiz kalana kadar, hoşuma gitsin ya da gitmesin bulabildiğim her şeyi ağızıma tıkana kadar, annemin beni görmesinden korkarak yemeden duruyorum. Ertesi gün uyanıyorum ve döngü tekrar ediyor. Hiçbir şey yardımcı olmuyor.

Eve geldiğimde annem benimle konuşmuyor, ki bu çok sık oluyor. Sessizliği, otların arasında saldırmak için bekleyen bir yılan gibi. Hiç beklemediğim bir anda atacağı bir tokat. Tek yapabileceğim, zamanı geldiğine karar verene kadar beklemek.

O gece ödevimi yapıyorum, beklerken guruldayan midemi görmezden geliyorum. Artık okulda öğle yemeği yemiyorum, çünkü Bradley Grimm'in yediğinin yarısını yesem bile yine de çok fazla olduğunu söyleyecek ve annem zaten kızginken bir şeyler atıştırmaya cesaret edemiyorum. Saat beşten altıya, altıdan yediye ilerliyor ve annem televizyon izlemeye ve dudaklarında onaylamaz bir ifadeyle kahvesini içmeye devam ediyor. Jeff artık üniversitede olduğu için akşam yemeği hazırlayacağını garantisi yok. Kesin olan tek şey, kendime yiyecek bir şeyler hazırlarsam kızacağı ve yemek yapıp yapmayacağını sorarsam sinirleneceği. Her zaman kötünün iyisini seçiyorum. Bazen hiç kötülük içermeyen bir seçim yapmayı arzuluyorum.

"Yemek mi yapıyorsun?" Sonunda sordum. Sesim çok kısık. Bundan hoşlanmayacaktır. Bunun zayıf ve acınası olduğunu düşünenecektir.

Ama cesurca sorarsam, kibirli olduğumu söyleyecektir. Yine, kötünün iyisi.

O kadar hızlı zıplıyor ki otomatik olarak yanağımı korumak için hareket ediyorum. O eli böyle günlerde hiç uyarmadan saldırmaya meyillidir. "Az önce bana ne dedin sen? Artık senin hizmetçin miyim?"

"Hayır. Sadece bilmek istedim."

Beni taklit etmek için yüzünü buruşturuyor. "Sadece bilmek istedim," diyor genizden gelen, mızımız bir taklitle. "Birdenbire sana yemek borcum mu oldu? Neredeyse büyüdüün."

"Özür dilerim."

"Özür dilerim," diye tekrar taklit ediyor, tiz bir sesle ve ağlamaklı.

Odasına gidip kapıyı arkasından kapattığında rahatlıyorum. Fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yapıyorum ama sandviç bittiğinde bile rahatlamıyorum. Bunun yerine, içimde isimsiz bir şeyin, dipsiz ve aynı zamanda boğucu bir şeyin daha çok farkındayım.

Bebek bakıcılığı paramı toplayıp yoldan aşağıya, çürümüş balık ve çürüme kokan dereyi geçerek, çoğunlukla bira ve sigara satan boktan küçük bir market olan Black's'e yürüyorum.

Cips, çörek, Skittles ve bunları yıkamak için büyük bir mavi slushie alıyorum. Kasiyerle göz teması kurmuyorum, muhtemelen hepsinin benim için olduğunu çoktan anlamıştır. Yalnız olduğuma emin olana kadar dereye doğru yürüyorum ve sonra hepsini yiyorum - cipsleri, Skittles'ları, çörekleri. Karnım ağrıyana kadar yiyorum ve ondan sonra da yemeye devam ediyorum. Son lokma da bitene kadar yiyorum ve midem bulanıyor ama keşke daha fazla yeseydim diyorum.

İnsanlar benim gibi bir kızın yemeğini utanmaz bir gusto ile yediğini, parmaklarını yaladığını ve teatral bir şekilde iç çektiğini hayal ediyor, ama bu öyle değil. Tadına bile bakmıyorum. Yemekten tek istediğim beni yok etmesi, onu içime çekmem ve hiçbir şey hissetmemem için gereken beş on dakika boyunca kendimden geçmemi sağlaması.

Uyuşmak istiyorum.

Ve bu hissizliği sürdürebilmek için her şeyimi verirdim.

Nashville'e yapacağım bir telefon görüşmesine hazırlanmak için erkenden uyandım. Annem henüz uyanmadı ve uyansa bile beni yanında istemezdi. Market alışverişine gittiğim ve onu randevulara götürdüğüm zamanlar dışında, ortadan kaybolmamı istediğinden eminim.

Kar Tanesi tırıs tırıs yanıma geliyor. "Üstünü kirletme," diye uyarıyorum onu arka bahçeye alırken. "Bu takım Max Mara. Ne kadar tuttuğunu bilmek istemezsin."

Kâselerini su ve köpek mamasıyla doldurduktan sonra arka güverteye çıkıyorum. Saat daha yedi buçuk ama Liam çoktan güne hazırlanıyor, çenesi tıraş edilmemiş ve sertleşmiş.

Keşke Gary'de onun yarısı kadar ahlak olsaydı, keşke Liam'da da Gary'ninki olsaydı da onu sürekli görmek zorunda kalmasaydım. Özellikle de şimdi. Çünkü anneme haddini bildirdi ve Lucas Hall'da ücretsiz çalışmayı teklif ediyor ve ben gençken bana görünürde ne yapmış olursa olsun, artık *o* adam gibi görünmüyor. Aslında tam tersi gibi görünüyor - New York'tayken onu mesajla tanıdığımda tam olarak hayal ettiğim kişi.

Onun benim düşmanım olduğuna kendimi ikna edemiyorum, gerçi çünkü duruşmadaki mutlak yenilgiden sonra, onun düşmanı olduğumu hayal ediyorum. "Acele et, Kar Tanesi," diye sesleniyorum. "Bir programım var."

"Avlu bir çamur banyosu," diyor Liam. "Onu yürüyüşe çıkarsan daha iyi olur."

Ah, işte bir erkeğin sizi görmezden gelmesini engelleyecek tek şey: istenmeyen tavsiyelerde bulunma şansı.

"5 santimlik topuklu ayakkabı giyiyorum," diye cevap veriyorum. "Köpek gezdirmek için pek ideal değil." "

Omuz silkiyor. "O zaman umarım çamurla kaplanmak için yapılmışlardır, çünkü sırada bu var."

Onu görmezden geliyorum. Kar Tanesi benim köpeğim bile değil. Eğer çamurlu gelirse, Jordan tembel kıcını kaldırıp onu yıkamak için Elliott Springs'e gidebilir.

"Bu arada," diyor, "anneniz yıkmadan önce her şeyi barakaya atmamızı söyledi, ama bir kilitli kutu bulduk. İster misiniz?"

Donup kalıyorum. Baraka babamın mülküydü ve bizi terk ettiğinde dokunmadan bırakmıştı. İçimden bir *ses evet* deyip bir çilingir tutup kulübeyi kırdırmayı ve bazı cevaplar bulmayı umuyor ama kaçarken bize veda etme zahmetine bile girmeyen bir adamın, bir gün bulmamız için bir özürlü kilit altına alma zahmetine girmesi pek olası değil.

"Atabilirsin," dedim ona. "Kar tanesi! Buraya gel kızım!" Kar Tanesi

ormandan çıkıyor, tepeden tırnağa çamur içinde.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum. Liam'ın kendini beğenmiş bakışlarıyla karşılaşmayı reddediyorum. "Bana hortumu uzatabilir misin?"

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye yanıtlıyor. "Hiç bir köpeğe sprey sıktın mı? Kendini silkeleyip takım elbisenin her tarafını kurulayacaktır. Bana bir havlu at. Ben yaparım."

Kaskatı kesildim. Neden bana yardım etmeyi teklif ediyor? Köpeğimi yıkadı diye Lucas Hall'u teslim edeceğimi mi sanıyor? Liam bile o kadar aptal değil. Ve insanların benim için bir şeyler yapmasına izin vermenin her zaman bir bedeli vardır. Bu bedel sadece ileride medeni olmak olsa bile, ödemek istediğimden daha fazla.

Snowflake'i yakasından tutup hortuma götürmeye başlamıştı bile, ben de havlu almak için içeri girdim. Dışarı çıktığımda, Snowflake kendini silkelediği için çamur ve su uçuşuyordu.

Kaçınılmaz olarak bana kızmasını bekliyorum. "*Sana söylemiştim*" demesini bekliyorum. *Baştan beri o kadar da temiz değildin*, diye cevap vereceğim.

Ama onun yerine gülüyor. "Havluyu bana at," diyor elini uzatarak. Bakmadan yakalamış gibi görünüyor ve sonra havluyu kendisi için istediğini düşündüğümde Kar Tanesi'ni kurulumak için diz çöküyor.

"İşte iyi bir kız," diye mırıldanarak onu yakasından tutuyor. "Bu daha iyi hissettirmiyor mu?"

Alışılmadık bir şekilde dilim tutuldu. Keşke en başta onu dinlemediğim için bana aptal bir sürtük olduğumu söyleseydi. En azından o zaman nasıl cevap vereceğimi bilirdim.

"Teşekkür ederim," diyorum, kelimeler sessiz ve boğuk. "Temiz bir gömleğe ihtiyacın var mı?"

Bakışları üzerimde geziniyor. "Biraz ileri gideceğim ve muhtemelen aynı boyda olmadığımızı söyleyeceğim."

"Ben...babam..." Babam hakkında asla konuşmam. Asla. Bu çok zor ve kimsenin bana acımasını istemiyorum. "Kıyafetlerinin çoğu hâlâ burada."

Birden yüzünde neredeyse nazik bir ifade belirliyor. "Sorun değil," diyor. "Ama teşekkür ederim."

Kar Tanesi'ni bana doğru gönderiyor ve gömleğini yukarı çekerek alt tarafıyla yüzünü kuruyor. *Çok sık.* Ama bir Yunan tanrısının karın kaslarına sahip ve bu hareketinde sarhoş edici bir erkeklik var, o yüzden görmezden geleceğim.

Kar Tanesi'ni mutfığa kadar takip ediyorum ve hiç olmak istemediğim yere geri döndüğüme dair rahatsız edici bir şüphe duyuyorum: Sonunda bana zarar verecek bir adama güvenmeye meyilliyim.

Annemin Dr. Sossaman'la muayenesi o öğleden sonra geç saatlerdeydi. O ofisindeyken ben de otomatlara doğru yürüyorum. Bayat unlu mamulleri ve saf mısır şurubundan yapılmış şekerleri görünce ağzım sulanıyor. Hiçbirini istediğimden bile emin değilim. Tek bildiğim, yediğim az şey yüzünden beni yargılayacağı koca bir akşamın beni beklediğidir ve bu yüzden yatağa aç girmeyeceğimden emin olmak istiyorum.

"Yapma Emmy," diye tıslıyorum. "Bu kaygan bir zemin."

Bekleme odasına geri döndüğümde bir hemşire Dr. Sossaman'ın benimle konuşmak istediğini söyledi. "*Benimle* mi?" Tekrar ediyorum. "Ben hasta değilim."

Başını sallıyor. "Sadece bir dakika sürecek."

Beni otuzlu yaşlarının ortalarında bir adamın annemle birlikte oturduğu bir ofise götürüyor. "Sen Emmy olmalısın," dedi. "Ben Dr. Sossaman."

Doktorların kendi adlarını kullanmazken benim adımları kullanabileceklerini sanmaları beni rahatsız ediyor ama şu anda onun ne kadar genç olduğuna şaşırarak meşgul olduğum için buna odaklanamıyorum. Annem sanki *akranlarmış* gibi konuştu.

"Annene ameliyattan sonra iyileşmek için dinlenmenin önemli olduğunu anlatıyordum," diyor, "senin de anladığından emin olmak istedim."

Ondan ona bakıyorum. Bu hatırlatmada biraz sivri bir şey var ve aynı zamanda gereksiz. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ameliyattan sonra dinlenmeniz gerektiğini söylemeye gerek yok mu?"

Dr. Sossaman kapının yanında duran bir hemşireye döner. "Bayan Atwell'i PT odasına götürüp dosyasında listelenen rehabilitasyon egzersizlerini tekrar gösterecek birini bulabilir misiniz?"

Annem ayağa kalktığı anda ben de kalkıyorum ama Dr. Sossaman dikkatimi çekmek için kibarca öksürüyor. "Biraz sohbet edebiliriz diye umuyordum."

Tekrar oturdum.

"Annenizin evde çok fazla şey yapmaya zorlanamayacağını anladığınızdan emin olmak istedim," diyor temkinli bir şekilde. "İstediğimiz şekilde iyileşmiyor."

Bir kahkahaya boğuluyorum. "Anladığım kadarıyla annemin sürekli yaptığı tek şey çok fazla reality TV izlemek. Ama sorun olacaksa kapatmaktan mutluluk duyarım."

Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Çok fazla şey yaptığı için iyi iyileşemediği izlenimine kapılmış gibi görünüyor. Ve evet, etrafta dolaşmaya ihtiyacı var ama makul ölçülerde."

Şaka yapıyor olmalısın. "Buraya gelmek için makyaj yapmasını saymazsak, hiçbir çaba gösterdiğini görmedim. Köpek için kapıyı bile açmıyor."

"Bakın," dedi, ses tonu diplomatikti, "bunun stresli olduğunun farkındayım, ama zamanlama açısından ikiniz için de çok iyi oldu ve bence bunu bir fırsat olarak görseydiniz-"

"Bunun *benim* için ne gibi bir faydası oldu ki?" Şaşkınlıkla soruyorum.

"Şey, onun yardıma ihtiyacı var ve görünüşe göre siz de işlerinizin arasındasınız ve kalacak bir yere ihtiyacınız var."

Yüksek sesle gülüyorum, ses yarı mizah yarı patlayıcı bir öfke. Çantamı aramızdaki masaya vuruyorum. "Bu çantayı görüyor musunuz, *Doktor Sossaman*? Bu Hermès. Bir ay önce dört bin dolara aldım çünkü Tokyo havaalanında yarım saatim vardı ve

sıkıldım. 'İki iş arasında' değilim ve kalacak bir yere de ihtiyacım *yok*. New York'ta boş duran çok pahalı bir dairem var, böylece anneme yardım etmek için burada olabilirim. Belki de söylediği her şeyi olduğu gibi kabul etmemeyi düşünmelisiniz."

Ağzı açılıyor, kapanıyor, sonra tekrar açılıyor.

"Doğru," diyor. "Tamam o zaman. Sadece yardım edebileceğimi düşündüm."

"Yapabilirsin," diye cevap veriyorum dışarı çıkarken. "Onu iyileştir ki ben de hayatıma geri dönebileyim."

Bu onun hatası değil, biliyorum. Annem benim her zaman kaybeden olduğum hayali bir dünyada yaşamaktan ve diğer insanları da bu hayale dahil etmekten hoşlanıyor. Ama kendi çocuğu hakkında böyle bir hikaye anlatan birini kazanma umudu gerçekten var mı? Muhtemelen yok.

Hafif çiseleyen yağmur eve dönerken sağanağa dönüşüyor ve ben ona ne söyleyeceğime karar vermeye çalışıyorum. Ona ve Jeff'e kendi başlarına olduklarını söyleyerek çekip gittiğimi görebilecek kadar öfkeliyim. Ama ben gidersem Snowball'a kim bakacak? Ve Liam'ı kim gizlice süzecek? Bu işler kendi başlarının çaresine bakmayacak.

Eve vardığımızda Liam'ın adamları kamyonlarına malzeme taşıyorlardı. Sanırım bu Liam'ın bugünlük işinin bittiği anlamına geliyor, ki bunu garip bir şekilde hayal kırıklığı olarak görüyorum.

Annem yağmura bakarak kaşlarını çatıyor. "Gidip Liam'dan ya da adamlarından birinden beni taşımasını istemelisin."

Hiç şüphesiz *kötü niyetli* bir gülümsemeye karşı koyuyorum. Sandra ve benim muhtemelen onun saçmalıkları hakkında daha ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor, ama bu arada onu nasıl cezalandıracağımı çok iyi biliyorum. Uzmanların buna *doğal sonuçlar* dediğine inanıyorum.

"Aslında anne, Dr. Sossaman senin iyileşme şeklinle ilgili endişeleniyor. Oturarak ne kadar çok zaman geçirdiğini açıkladığımda, ikimiz de gerçek suçlunun ne olduğunu anladık." Dr. Sossaman için açık olduğundan emin değilim ama beni suçlamakla bu kadar meşgul olmasaydı eminim açık olurdu. "Yani, hayır, Liam'a sormayacağım. Merdivenlerde sana yardım edeceğim ve geri kalanı için yürüteç kullanabilirsin."

"Ama sıırıslıkla olacağım."

"O zaman hızlı yürüsen iyi olur," diye cevap veriyorum. "*Harold*'a benim ne kadar korkunç biri olduğuma dair anlatabileceğin hikâyeleri bir düşünsene."

Bu olasılık onu neşelendiriyor gibi görünüyor. Eve nispeten hızlı bir şekilde ulaşmayı başarıyor ve merdivenleri çıkarken ona omzumu ödünç veriyorum, bu belki de ikimizin de şimdiye kadar şefkate en yakın olduğu an.

En üst basamağa ulaşır ulaşmaz tenim onu yakmış gibi beni bırakıyor. "Şampuanın iğrenç kokuyor," diyor topallayarak eve girerken.

Bu beni şaşırtmamalı. Her zaman hiç beklemediğim bir yere ezici bir hakaret sıkıştırmanın bir yolunu bulur. Makyaj yapıp yapamayacağımı sorduğumda, önce biraz kilo vermem gerektiğini söyledi. Bir keresinde eve kısa saçla gelmişim ve bana tek iyi özelliğimden kurtulduğumu söylemişti. Hor görüldüğümü anlamam için elinden geleni yapmadığı tek bir an bile hatırlamıyorum.

Arka pencereye doğru yürüyüp ıssız arka bahçeye bakıyorum ve babam gittikten sonra burada işlerin ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum. İnsanlardan en kötüsünü beklemeye başladım çünkü evde en kötüsünü yaşadım ve hayatımda buna karşı koyacak çok az şey oldu. Liam dışında.

Bana mesaj atarken herkesten farklıydı. Bu sabah da farklıydı, ona kötü davrandığım halde köpeği yıkıyordu. O yumuşak sesiyle "İşte iyi bir kız" diye mırıldandı. Öte yandan, berbat insanlar da köpeklere karşı nazik olabiliyor. Ömek olarak: Snowflake artık yatak odamın zemininde uyuyor çünkü kapıyı üzerine kapatacak yüreğim yok.

Babam da böyle biriydi, ya da ben öyle sanıyordum. Sabah erkenden odamda belirir ve "gizli bir göreve gitmek ister misin?" diye sorardı, bazen sadece Santa Cruz'a çörek yemeye gider ve buz gibi yüzmek için okyanusa atlardık, ama benim en sevdiğim, nehir taşıtığında mağazaların önüne kum torbaları yerleştirmeye yardım etmek için yağmurluk ve botlarımla sağanak yağmurda Ana Cadde'ye inmemizdi.

Kendimi bir yere ait hissetmemi sağladı. Dünyanın kötülükten çok iyilik barındırdığından emin olmamı sağladı. Buradan nefret etmediğim bir zaman olduğunu neredeyse unutmıştım.

EMMY

Liam ve ben artık doğrudan yazışmıyoruz, ancak Stella aracılığıyla benim gelip tavanı onaylamam gerektiğini öğreniyorum. Yeni koltukları takmaya başlamadan önce. Önce belediye başkanıyla kahvaltı edeceğim, ama en iyi görüldüğüm takım elbiseyi giymemin nedeni bu değil - kısa etek, ceket mükemmel bir şekilde oturuyor. Annem gitmeye hazırlanırken neden bir eskort gibi *giyindiğimi* sorduğunda, ona bunun nedeninin hala bunu başarabilecek kadar genç olmam olduğunu söylüyorum.

Herkesin gününe iyi bir başlangıç yapmak için Sandra'nın yaşına vurmak gibisi yoktur. Belki de o vurduğunda benim de karşılık verebileceğimi anlamasının zamanı gelmiştir.

Lokanta olmayan bir restoranda kahvaltı ederken - böylece Paul Bellamy ile karşılaşmaktan kaçınırken - belediye başkanı bana hangi belediye meclisi üyelerinin planıma katılmadığını ve neye itiraz ettiklerini anlatıyor. İçlerinden biri Elliott Springs'in büyük bir kısmına dışarıdan bir firmanın sahip olması fikrinden hoşlanmıyor çünkü kasabanın çıkarlarını ön planda tutmayacağız; bir diğeri ise mevcut mağazaları iflas ettireceğimizi düşünüyor. Her iki konuda da haklılar.

Belediye başkanı ne istediği konusunda pek de ketum değil; nüfus artışı, kendi adına bir park ya da belki kasaba için yeni idari ofisler. On yaş daha genç olsaydı benden başka bir şey isteyebileceğini de söylüyor ve ben de bu fikri düşünmüş gibi gülümserken, on yaş daha genç olsaydı bile benim için kırk yaş fazla olacağını düşünüyorum.

Arabadan Stella'yı aradım. "Elliott Springs'te bir yerde park için alabileceğimiz bir arsaya ve park için bir plana ihtiyacım var. Bir de içinde Joe Latham geçen bir isim bul."

Tiyatronun yakınında bir yere kaydım ve arabadan indim. "Arazinin satın alınması, belediye meclisinin Lucas Hall'un evlerini inşa etmemize izin vermesine bağlı olmalı. Sırf iyi bir adam olduğu için belediye başkanına lanet olası parkını yapmayacağım. Ayrıca, o iyi biri değil. Bugün bana asıldığına ve kadınların oy hakkı olmadan önce doğduğuna eminim."

"Bu onu yüz yaşından fazla yapar ve ona almamı istediğin son hediye bir çift Beats olduğuna göre, bunun doğru olduğundan şüpheliyim."

"Asırlık insanlar bile-"

"Gülümse tatlım," diyor sinemanın dışındaki bir kamyonun kaputunda oturan bir adam. Stella gülüyor. "Oh, oğlum."

Aramayı bitirip ona doğru dönerken "Gitmem gerek," diyorum. "O da neydi öyle?"

"Gülümse," diye tekrarlıyor, inşaat yeleğindeki bir şeyi fırçalayarak. "Sen güzel bir kızsın; güneşli bir gün. Gülümsersen ölmezsin."

Etrafımıza bakıyorum; başlarını öne eğmiş, yanlarından geçerken telefonlarına bakan insanlara. Kendisi gülümsemediği halde bana gülümsememi söyleyen bu pisliğe.

Gülümsemem gerekiyor çünkü genç kadınlar, özellikle de güzel kadınlar süs olarak görülüyor, hem de *güçsüz* süsler. Çünkü buradaki şerefsiz gibi adamlar size güzel bir yüz olduğunuzu, sadece eğlenmek için burada olduğunuzu hatırlatmak istiyor. Bir erkek sizden bunu talep ettiğinde, bir iş görüşmesinin ortasında olsanız ve o orada bir pislik gibi oturup hiçbir şey yapmasa bile, lanet olası ruh halinizi ve mizacınızı yeniden düzenlemeniz gerektiğini.

"Hey, hemen beş yüz dolar kazanmak ister misin?" diye sordum.

Sandviçini baretinin yanına bırakıyor ve ağzını koluna siliyor. Temkinli ama beş yüz doları geri çevirecek kadar değil. "Yani, bu benden ne yapmamı istediğinize bağlı. Ve on dakika içinde işe dönmem gerekiyor."

Ona en tatlı gülümsememle "Yasadışı bir şey yok ve iki saniye sürecek," diyorum. "Meraktan soruyorum, ne yapmayacaksın?"

Sırtışı tamamen vahşileşiyor. Sanki yardımına ihtiyacı olan bölge orasıymış gibi gözlerini kasıklarına diyor. *Evet dostum, çok beklersin.* "Yasadışı değilse ve iki saniyemi alacaksa, ne istersen yaparım."

"Mükemmel," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Tek istediğim sokakta yürüyen birine 'gülümse tatlım' demen." Yolumuzda yürüyen ayı gibi adama doğru başımı sallıyorum - benim kalçalarımın iki katı büyüklüğünde pazuları olan ve boynunda Harley-Davidson dövmesi olduğu anlaşılan adama. "O. Ve ona benim sordurduğumu söyleyemezsin. Eğer senden tekrarlamamı isterse, silahının arkasında duracaksın. Ona güzel olduğunu söyle -eğer daha rahat olacaksa 'çekici' bile diyebilirsiniz- ve gülümsemesinin onu öldürmeyeceğini söyle. Anlaştık mı?"

Yüzü kapanıyor. Sandviçini tekrar eline alır. "Hayır."

"Öyle mi? Neden? Bir başkasına gülümsemesini söylemek egemenlik kurmanın bir yolu olduğu için mi? *Tamamen yabancı* birine kendini nasıl hissetmesi ya da dünyaya nasıl yansıtması gerektiğini söylemek doğası gereği saygısızlık olduğu ve o adamın kıçınıza tekmeyi basabileceği için mi?"

"Siktir git, fahişe," diye mırıldanıyor.

Arkamda bir kapı açılırken gülüyorum. "Komik olan şu ki, *fahişe* dediğin kişi benim, ama bunu yapmaya istekli olan sensin.

beş yüz dolar için *her şeyi* yaparım."

Liam aniden aramızda duruyor ve gözlerini bana diyor. "Burada bir sorun mu var?"

"Oh, sizinkilerden biri mi?" Talep ediyorum. "O zaman bunun sağır kulaklara düşeceğini garanti edebilirim, ama az önce ona söylediğimi tekrarlayacağım. Yanından geçen bir kadına gülümsemesini söylemek *dostça* bir hareket değildir. Bu aşağılayıcı bir hareket. Ben bir süs eşyası değilim. Hiçbir erkeğin hayatını daha estetik ya da neşeli kılmak için burada değilim."

Liam'ın kaşları çatılıyor. Binlerce erkeğin yapacağı gibi bana sırt çevirmesini ve neden hiçbir şeyi bu kadar büyüttüğümü sormasını bekliyorum. Onun yerine adama saldırıyor. "Ona *gülümsemesini* mi söyledin?"

"Ben sadece-"

"Bunu savunma," diyor Liam, sesi sert. "O haklı. Bunu bana söyleyemezsin, o yüzden ona da söyleyemezsin."

Çenemin yere düşmemesi için mücadele ediyorum. Bana *presses* diyen adam birden feminist mi oldu?

"Ama asıl rahatsız edici olan," diye devam ediyor Liam, "ben dışarı çıkarken *onun* söylediğini duyduğum şey. Ona fahişe mi dedin?" Adam gözlerini deviriyor. "O bir sürtük gibi davranıyordu. Ben sadece-"

Liam sakince, "Eşyalarını topla," diyor, "ve bir daha seni benim işlerimden birinin etrafında yakalamama izin verme."

Kim daha çok şaşırdı bilmiyorum; ben mi yoksa işini kaybeden adam mı? İnsanları kovmaktan yana değilim - bunu her zaman yapıyorum - ama bu beklediğim bir sonuç değildi.

Liam bana döndü. "İçeri gelmeye hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, bir şey söylemek için kapıyı açmasını bekliyorum. "Onu kovmana gerek yoktu."

"Bana işimi nasıl yürüteceğimi söyleme, ben de sana seninkini nasıl yürüteceğini söylemeyeyim," diye yanıtlıyor. "İşte yeni tavanınız. İstedğin gibi mi?"

Tavandan ona ve uzağa bakıyorum. Tavan mükemmel. Cevabı mükemmeldi. Erkeklerin kadınlara çöp gibi davranmasına izin vermiyor. Benim de *ona* çöp gibi davranmama izin vermiyor.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Liam Doherty olduğuna inanmak istediğim kötü adam değilmiş. Sadece birimiz karanlık işler çeviriyor gibi görünüyor ve o da kesinlikle Lucas Hall'u bedavaya korumak isteyen Aziz Liam değil.

"Evet," diyorum sessizce. "Tam olarak istediğim buydu."

Telefonundan bir program açıyor. "Koltukları hafta sonuna kadar monte etmemiz gerekiyor. Bittiğinde size haber veririm."

Keşke bu alışverişi olması gerektiği gibi hissettirmek için şikayet edecek bir şey bulabilseydim ama hiçbir şey bulamıyorum.

"Teşekkürler," diyorum ona, sesim normalden daha yumuşak ve kararsız, dükkândan çıkmak için döndüğümde.

Neden her şey yarım kalmış gibi geliyor? Neden iş bitmek üzere olduğu için üzülüyorum? *Heyecanlanmalıyım.*

Arabama ulaştığımda telefonumu çıkardım. Kim olduğunu öğrendiğimden beri ona bir kez bile mesaj atmadım ve garip bir şekilde endişeliyim

Şimdi bunu yapmak için. Ama bu beni durdurmuyor.

Kitabevi için bana bir fiyat teklifi verebilir misiniz? Stella size özellikleri gönderecek.

YARDIMCI ÇOCUK

Şehri ele geçirmek için yaptığınız alçakça plana yardım etmek istediğimden emin değilim ama bir göz atacağım. Bir kitapçı işimize yarayabilir.

Alçakça bir plan mı? Ben sadece Elliott Springs'i yaşanacak muhteşem bir yer haline getirmek istiyorum.

Benim hatam. Sen ve yandaşlarının herkesi işsiz bırakmak için tüm binaları çok ucuza satın aldığınızı sanıyordum. Sonra büyük mağazaları getirip onlardan iki kat fazla ücret alıyorsunuz.

Dört kat daha fazla, ama evet, bu her şeyi özetliyor.

Hoşunuza gitse de gitmese de Elliott Springs değişiyor. Bunu ben yapmazsam, başkası yapacak.

İsteseniz bunu durdurabileceğinizi sanıyorum.

Ama ben istemiyorum. Bu kasabadaki insanlar hayatımın yarısında bana bok gibi davrandılar. Onlara hiçbir şey borçlu değilim.

Diğer insanları yok etmek sizi daha iyi hissettirmeyecek.

Bu bana daha önce hiç düşman yok etmediğinizi gösteriyor. Aslında oldukça tatmin edici.

Acaba bu onu güldürdü mü? Umursamaktan nefret ediyorum.

LIAM

Hastaneden koltuk değnekleriyle çıktığımda, tanıdığım ya da çıktığım kızlardan hiç alamadığım kadar çok yardım teklifi aldım. hayal bile edemezdin. Kadınlar yemek pişirmeyi, temizlik yapmayı, çamaşırlarımı yıkamayı teklif ettiler. Hatta "iyiliğe karşılık vermek zorunda değilsin" türünden daha ilginç teklifler bile aldım. Bunların en azından bazılarına *evet* demem gerektiğini biliyordum - ne de olsa değişmiş bir adamdım, yuva kurmaya hazırdım - ama beni sessiz tutan derin bir can sıkıntısı vardı. Sonunda *doğru* şeyi yapmaya hazırdım - ailemin yıllardır üzerime geldiği şeyi - ama bu bana bir tür ölüm gibi geldi. Şubat ayında, Beck'in barına topallayarak girdim. "Liam," dedi liseden tanıdığım bir kız, "kalbimi kırıyorsun tatlım. Bu hafta sonu sana yemek yapmaya geliyorum."

Onu evimde istemiyordum, çünkü onu evimden *çıkarmaya* çalışmak zorunda kalmak istemiyordum, ama istemem gereken şey bu değil miydi? Üç gün kaybolsam fark edecek bir kadın? Benim de önemseyebileceğim biri?

Tam cevap verecektim ki bir mesaj aldım.

BİLİNMEYEN NUMARA

Ben Inspired Building'den Emerson Hughes. Anladığım kadarıyla Main Street'te restore ettiğimiz tiyatro için irtibat noktam sizsiniz. Umarım işleri tamamlamakta da telefonu açmakta olduğu kadar yavaş değilsinizdir.

Hiç eğlenmemiştim. Bazı şeylerin gözden kaçtığını biliyordum-Bridget aramalarımı JP'ye yönlendirdiğini sanıyordu ama aslında onları rastgele bir sesli mesaja göndermişti. Kendimi medeni bir cevap yazmaya zorlarken dişlerim sıkıldı.

Birine ulaşmakta zorlandıysanız özür dilerim. Diğer şeylerin yanı sıra kırık bir bacak nedeniyle birkaç haftadır çekimdeydim. Daha yeni toparlanıyorum.

Kulağa uydurma gibi geliyor. Bana çılgın hikayeler anlatacaksan, önce yalan söylemeyi öğren.

Açıklanamaz bir şekilde gülmüştüm. Haftalardır herkesin bana acınacak haldeymişim gibi davranmasından sonra, Emerson Hughes'un hiç sempati duymaması içimi ferahlatmıştı.

Üzerinde çalışacağım.

Tiyatromla işiniz bittikten sonra üzerinde çalışın.

Bundan ne çıkacağını düşündüğümde emin değilim, ama mesajlaştığımız aylar boyunca, gerçekten bir şeylerin başlangıcı gibi hissettirdi.

Onun fikrinden vazgeçmedim mi? Sanırım vazgeçmiş olsaydım, hâlâ eski mesajlarımızı karıştırıyor olmazdım. Sanırım evimde tek başıma oturup bu gece gönderdiği mesaja gülmüyor olurdum.

Bu bana daha önce hiç düşman yok etmediğinizi gösteriyor. Aslında oldukça tatmin edici.

Evet, kesinlikle pes etmedim.

EMMY

Snowflake'in işemesi lazım.

Artık benim odamda uyuduğu için çoğu gün bu şekilde başlıyor. Bunu benden daha rahatsız edici bulmayı beklerdim, ama o iyi bir kız, kalkmamı beklerken huzursuzca yer değiştiriyor. Uykumun hafif olması onun suçu değil.

Çocuklar arkada çalışmak için gelene kadar en az bir saat var. Pijamamın üzerine bir hırka geçirip onu aşağı indiriyorum. Mutlu bir şekilde kapıdan çıkıyor ve ben de verandada durarak onu takip ediyorum. Hava bu sabah yumuşak, yazdan ziyade erken bahar gibi ve nedenini bilmesem de garip bir şekilde iyi bir ruh halindeyim. Eskiden çocukken hissettiğim gibi hissediyorum - hava gibi hafif, umut dolu, sanki dünya günüme sıkıştırılamayacak kadar çok iyi şey içeriyormuş gibi.

Ki öyle değil. Hem de hiç. Bunu biliyorum.

Kar Tanesi işiyor ve sonra bahçede koşuyor. "Senin peşinden ormana geri dönmeyeceğim, bunu aklından bile geçirme," diye sesleniyorum.

Bu sefer dinliyor ama bekliyor, beklentiyle bana doğru bakıyor.

Ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama birkaç dakikam var. Bahçeye girdiğimde çıplak ayaklarımın altındaki çimenler nemli.

Bir sopa kaptım. "Um, getir?"

Onu fırlatıyorum. Uzaklaşıp bana geri getirdiğinde küçük bir heyecan duyuyorum, ilk çubuk figür çizimini yapan bir çocuk gibi gururlu. Tekrar fırlatıyorum, daha uzağa. Birini ya da bir şeyi mutlu etmek düşündüğümünden çok daha tatmin edici.

"Aferin kızıma," diyorum, ellerimi kürkünün içine sokmak için çömeliyorum. Yüzümü yalıyor, yaladığı diğer şeyler düşünüldüğünde bu kesinlikle iğrenç. "Çok tatlısın Kartanesi, ama hayır, teşekkür ederim. O dili nereye koyduğunu gördüm."

Tekrar yapıyor ve ben gülüyorum. "Bunun üzerinde çalışacağız. Sen zaten iyi bir kızsın."

"Bahçeye alerjin olduğunu sanıyordum," diyor yumuşak bir ses. "Ve muhtemelen köpeğe."

Başımı kaldırıyorum. Liam evin yan tarafından yaklaşıyor, bir omzunun üzerinde iki büyük ahşap kiriş var.

"Sabahın köründe evime gelen yabancılar dışında hiçbir şeye alerjim yok." Sertçe kalkıyorum, hırkamı ipek tişörtümün ve uyku şortumun üzerine çekiyorum. "Neden bu kadar erken geldin?"

Omuz silkiyor. "Bütün gün şehir merkezinde olacağım için burada bir şeyler hazırlıyorum. Çok talepkâr bir müşterim var. Bir tiyatroya birkaç koltuk yerleştirmemi ve kendisine bir kitapçı açmamı istiyor."

"Kulağa harika geliyor."

Bana isteksiz bir yarım gülümseme veriyor, dişleri parlıyor. "O iyi."

Kalbim garip, sert bir şekilde çarpıyor. Artık düşman değiliz ve sanırım bunu zaten biliyordum. Ama onun iyi olmasında - zayıf bir onay olsa da- bana piyango kazanmışım gibi hissettiren bir şey var.

Ve bu bana keşke arkadaş olsaydık dedirtiyor. Keşke onun arkadaşı olmayı *hak etseydim*

dedirtiyor. "Hadi, Kar Tanesi," diyorum eve doğru dönerek. "Bırakalım da avlu çocuğu işini yapsın."

Arkama bakmıyorum ama gülümsediğini hissediyorum. Kapıdan içeri girdiğimde ben de gülümsediğimi fark ediyorum.

Gary'ye "SERT AHŞAP BOŞ" dedim.

"Sorun değil," diyor.

Öfkemi kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. "İşler şöyle yürüyor Gary: Sen, yani müteahhit, bunun *iyi* olduğuna karar verecek kişi değilsin. Eğer ben, yani müşteri, bunun iyi olduğuna karar vermek istiyorsam, bu benim sorumluluğumda, ama ben, yani müşteri, bunun iyi olduğuna karar *vermedim* çünkü bu berbat bir şey, bu yüzden bunu hemen düzeltmen gerekiyor."

Ellerini havaya kaldırır. "Zemin düz! Sadece yarısını yaptığımız için değilmiş gibi görünüyor ve arka duvar boyunca ayakkabı kalıpları eklememiz gerekiyor. Armatürler yakında gelecek, bu yüzden burayı söküp yeniden yapacak zaman yok, ki zaten bu çılgınlık olurdu çünkü gayet iyi. Göreceksiniz."

"Görmeyeceğim," diye cevap veriyorum. "Ve eğer o parkenin geri kalanını döşersen ve söktüğümde kurtarılamazsa, söz veriyorum sana üç yüz bin dolar için dava açacağım."

Arkamı dönüyorum, Stella'ya mesaj atmaya başladım bile.

Gary'yi kovmak için yasal olarak neye ihtiyacımız olduğuna ve ödediğimiz paranın ne kadarını geri alabileceğimize bakın. Ve işi yapacak başka bir şirket bulabilecek misiniz bir bakın.

STELLA

Yemin ederim işimin yüzde doksanı insanları kovmanıza yardım etmek.

Yine de bana ukalalık yapmaktan çekinmiyorsunuz ki bu çok etkileyici.

Beni kovabilmeniz için önce yerime birini işe almamı sağlamanız gerekir. İkimiz de bunun senin için iyi olmayacağını biliyoruz.

Her neyse. Gary'i kovabileceğimden emin ol yeter.

Öğleden sonra eve alışverişle döndüğümde annem bavulumu açarken beni izliyor. "Odana gizlice yiyecek sokmasan iyi edersin," diyor kısık gözlerle. Bir kutu domates sosunu ağır bir gümbürtüyle tezgâhın üzerine bırakıyorum.

Bu suçlama yüzünden kızgın mıyım yoksa haklı olduğu için utanıyor muyum? Odamda yiyecek bulunduruyorum. Sadece protein barları, böylece işler kötüye giderse yiyecek bir şeyim olduğunu biliyorum. Böylece beni yargıladığı o gecelerde yatağa aç girmeyeceğim.

"Yirmi sekiz yaşındayım," diye cevap veriyorum. "Bir yerlere gizlice yemek götürmem gerektiğini düşündüren nedir?"

Bakışları kıcıma düşüyor. Ne kadar çok istemiş olsam da hiçbir zaman o düz kıçlı kızlardan biri olmadım. "Kesinlikle *bir şeyler* yiyorsun. Eve geldiğinden beri hiç tartıldın mı?"

Midem sıkışırken, göğsümdeki panikle savaşıarak tezgâhı kavırıyorum. Kilo mu alıyorum? Kahretsin. Bir şey aldığımı sanmıyorum, ama bunun olasılığı bile eteğimin dar gelmesine yetiyor.

Tek kelime etmeden odadan çıkıyorum, yoga kıyafetlerimi giyiyorum ve doğruca şehir merkezine dönüyorum. Yoga stüdyosundaki tek kişi Chloe'ydi. Omuzlarım rahatladı.

Diğer katılımcılarla ilgilenecek havada değilim ve onun sürekli konuşarak dikkatimi dağıtması hoşuma gidiyor - Elliott Springs'te nispeten yeni, erkek arkadaşıyla buraya yeni taşınmış ama kasaba sakinleri hakkında şaşırtıcı derecede bilgili. Görünüşe göre herkesle arkadaş - lokantanın sahibi Jeannie; bahçe merkezinin sahibi yaşlı adam; Shaw Gölü'nün yok edilmesini protesto eden genç kız.

Chloe'nin kimin kiminle yattığını, kimin kavga ettiğini ve kimin beş parasız olduğunu ayrıntılı bir şekilde anlatması hoşuma gidiyor. Ama bugün Gary ve anneme olan öfkemi dindirmeye yetmiyor.

Seansın sonuna doğru aşağı doğru köpek pozisyonuna geçerken, "Hâlâ kötü bir ruh hali içindesin," diyor. Ben de onu takip ediyorum. "Annem ameliyat oldu. Çok zor oldu."

Yerinden düştü ve bana döndü. "Oh, çok özür dilerim."

"Moralim bozuk değil çünkü onun için endişeleniyorum," diye cevap veriyorum. "Moralim bozuk çünkü doktoruna benim beleşçi olduğumu söylemiş, oysa onun evinde olmamın tek nedeni onunla ilgilenmek. Oh, ve bugün kilo aldığımı ima etti."

"Dostum, annen gerçekten bir buçuk amcık, değil mi?" diye soruyor, bu da beni o kadar güldürüyor ki aşağı doğru köpekten tamamen düşüp dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Sen bir yoga hocasısın," diye nefes nefese gözyaşlarımı sildim. "Senin *namaste* olman ve '*acıyla barışman*' gerekmiyor mu?"

Sırıttıyor. "Beni sadece kimsenin gelmediği derslere vermelerinin bir nedeni var. Lafı açılmışken, hamburger istiyorum.

Hamburger ister misin?"

Birdenbire anladım. Gerçekten, gerçekten istiyorum.

Ona hayır desem bile, keşke kabul edebilseydim. Keşke buradaki birini arkadaşım yapmaya gücüm yetseydi.

EMMY

Liseden mezun olduktan bir gün sonra Elliott Springs'ten Los Angeles'a taşındım.

Sonraki üç ay boyunca, üniversiteye gidene kadar, garsonluk yaparken yedi kızla birlikte bir grup evinde yaşadım ve Her gün yediğim tek yemek vardiyamın sonunda bana verilen yemektir. Annem yorum yapmak ve yargılamak için yanımda olmadığında, kilolar zahmetsizce düşüyor gibi görünüyordu, ancak grup evinde veya işte hiç arkadaş edinmedim, belki de evimizin kraliçe arısı Perry'nin bana Bradley Grimm'i çok fazla hatırlattığı gerçeğinden korkuyordum.

Zayıf, sevimli ve kendinden emindi ve odaya her girdiğimde bana üstü örtülü bir küçümsemeyle bakıyordu. Bir gece diğerlerine, "Burası değilse bile bir *yerlerde* yemek yiyordur," dediğini duydum ve hepsi güldü, iyi olduğunu düşündüğüm kızlar bile.

Bu sözler, bu kahkahalar yüzüme bir tokat gibi indi. O anda hepsinden nefret ettim ama en çok kendimden nefret ettim: Neden her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm ki? Arkadaş edineceğimi bir an bile ummamalıydım. İnsanlar Elliott Springs'te de, başka her yerde de pislikti.

Yaz sonunda otuz kilo verişimi Perry'nin erkek arkadaşıyla yatarak kutladım ve taşınırken evin kara tahtasına bu gelişmeyi duyuran bir not bıraktım. Ve bu iyi hissettirdi. Zafer, lanet olası arkadaşlıktan bin kat daha iyiydi.

Şimdi o küçük zaferleri arzuluyorum. Ve onları en çok arzuladığım kişi şu anda Ana Cadde'de bana doğru yürüyor.

Bradley Grimm anaokulunun ilk gününden beş yıl sonra bana sırtını dönene kadar en iyi arkadaşımды. Sadece iki hafta arayla doğmuş olmamızı, ikimizin de yaşımıza göre uzun boylu ve mavi gözlü olmamızı *çok sevmiştik*. Uzun bir süre boyunca bu benzerlikleri bir şeyin kanıtı olarak topladık, ama ne olduğundan emin değilim. O sarışındı. Benim saçlarım siyahtı. Hala yabancılara ikiz olduğumuzu söyledik ve onlar da bize inanırdı. Arkadaşlığımız küçücük hayatımdaki en büyük, en önemli şeydi. Yok edilemez gibi hissettirmişti.

Bu da daha sonra beni sırtımdan bıçaklamasını çok daha kötü hale getirdi.

Yılların durumumuzu tersine çevireceğini umuyordum ama öyle olmadı. Kilosuyla mücadele etmiyor, sevdiği birinin acımasız yorumları onu daha da fazla yemeye iterken yemek yemeyi bırakmak için çaresiz değil.

Anladığım kadarıyla hiç acı çekmiyor. Zaten muhtemelen acı çekmezdi de -kendi kafanızda duyabilmeniz için milyonlarca kötü yorumu içselleştirmiş olmanız gerekir ve sadece birimiz bunu yaptık.

Ama henüz tamamen tersine dönmüş olmama gerek yok. Bradley'nin onun kazanmadığını fark etmesine ihtiyacım var sadece ve boş bir kaldırımda birbirimize yaklaşırken aramızdaki farklar onun bile görebileceği kadar önemli.

Benim keratin işlemli saçlarım parlak, onunki ise dağınık bir at kuyruğu. Kusursuz bir şekilde dikilmiş takım elbisem, giydiği modası geçmiş kot pantolonu ve Grimm's Convenience tişörtünü özellikle dağınık gösteriyor ve aynı boyda olmamıza rağmen Saint Laurent topuklu ayakkabılarım beni onun üzerinde yüksekte bırakıyor.

"Merhaba Bradley," diye cıvıldıyorum, gülümsemem kesinlikle kötücül. "Ne beklenmedik bir zevk."

Gözleri kısıldı. Benim kötü kız gülümsememe uymaya çalışıyor ama tam olarak başaramıyor. "Lucas Hall'a mı gidiyorsun?" diye sordu. "Belki *erkek arkadaşın* sonunda başarmıştır."

Ondan saçmalık bekliyordum, buna hazırlıklıydım ve yine de işi bu kadar ileri götürmesine ve *hala* hiçbir şey bilmemesine biraz şaşırdım.

Utanç. Bu kaltağa nefretini hak edecek ne yaptım ki?

Sahte bir sempatik gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Kendini iyi hissetmek için hâlâ on yıl önce yaptığın bir şeye mi güveniyorsun? Belki benim hayatım yerine kendi hayatına odaklanmaya biraz daha zaman ayırsaydın, annenden aldığın bedava tişörtleri giymek zorunda kalmazdın. İyi günler dilerim."

Yanımdan geçmeye başlıyorum ve kolumu tutuyor. "Bu yanına kalmayacak," diye hırlıyor. "Bizi mahvetmeye çalıştığını biliyorum ve söz veriyorum, eğer batarsak, bunu sana ödetmenin bir yolunu bulacağım."

Kolumu geri çekiyorum ve içim kaynıyor olmasına rağmen gülmeye zorluyorum. "Seni mahvetmeye mi çalışıyorum? Seni mahvetmek zorunda değilim. Sonunda geldiğin yere bak. Bana öyle geliyor ki her şeyi kendi başına mahvettin."

"Tek *başına* mı?" diye sesleniyor ben uzaklaşırken. "Eminim senin paranın yarısıyla büyüseydim, şu anda gayet iyi durumda olurum. Senin olmayanı almaya devam et, seni açgözlü kaltak. Seni yakalamasını görmek için sabırsızlanıyorum."

Hareket etmeye devam ediyorum, ama daha önce olmadığım bir şekilde ağırlaştım. Onun işini mahvetmiş olsam bile, bu yeterli olmayacak.

Yıllardır beni sıcak tutan bu planım bana düşündüğüm şeylerin hiçbirini vermezse ne olur?

Damien Ellis'in yeni restoranının açılışı için Austin'e ^{uçuyorum}, kısmen Jeff'i birkaç günlüğüne annemize bakmaya zorlamak için - bir kez bile ziyaret etmedi - ama çoğunlukla Damien Ellis'in beni fark etmesini istediğim için.

Ellis herkesin çıkmak isteyeceği türden bir adam olsa da, ben onun peşinde inanılmaz yatırım portföyü ve mükemmel bakımlı saçları için değilim. Inspired Building'i satın alıp beni başa geçirme yeteneği için peşindeyim. Elbette Charles'ın kovulmasını istiyorum ama şirketin benim yönetimimde, tek başarısını benim elimden almış olan patronumdan çok daha başarılı olacağından hiç şüphem yok.

Elbisem kırmızı, dikkat çekmek için. Ellis benimle hiç karşılaşmasa bile, bir noktada kesinlikle "*Kırmızı elbiseli kadın kimdi?*" diyecek ve bu da bu geziyi değerli kılmak için fazlasıyla yeterli. Bir dahaki sefere adımı duyduğunda, o bakmıyorken Elliott Springs'i kapıp götüren kişi olarak, oturup dikkat kesilecek.

Bardan bir martini alıyorum. Martiniden nefret ederim ama onun dikkatini çektiğimde kadınsı bir şey içerken görünmek istemem. Oradan odanın içinde süzülüyorum, gülümsüyorum ve sosyalleşiyorum, gerçek hayatta yapmadığım iki şey. Sanki Damien'ı tanıyormuşum gibi insanlara Damien'ı nasıl tanıdıklarını soruyorum ve onlara Inspired Building ile Emerson Hughes olduğumu söylediğimde, sanki kim olduğumu biliyorlarmış gibi *davranıyorlar* çünkü bilmeleri gerekiyormuş *gibi davranıyorum*. Bana Damien'ın ne kadar harika bir adam olduğunu söylüyorlar, ki bundan şüpheliyim ve son dört yılda açılan diğer et lokantalarına benzemesine rağmen restorandan ne kadar etkilendiklerini anlatıyorlar. Beklediğim ana kadar kalıyorum: odanın diğer ucuna baktığımda Damien Ellis'in çoktan bana baktığı ana kadar. Ona yarım bir gülümseme veriyorum ve kadehimi kaldırıyorum. Sırtını kaldırıyor ve yanındaki adama bir şey sormak için eğiliyor, tüm bu süre boyunca beni izliyor. Beni soruyor ve her an birisi "Bu Inspired Building'den Emerson Hughes, onu tanımıyor musun?" diyebilir.

Artık ılık ve kesinlikle iğrenç olan martiniyi boşaltıyorum ve dışarıda bekleyen arabaya doğru yürüyorum.

Her şey mükemmel gitti, ancak her şey mükemmel gittiğinde olduğu gibi, içime bir tür boşluk çöküyor. Her zaman *daha fazlasını* hissetmeyi beklerim ama asla öyle olmaz.

Otel odama dönüyorum ve yatağa uzanıyorum; fiziksel olarak bitkin düşmüşüm, sanki rol yapmak muazzam ağırlıkta bir kostümmüş gibi. Ayakkabılarımı tekmeleyip tavana bakıyorum, keşke rahatlamamın içi boş değil de iyi bir his olmasını dileyerek.

Normalde kendimi işle oyalamam gereken bir andı ama bu düşünce beni zaten olduğundan daha da fazla yordu. Telefonumu elime alıp Jeff, Charles ve Stella'dan gelen mesajları gözden geçiriyorum.

Liam. Liam mesaj attı. Sessizce heyecanlanarak ayağa fırlıyorum. Mesajı yeterince hızlı açamıyorum.

YARDIMCI ÇOCUK

Yarın kitapçıyı gezmek için benimle buluşma şansın var mı?

Pazartesiye kadar Austin'deyim. Ben de cumartesileri çalışmadığını sanıyordum.

Bilmiyorum, ama hâlâ en sevdiğiniz İnşaat Çocuğu ya da bana ne diyorsanız, o olduğumdan emin olmak istiyorum.

Yard Boy, en başta senin favorim olduğunu söylediğimi hiç sanmıyorum.

Bana aylarca mesaj attın. Bu ima edildi.

Bana mesaj atıyordun.

Evet, orada da ima edilen bir şey vardı.

Telefonu bırakırken gülümsüyorum. Bu otel odasında yalnız olmak artık boş hissettirmiyor.

Uçağım San Francisco'ya indiğinde YAĞMUR YAĞIYOR ve annemin evine vardığımda çiseleyen yağmur sağanağa dönüşüyor. Kar Tanesi kapıdan girer girmez heyecanla daireler çizerek bana doğru koşuyor. Ağzımda isteksiz bir gülümseme beliriyor. Onu gördüğüme ben de seviniyorum.

"Dönmüşsün," diyor annem, mutsuzluğu çok açık. Televizyonun sesini açıyor, sanki odanın öbür ucundaki sessiz adımlarımın sesi bir reality TV annesinin diğerini kötü ebeveynlikle suçlamasını duymayı imkânsız kılıyormuş gibi.

Kar Tanesi'ni dışarı çıkarıyorum ve o bahçenin kenarındaki çalılara doğru koşarken kapının çerçevesinde duruyorum.

Liam ve birkaç adamı sundurmanın çerçevesi üzerine bir muşamba sabitliyor. Liam içlerinden birine bir şeyler bağılıyor - yağmur ne dediğini duyamayacak kadar şiddetli yağıyor - ve bir eliyle muşambayı tutarken diğer eliyle ipi yakalamayı başarıyor. Şu anda tüm ağırlığını iki direk üzerinde dengeleyen Liam kadar rahat görünen başka bir adam tanıdığımdan emin değilim. Ve bir yağmur fırtınasında tehlikeli bir şekilde dengede durabilmenin neden birdenbire bu kadar arzu edilen bir özellik olduğunu hayal edemiyorum.

Bana bakıyor, gözleri bir an için sıırıslıkam gömleğime takılıyor ve aynı hızla uzaklaşıyor. Muşambanın rondelasından bir ip geçiriyor ve bağlıyor. Her zaman daha çok Damien Ellis tarzı bir kız olduğumu düşünmüşümdür, ama hayır... Yağan yağmurda, yağsız kasları ve kararlılığıyla durup her şeyin kuru kaldığından emin olmaya çalışan bir adamdan daha ateşli bir şey olmadığına eminim.

Snowflake geri dönüyor ve ben de duş almak için yukarı çıkmadan önce onu kurulamak için isteksizce kapıyı kapatıyorum. Çıktığımda Liam'dan gelen bir mesaj beni bekliyordu.

YARDIMCI ÇOCUK

Yağmur devam edecek ve yolları sel basacak. Lütfen yarın olduğun yerde kal. O küçük araban buradaki sel baskınları için yapılmadı.

Cevap verebileceğim yüzlerce yol düşünüyorum, iş ahlakını eleştiren ya da bir kadın olarak onun rehberliğine ihtiyacım olduğunu öne sümenin kadın düşmanlığını eleştiren yollar.

Bunun yerine gülümseyip eski mesajlarımıza göz gezdiriyorum. New York'taki son birkaç ayımda beni bu kadar mutlu eden şeyin düşmanlarımın yakın zamanda yok edilmesi olduğunu sanıyordum.

Şimdi bunun Liam'la da bir ilgisi olup olmadığını merak etmeye başladım.

EMMY

“W Gizli bir göreve gitmek için karınca mı?" diye soruyor babam.
Dışarıda gök gürültülü bir yağmur var ve o ceketini giymiş, bu yüzden Main Street'e yardım etmeye gideceğimizi biliyorum.

Kum torbaları. Yataktan fırlıyorum ve o sırtarak bana aşağıda bekleyeceğini söylüyor.

Bradley'nin annesinin dükkânıyla başlayacağımızı biliyorum ama Bradley yardım etmek için hiç dışarı çıkmıyor. Arabaya bindiğimde babama, "Bradley'nin annesi çocukların ayak bağı olduğunu söylüyor," diyorum.

Küçük bir gülümsemeyle elini başımın üzerinde gezdiriyor. "Anneler bazen yanılır. Senin annen pek çok konuda yanılıyor ve Bradley'nin annesi de bu konuda yanılıyor. Oraya mağazaları korumak için gidiyoruz ama bunu aynı zamanda insanlara toplumun bir aile olduğunu ve zor zamanlarda birbirimizin arkasını kolladığımızı hatırlatmak için de yapıyoruz. Hem çocuklar hem de yetişkinler."

Karanlık odada irkilerek uyandım. Rüyamda babamı ve kum torbalarını görmemin yağmurdan kaynaklandığına eminim ama bu daha çok bir önsezi ya da mezarın ötesinden gelen bir uyarı gibiydi.

Ancak bu, babamın öldüğünü varsayıyor - bilmediğim bir şey - ya da en başta beni uyaracak kadar önemsediyini. Gidiş şekline bakılırsa, bu pek mümkün görünmüyor.

Saate bakıyorum. Saat sabahın dördünü biraz geçiyor ama bütün gece böyle yağdıysa, göl çoktan taşmış demektir, bu da tiyatronun -ve markette döşenmeyi bekleyen tüm o güzel parkelerin- de sular altında kalacağı anlamına gelir. Başka bir alemden elini uzatan babam olmasa bile, bunu bir işaret olarak kabul ediyorum.

Dolabıma dalıp, sel kıyafetlerine en yakın şeyler olan tozluk ve sweatshirt'ü çıkarıyorum. Arabam tekleyip durmaya başlamadan önce köprüden geçip suyun bir metre yüksekliğinde aktığı Main Street'e ulaşmayı başarıyorum. Motoru çalıştırıp daha yüksek bir yere çıkıyorum, sonra tarihi bölgeye park edip tepeden aşağı koşuyorum. Karanlıkta su vitrinlere vuruyor, bir akbaba saldırmaya hazır.

Sikeyim.

Çok geç geldim. Neden dün buraya gelmedim ki? Liam sel olabileceğini söylediğinde neden dinlemedim?

"Bütün bu durumu kendi başına sen açtın," diyorum kendi kendime, ama tiradım aniden sona eriyor.

Orada, marketin ön kapısının önünde, düzgünce istiflenmiş kum torbaları var. Ve orada, biraz daha aşağıda, Liam ve adamları sokaktaki diğer yerleri kurtarıyor.

Herkesi kurtarmak için burada ama benimle başladı.

Boğazımda uyarıcı bir sızı kabarıyor. "Yemin ederim, eğer ağlamaya başlarsan," diye tıslıyorum marketin camındaki yansımama, "seni asla affetmem."

Liam'a doğru yürüyorum. Zaten o kadar ıslığım ki dükkân tentelerinin altında kalmaya çalışmaktan vazgeçtim. "Ne işin var lan burada?" diye homurdanıyor. "Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim."

Gözyaşlarına boğulmak için çok fazla. Şimdi yumruk atacak gibi hissediyorum.

"Dükkânı kontrol etmeye geldim," diye cevap veriyorum, "ve hiç kimse bana olduğun yerde kal demiyor, bilginize." İki elini saçlarında gezdiriyor. "Ve buraya o küçük arabayla mı geldin?" "Üzgünüm," diye cevap veriyorum alaycı bir tavırla. "Canavar kamyonetim dükkânda."

"Umarım yakında geri alırsınız, çünkü tüm bunlar olup bittiğinde o BMW muhtemelen hurdaya çıkacak."

Ellerimi kaldırıyorum. Yardım etmeyi teklif edecektim ama madem bu kadar hıyarlaşıyor, etmeyeceğim. "Tamam. Eve ben giderim."

"Eve arabayla gidemezsin," diyor, uzaktaki göle doğru bakarak. "Buraya gelirken geçtiğiniz tüm o sular? Orası bizim olduğumuzdan daha düşük bir kottaydı ve şimdiye kadar sular altında kalmıştır. Oraya doğru sürmeye çalışırsanız en iyi ihtimalle yoldan çıkarsınız. Dükkanına git. Burada işim bitince seni bırakırım."

Hay sikeyim. Eve dönüş konusunda haklı. Ama içeride onun düşündüğü gibi bir prenses gibi beklemeyeceğim.

Açık kasa kamyonun arkasından bir kum torbası alıp bankanın kapısına dayıyorum. Hatırladığımdan çok daha ağır ve çocukken bunları nasıl kaldırdığımı merak ediyorum ama Liam benim adıma en az on beş tanesini taşıdı. Karşılığında ona bu kadarını borçluyum.

"Sen hiç sana söyleneni yapar mısın?" Liam bağıyor.

"Senin emrin altında olmayan yetişkin bir kadın olduğumun farkında mısın?" Bir kum torbası daha kaparak cevap verdim.

Ağırılığa, harekete alışmak uzun sürmüyor ve zaten beklerken yapacak başka bir şey yok, bu yüzden ona borçlu olduğum on beş kum torbasını attıktan sonra devam ediyorum. Diğer insanlar da kendilerine ait olmayan mağazalara yardım etmek için dışarı çıktılar. Neden hepsi yardım ediyor? Bu kadar insanı yabancılar için gün doğmadan yataklarından kalkmaya zorlayan şey ne olabilir? Ve hepsi bana bu kadar kötü davranırken birbirlerine karşı nasıl bu kadar iyi olabiliyorlar?

Kalbim sıkışıyor çünkü ortak payda *benim*. İçimde her zaman annemin sevemediği bir şey vardı. Ve babamın beni terk etmesini ve okuldaki çocukların zorbalık yapmasını sorun etmeyen bir şey vardı.

Daha önce pes ettiğim gibi pes etmek istiyorum ama küçük bir parçam Liam'a bakıyor ve buna bir şans daha vermek istiyor.

Birbirlerine duydukları bu ilginin birazcık da olsa bana da bulaşıp bulaşmayacağını görmek istiyorum. Eğer ben önemseyebilirim, onlar da beni önemseyebilir.

Caddedeki her bir dükkân korunana kadar saatlerce çalışıyoruz. Kollarım o kadar kötü ağrıyor ki artık saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için onları kaldıramıyorum. Chloe'nin yoga dersine en az bir hafta katılamayacağım.

"Hadi," diyor Liam. "Buradan yaklaşık iki blok ötede oturuyorum. JP kamyonetimi ödünç alırken sen de kuru giysiler giyersin, sonra da seni eve bırakırım."

Muhtemelen JP'nin neden kamyonetine ihtiyacı olduğunu, neden JP'nin beni yolda eve götüremediğini ya da neden JP'nin ben teslim edilene kadar bekleyemediğini sormam gerekiyor ama çok yorgunum.

Beni yağmur altında yokuş yukarı, şehrin tarihi bölgesine doğru götürüyor. Olabildiğince hızlı yürüyoruz ama çok yorgunuz ve hızlı hareket edemeyecek kadar ıslanmışız. "Az ileride," diye bağıyor ve bir elini sırtıma koyarak beni yan sokağa yönlendiriyor. Bu jestte tatlı bir sahiplenme var. Keşke bundan nefret edebilseydim.

Bir süre sonra, 1950'lerde çekilmiş bir film setinden fırlamış gibi görünen, küçük beyaz çitleri olan restore edilmiş bir kulübeye varıyoruz.

"Burada mı yaşıyorsun?" Pat diye söyledim.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Hayır, Em. Sadece kuru kalmak için bu yabancının evine girebileceğimizi düşündüm." Gülümsüyorum. "Sadece hayal ettiğim gibi değil."

"Ne hayal ettiğini bilmek istediğimden emin değilim," diyerek kapıyı açıyor ve ışığı yakıyor. Kulübenin içi sıcak, kuru ve mükemmel. Tamamen restore edilmiş, yeni boyanmış ve gömme rafları var. "İçeri gel," diyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor.

Ceketini çıkarıyor. Altındaki tişört ve kot pantolon sırlıslıkla olmuş, *çok ama çok* belirgin göğsüne yapışmış.

"Yerlerinize damlamak istemiyorum."

Sessiz bir kahkaha atarak botlarını tekmeliyor. "Ben inşaatta çalışan bekâr bir adamım. Daha kötülerini de görmüşlerdir."

Başka bir odaya giriyor ve bir süre sonra elinde birkaç havlu ve kuru giysilerle çıkıyor. Onları bana uzatırken göz göze geliyoruz. Çıplak ayakla benden bir karış daha uzun ve... çok yakın. Birden, kamyonunu beklerken zaman geçirebileceğimiz birçok yol düşünmeye başladım.

"Misafir odasını kullan," diyor omzunun üzerinden başını sallayarak. "Duş almak istersen orada banyo da var." Görünüşe göre, zamanı nasıl geçireceğimizi düşünen bir tek ben varım.

Ben üstümü değiştirmek için misafir odasına giderken, o da yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere dönüyor. Kesinlikle bir kadın vardı

bir noktada buralarda. Çoğu bekar erkek misafir odasındaki ecza dolabında Dior ruj ve La Roche nemlendirici bulundurmaz.

Kız arkadaşının mı? Eski tasarımcımın mı? Neden umursadığımı bilmiyorum. Onları burada bulduğum için neden göğsümde bir sızı var bilmiyorum.

Suyu açıyorum, nemli kıyafetlerimi çıkarıyorum ve sıcak duşa girerken zevkle titriyorum. Kendime Liam'a ait olmadığı kesin olan pahalı şampuan ve saç kreminden alıyorum.

Kuruduktan sonra beş kat büyük gelen sweatshirt'ü giyiyorum ve bir çocuğa bile zor sığacak şortu atlıyorum.

Liam'ın benim yarı kilomda biriyle çıktığı gerçeğini sevmiyorum ama Liam'ın evinde neredeyse çıplak olma fikri hoşuma gidiyor.

Sonra oturma odasına girdim... Liam da neredeyse çıplaktı.

LIAM

Misafir odasından çıkarken Emerson'ın bakışları üzerimde geziniyor. "Sanırım neden o kıyafeti giymediğimi açıklamayacağım.

Daha az giydiğin için bana verdiğin çocuk şortu."

Yani eşofmanının altına pek bir şey giymemiş ya da hiç bir şey giymemiş. Daha iyi içgüdülerime rağmen, havlumu bırakmanın, aramızdaki mesafeyi kapatmanın ne kadar kolay olacağını hayal ediyorum. Sweatshirt'ü kalçalarına geçirip onu masanın üzerine kaldırmanın...

Hayatımı sikeyim. Böyle düşüncelerin zamanı değil.

"Telefonumu burada unuttuğumu fark ettim," diye cevap veriyorum. "JP arar diye endişelendim."

Parmaklarını sweatshirt'ün etekleri boyunca kaydırıyor. "Neden kıyafetsiz dolaştığınızı açıklamamız ama evinizde neden çocuk şortu bulundurduğunuzu açıklamamız ilginç."

Telefonuma uzanırken gülüyorum. "Onlar yeğenimin. Çamaşır odasında buldum. Hemen geliyorum."

Okuldaki en seksi kızı bir şekilde tek başına elde etmiş bir ergen gibi davranmamaya çalışıyorum, ama öyle hissediyorum. Çünkü o varsayımsal ergen çocuk gibi, Emerson buradayken onunla ne yapacağımı bilmiyorum.

İdeal bir dünyada, şehir merkezine geldiği için onu dizlerimin üzerine yatırırdım. İrkildim. *Önümüzdeki bir saat boyunca Emerson'ın çıplak kışını düşünmekten kaçınalım. O gittikten sonra boş vaktinde düşünebilirsin.*

Bugün beni etkiledi. Geçmişte onu incitmiş gibi görünen, hakkında en kötü şeyleri düşündüğü insanlar için canla başla çalıştı. İçinde iyi bir şeyler olduğunu, dünyanın görmesini istediğinden daha fazla bir şeyler olduğunu düşünmeye başlamak tehlikeli.

Yine de öyle düşünüyor gibiyim.

Oturma odasına döndüğümde, ıslak giysilerini ön kapının yanına yığıyordu.

Buradan bile o yığının içinde bir çift kırmızı dantel külot görebiliyorum. Evet. Sweatshirt'ün altında bir şey yok. *Olağanüstü.* "İstersen bunları kurutucuya atabilirsin," diyorum huysuzca. "Mutfakta."

Başını sallıyor, kıyafetlerini almak için eğiliyor ve ben kendimi durduramadan bakmaya başlıyorum. Sweatshirt'ünü aşağı çekmeden önce kışının kıvrımlarını görebileceğim kadar yukarı kalkıyor.

Siktir, siktir, siktir. Mutfağa giriyorum ve kahve makinesinin düğmesine neredeyse şiddetle basıyorum.

Başka bir şey düşün.

Büyükannemin cenazesi. Tayland'daki tsunami. Diğer büyükannemin cenazesi.

Eşyalarını kurutucuya atmak için yanımdan geçiyor. Çıktığında ona ilk kahve fincanını uzatıyorum. "Sade içtiğini varsayıyorum." "Neden öyle düşündün ki?" Mutfağın loş altın ışığında yüzünde yumuşak, neredeyse tatlı bir şey var. Bu Çıplak ağzının yemyeşil kıvrımları öpülmek için yalvarıyor.

Tsunami. Büyükanne.

"Çünkü pek çok şeyden zevk almanıza izin vermiyor gibisiniz," diye cevap veriyorum. Yüzü biraz karardı, ben de açıklamak zorunda kaldım. "Kahveyi, ne bileyim, işte daha verimli olmayı teşvik eden bir araç olarak gördüğünü varsayıyorum."

Kupayı elimden alıyor, birden kasvetli bir hal alıyor. "Ben bir robot değilim. Bir şeylerden zevk alırım." "O zaman bunun için biraz süt ve şeker istersiniz sanırım?"

Tereddüt ediyor. Sırf yanıldığımı kanıtlamak için *evet* demek istediğinden şüpheleniyorum. "Sadece biraz süt, lütfen."

Buzdolabına dönüyorum ve o uzaklaşıyor, oturma odasına doğru yürüyor, resimlerime bakıyor. O günden beri

yüksek topuklu ayakkabıları ve daimi surat ifadesiyle sinemaya girdiğinde onu hayal ettim. Onu kamyonetimin bagaj kapağında ya da sinemanın arkasındaki masanın üzerinde, topuklu ayakkabıları hala ayağında, beline doladığı kısa eteklerinden biriyle eğilirken hayal ettim.

Bu fantezinin artık onu oturma odamda saçları ıslak, üzerinde lanet olası bir kazaktan başka bir şey yokken içereceğinden oldukça eminim.

"Olay nedir?" diye soruyor. "Beni eve mi götürüyorsun?" "Evet.

JP bir saat içinde burada olacağını söyledi. Aç mısın?"

Sanki soru bir numaraymış gibi duraksıyor. Lisedeki hayatı hakkında duyduklarımdan sonra, sanırım nedenini biliyorum. "Ben iyiyim." "Saçmalık," diye cevap veriyorum, buzdolabını açıp tavuğu alıyorum. "Bu gece saat dörtten sonra ana caddeye indir.

Sabah oldu ve neredeyse öğle yemeği vakti. Kızartma sever misin?"

"Evet ama rakibim tarafından yapılan yiyecekleri kabul etmenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Eğer seni öldürmeye karar verirsem, bunu takip edilemeyecek bir şekilde yapacak kadar aklım var. Ama hâlâ şüpheleniyorsan buraya gelip beni izleyebilirsin."

Ben tavuğu doğrarken o da tezgâha oturuyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Kızartma yapmayı biliyor musun?"

"Nasıl kızartma *sipariş edileceğini* biliyorum. Ve talimat alabilecek kapasitedeyim."

Tavuğu tencereye atıyorum ve pilav için dondurucuya dönüyorum. "Nedense bundan şüpheliyim," diyorum ve o da gülüyor. Tavuk yağın içinde fokurdamaya ve patlamaya başlıyor, Emerson hala gülümsüyor ve keşke bu anı bir şekilde yakalayabilseydim, sıcaklığını. "Sanırım şehirde yaşarken tüm yemeklerini sipariş ediyorsun?"

"İstesem bile yemek yapmaya vaktim olmazdı," diyor tam telefonu gelen bir görüntülü arama ile çalarken.

Ekranda Donovan Arling yazıyor ve aramayı reddedip telefonu yüzüstü tezgâha çevirmesine rağmen, bu isim sert bir çimdik gibi kaydediliyor, ancak henüz onu neden aradığını bile bilmiyorum.

"Donovan Arling?" diye sordum. "Olimpiyat yüzücüsü Donovan Arling gibi mi?" Sırıttıyor. "İsimler pek bir şey ifade etmez. Telefonumda Yard Boy olarak kayıtlısın." "Peki, telefonunda Olimpik yüzücü Donovan Arling olarak kim var?"

Ağzı seğiriyor. "Olimpiyat yüzücüsü Donovan Arling. O bir arkadaş."

Onun nasıl bir *arkadaş* olduğunu zaten biliyorum ve hiç hakkım olmamasına rağmen çok kıskandım. "Bu kadar çok çalışıyorsan biriyle nasıl ilişki kurabiliyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "İlişkilerle uğraşmıyorum. İhtiyacım olan son şey, birinin ne kadar çok çalıştığım için ağlaması ya da ihmal edilmiş hissettiği için önemli bir seyahati atlamam konusunda ısrar etmesi."

Yani o sadece Arling'i *beceriyor*. Bu beni daha iyi hissettirmiyor.

"Belki de ilk etapta hiçbir şey için ağlamayan birini seçmelisin," diye homurdanıyorum. Kendi kendine gülüyor. "Alınma ama hepiniz eninde sonunda ağlıyorsunuz. Ben almayayım."

Sesinde bir kesinlik var. Belki de bu konuşmayı birkaç ay önce yapmalıydık, ben onun mesajlarını okuyup tekrar okumaya başlamadan önce, her gece yatarken ona bir sonraki mesajımda ne yazacağımı düşünmeden önce.

Aylardır hakkında hiçbir şey bilmeden bu kızın büyüüne kapılmış durumdayım. Ama gerçek şu ki, o benim aradığım kişi değil ve görünüşe göre o da beni aramıyor.

Konu değişikliği gerekli. *Odaklan, Liam*.

"Bu sabah kum torbalarının hazır olacağını nereden biliyordun?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sanki kendini benden ya da sorudan koruyor. "Ben küçükken babam ve ben aşağı iner ve kum torbalarını taşımaya yardım ederdik. Onları nasıl kaldırdığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Dönüp ona bakıyorum. "Ben de babamla gelirdim. Seni hatırlamıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Ben çocukken sen hâlâ *çocuk* muydun?"

"Belki de düşündüğüm kadar iyi yaşlanmıyorumdur. Muhtemelen senden en fazla dört yaş büyüğümdür. O kadar olduğundan bile şüpheliyim." Kolları daha sıkı sıkıyor. "Seni liseden hatırlamıyorum."

Sesinde temkinli bir şeyler var. Barda Pete'in onun kilosuna güldüğünü düşünüyorum. O her zaman

Bunca yıl sonra birinin hâlâ götlük yapmasına ne demeli? Bu adamların yaptıklarına şahit olmasaydım bunun saçma olduğunu düşünürdüm.

"Prep'e gittim," diyorum usulca, oysa söylemek istediğim *şey ne olduğunu biliyorum ve çok üzgünüm ve yemin ederim orada olsaydım sana öyle davranmalarına izin vermezdim.*

Gülümsüyor. Rahatladığı her halinden belli. "Ooh, fantezi. Seni küçük zengin bir çocuk olarak görmezdim." Kaseleri masaya taşıyorum ve bir tanesini ona doğru uzatıyorum. "Değildim. Beyzbol bursuyla gittim."

Başını eğiyor. "Ah, büyük bir atlet. Bu kendine aşırı güvenini açıklıyor. Sen de üniversitede oynadın mı?"

"İkinci senemde omzum çıktı ve bursumu kestiklerinde ayrıldım. Kredi alabilirdim sanırım ama ablam zor zamanlar geçiriyordu, ben de ona yardım etmek için geri döndüm."

"Sana istemediğin bir tavsiyede bulunabilseydim," diyor, "insanlara daha az yardım etmeye başlamalısın." Kendime rağmen gülüyorum. "Bu tam da vermeni beklediğim türden bir tavsiye."

Gülümsüyor. "En azından tutarlı biriyim."

Öğle yemeğimizi bitirdik. Bulaşık makinesini doldurmama yardım ediyor ve ben de onu oturma odasına götürüyorum, esnerken kazağı bacaklarına kadar yükseliyor ve kanepeye oturuyor.

Kısa bir süreliğine onun yanındaki koltuğa oturmayı hayal ediyorum ve bunu eliyorum, sonra tekrar düşünüyorum.

Bugün eve ilk geldiğinde açtım ve sırlısklandım ve kendimi kurutup doyurmaktan başka bir şey istemiyordum. Şimdi tüm bunlar hallolduğuna göre, lanet olası dünyada tek bir arzum kaldı.

Emerson Hughes'u gördüğüm kadar kanepeme yayılmış birini görmeyi daha önce hiç bu kadar istediğimi sanmıyorum. Ama bundan bir şey çıkmayacağı ve benim de bir şey çıkarmaya *çalışmamam* gerektiği de çok açık. O, yatabileceğin ama asla tamamen sahip olamayacağın türden bir kadın ve sanırım bu beni delirtirdi - sahip olamama kısmı.

Onun yerine karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

"Kollarım o kadar ağrıyor ki esnediğimde ağzımı kapatacak kadar yukarı kaldıramıyorum" diyor gülerек.

"Yarın daha kötü olacak. Elliott Springs'teki müteahhitleri korkutmak için birkaç gün ara vermen gerekebilir." "Ama bu işin en sevdiğim kısmı ve Gary'nin özellikle terörize edilmeye ihtiyacı var."

"Neler oluyor?"

"Zemin eğimli. Bunun bir tür optik yanılsama olduğunu ve armatürler takıldıktan sonra düzeleceğini iddia etmeye çalışıyor ama armatürler takıldıktan sonra, eğer yanılıyorsa zemini düzeltmek için çok geç olacak."

Söylediği hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Gary Teller yaklaşık üç yıl öncesine kadar inşaat işinde bile değildi. Matkap kullanma becerisinin onu bir inşaat uzmanı yaptığına karar verdi, oysa tek gerçek becerisi müteahhit arayan insanlara adını duyurmaktı. İşe başladığından beri onun pisliklerini temizleyerek çok para kazandım.

"Bakmamı ister misin?" Ben sorarım.

Bakışları temkinli. Yaşadığı yerde insanların nasıl olduğundan emin değilim ama kendisine gösterilen her nezaketin bir bedeli olacağını düşünüyor gibi. "Neden bana iyi davranıyorsun?"

Soru beni sinirlendiriyor. "Neden? Sence tüm bunlar iyi bir insan olmak yerine pantolonuna girmeye çalıştığım için mi?"

Omuz silkiyor. "Aklımdan geçti."

"Pantolonuna girmeye çalışıyor olsaydım," diye cevap veriyorum, "inan bana, bilirdin. JP'yi arayıp nerede olduğunu öğreneceğim."

Hatalı olduğu için mi sinirliyim yoksa küçük bir şekilde haklı olduğu için mi sinirliyim emin değilim. Bugün yaptığım şeyi neredeyse herkes için yapardım. Aradaki fark, ben bunu onun için yapmak *istedim*. Lanet olası dükkanlarını kurtarmak istedim; kuru giysiler giydirmek ve karnını doyurmak istedim. JP'nin kamyonetimle tatlı tatlı uğraşmasını istedim.

Bu konuda harekete geçmeyeceğim, ama evet, önemli bir parçam onun pantolonuna girmek istiyor, eğer giyiyorsa. Ki, lanet olsun, giymiyor.

"Neredeyse döndün mü?" JP'ye huysuzca sordum.

"Sana yeni kız arkadaşınla biraz daha zaman vereyim dedim," diye yanıtlıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Komik. Acele et."

Bana oraya gittiğini söyledi. Emmy'ye tahmini varış zamanını bildirmek için dönüyorum ve onun dimdik oturarak mışıl mışıl uyduğunu fark ediyorum. Uzun zamandır

Kirpikleri yanaklarını okşuyor, dolgun ağzı rahatlamış ve yumuşamış, her zamanki çatık kaşlarından kurtulmuş. Vücudu yavaşça yana doğru kayıyor, ta ki kazağı bir kez daha yukarı kalkmış bir şekilde kanepeye uzanana kadar. Kendi iyiliğim için olduğu kadar onun iyiliği için de üzerine bir battaniye örtüyorum ve JP'ye mesaj atıp acelesi olmadığını söylüyorum.

Kanepemde uyuyor olmasından neden bu kadar hoşlandığımı bilmiyorum. Yıllarca kadınları evimden nasıl çıkaracağımı düşündükten sonra, sonunda kalmasını istediğim birini buldum.

Ve cehennemden çıkmak için sabırsızlanan kişi.

EMMY

Son derece sıcak bir rüyadan uyanıyorum - Liam markette bir şeyler tamir ediyor, bir parça giysiyi çıkarmamı istiyor Liam'ın kanepesinde uzandığımı, onun da karşımdaki sandalyede bacaklarını iki yana açmış, başını arkaya doğru eğmiş, mışıl mışıl uyuduğunu fark ettim.

Rüyadan hâlâ tahrik olmuş durumdayım ve *uyuma* şekli bile alfa erkeğinin el kitabından fırlamış gibi. Onu uyandırmak için birkaç ilginç yol düşünebilirim, ama zaten pantolonuma *girmeye* çalışıp çalışmadığını sordum - "*pantolonuna girmek bir seçenek mi?*" diye sormak ya da *pantolon giymediğimi* seksi bir şekilde hatırlatmak için açılışı ve bunun yerine *sinirlendi*. Bu durumdan faydalanamaması son derece sinir bozucuydu.

Sanırım onu normal bir şekilde uyandıracağım, bu konuda bir sürtük gibi davranarak.

"Liam," diye bağıryorum. Gözleri irkilerek açılıyor ve başını kaldırıyor. O kadar sevimli bir şekilde kafası karışmış görünüyor ki bağırıma devam edecek cesareti kendimde bulamıyorum. "Eve gitmem gerek. Eğer annem ölürse, bunun sorumlusu ben olurum."

Bana uykulu bir gülümseme veriyor. "Çoğu insan sadece annesinin ölmesini istemediğini söylerdi."

"Bunu inandırıcı kılmaya çalışıyordum."

Pencereden dışarı bakarken gülüyor.

"Kamyonet garajımın önünde. Eşyalarını kurutucudan çıkar ve gidelim."

Banyoya geri dönüp kıyafetlerimi değiştiriyorum. Nihayet ayrılabildiğime göre, ani bir kalma arzusuyla sarsılıyorum. Yavaşça hareket ediyorum, misafir odasındaki her nesneye bakıyorum.

Şifonyerin üzerinde daha önce fark etmediğim bir fotoğraf var: Liam lise futbol forması giymiş, kolunu küçük bir kıza dolamış. Onun bu hali, daha genç ve parlak gözlü, bana bir şeyler hatırlatıyor ama ne olduğunu bir türlü bulamıyorum. Belki de ben lisedeyken yaptığı o saçmalıktır, hatırlayamadığım o şey, ama sanırım artık bir önemi yok. Lisede bir pislik olsa bile, onun da iyi bir tarafı olduğu çok açık ve onun iyi tarafı şimdi benimkini gölgede bırakıyor.

Ben çıktığımda ön kapıda bekliyordu. Orada dururken iyi görünüyor. Vücudunun içinde rahat. Bir şey okumak için telefonunu tutarken kaldırdığı kolu mükemmel bir şekilde tanımlanmış ve Donovan'ın her zaman yaptığı gibi esnediği için değil.

Benimle yatmaya çalışmaması çok daha sinir bozucu. Peki neden *yatmıyor*? Ben hala New York'tayken mesajla flört ediyordu - daha iyi görünmemi mi bekliyordu? Kişiliğim işleri mahvetti mi? Yoksa başlangıçta şüphelendiğim şey miydi - birlikte çalıştığı her kadınla yolunu kolaylaştırmak için flört ediyor ve *benimle* yolunu yeterince kolaylaştırdı mı?

"Julie'ye rujunu burada bıraktığını söylemelisin," diyorum ve kulağa ne kadar kıskanç geldiğine hemen pişman olsam da, durumu daha da kötüleştireceğimi zaten biliyorum.

Telefonundan başını kaldırdığında kaşlarını çatıyor. "Julie?"

"Eski tasarımcım." *İck*. İşte yine o, kelimelerin içermemesi gereken acı notası. "Döşemeyi değiştirmesi için baştan çıkardığın kişi."

Gözleri kısıldı. "Julie ile hiç *tanışmadım* bile. Böyle mi düşündün? Fayans olayının benim bir tür numaram olduğunu mu?"

Sesi biraz şaşkınlıktan öte, biraz da öfke dolu. İlk kez, bu sonuca varırken çılgınca bir sıçrama yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Belki de benimle bu kadar acımasızca flört eden adamın benden pek hoşlanmıyor gibi görünen biri olması beni incitmişti. Onun bir fırsatçı olduğuna inanmak, kendiminkini incelemek zorunda olmadığım anlamına geliyordu.

Kusurlar.

"Aklıma geldi," diyorum sessizce.

"Onu bu yüzden mi kovdun?" diye soruyor.

"Hayır. Yine de çok büyük ve pahalı bir hata yaptı. Birkaç hata." Gerçi kararımın biraz bundan etkilenmiş olması mümkün.

Cebinden anahtarlarını çıkarır ve kapıyı açar. "Hakkımda ne duydunuz bilmiyorum ama... Julie ile yatmadım. Onunla tanışmış olsaydım bile yatmazdım. Ben artık öyle biri değilim."

Kamyona doğru başını sallıyor ve ben sağanak yağmurun altında kamyona doğru koşarken bile, *artık ben böyle biri değilim* derken ne demek istediğini merak ediyorum. Eskiden bir tür çapkındı da artık öyle değil mi demek istiyor? Tanrı'yı buldu ve özel yeteneğini evliliğe saklamaya mı karar verdi?

Bundan şüpheliyim. O çok vahşi, çok acımasızca fiziksel. Ama eğer bu doğruysa, bastırdığı cinsel enerjiyi nihayet açığa çıkardığında bu enerjinin gelecekteki alıcısını derinden kıskanıyorum.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Ne zaman dışarı çıkacak? Ve kiminle?

"Artık öyle biri olmadığını söylerken ne demek istedin?" O tırmanırken ben talep ediyorum.

Omzunun üzerinden geriye doğru bakarken kaşlarını çatıyor. "Eskiden genç ve bekâr bir erkek olmanın tadını çıkarırdım," diyor, "uzun süre bundan keyif aldım ama artık eskidi. Artık daha fazlasını istiyorum. Tek gecelik ya da kısa süreli ilişkilere girmiyorum."

"Bir eş istiyorsun," dedim açıkça.

"Geçen kış tatillerde çatıdan düştüm ve on altı kemiğimi kırdım." Yutkunuyor. "Birinin kaybolduğumu anlaması üç gün sürdü çünkü arkadaşlarımdan hepsinin artık kendi hayatları var ve bir boka yaramadığımda kimse şaşırmadı. İşimin hayatımın tutarlı ve güvenilir olduğum tek parçası olmasını istemiyorum. Birilerine güvenebilmek istiyorum ve birilerinin de bana güvenmesini istiyorum."

Onun orada yalnız olması fikri beni ürkütüyor.

Ve eğer bir kalbim olsaydı tam kalbimin olacağı yerde küçük bir yara var. Zavallı bir parçam hala onun yaptığı şeyleri istiyor - birine güvenmek, arada bir *sırtımı yaslayabilmek*- bu dürtüyü ne kadar bastırmaya çalışsam da.

Bir de serseri mi? Görünüşe göre Elliott Springs'teki son haftalarımı *sıcak müteahhit* haftalarına dönüştürme şansım yok.

"O zaman onu bulmadan önce evindeki tüm Dior rujlarını ve pahalı saç kremlerini temizlesen iyi olur," diyorum sessizce.

"Yeğenimin."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu senin durmadan ölen büyükannelerin kadar kötü. Yeğenin bana verdiğin şortu giyen küçük çocuk mu yoksa yirmi beş dolarlık ruj süren bir yetişkin mi, çünkü ikisi de olduğundan şüpheliyim?"

Bana yarım bir gülümseme veriyor. "İkisi de. Kız kardeşim bekâr olduğu için küçükken ona bakmasına çok yardım ettim. Sonra lisenin son birkaç yılında buraya taşındı çünkü ablamın kocasından nefret ediyordu."

Liam'ın iyi tarafını gösteren kanıtlar orantısız bir şekilde artıyor. Kilom hakkında konuştuğu için annemi azarlaması yeterli olabilirdi. Kar Tanesi'ne nazik davranması ve Lucas Hall'u ne pahasına olursa olsun restore etmeye istekli olması yeterli olabilirdi. Ama aynı zamanda yatıp kalkmıyor, Julie'yi berbat fayansları kabul etmesi için kandırmıyor, dükkânları selden kurtarmak için şafaktan önce uyanıyor, *beni* yolda kalmaktan kurtarıyor ve yeğeninin büyümesine yardımcı oluyor.

Göğsümde rahatsız edici bir sancı var. Bu arabadaki tek kötü adam ben olabilirim. "Lucas Hall planındaki sorunu biliyor musun?" Soruyorum.

"Rakibimin milyarlarca doları var ve ben yapamazken belediye başkanına park yapmayı teklif edebiliyor?"

Park konusunu nereden bildiğinden emin değilim, belediye başkanının bunu gizli tutacağını düşünürdüm. "Bunların hiçbiri sizin lehinize değil," diye cevap veriyorum, "ama asıl mesele insanlara istediklerini vermiyor olmanız. Lucas Hall'un orada öylece durmasının kimseye bir faydası yok. Mülk değerlerini yükseltmiyor; turist getirmiyor. Statükoyu koruyor ve insanlar statükodan nefret etmek için yaratılmışlar. Öyle olmasaydı asla evrimleşmezdik."

"Biliyorum," diye cevap veriyor, suyun serbestçe aktığı köprüünün üzerinden geçerken. Tanrıya şükür beni eve gitmekten alıkoymuştu. "Başka bir planım vardı ama işe yaramadı."

Başımı eğdim. "Planın neydi? Hayır, dur tahmin edeyim. Lucas Hall'u şehirle ilgili uyduruk bir müze olarak mı kullanacaktın?" Gözlerini bana dikti. "*Tamamen* bir müze olmayacaktı."

Gülüyorum, kendimden memnunum. "Biliyordum."

"Burayı bir otel yapacaktım," diyor. "Lobisinde ve koridorlarında kasabanın tarihini yansıtan bir otel."

Balo salonu bizde kalacak ve kasabada düzenlenen tüm geleneksel etkinlikler için ücretsiz olarak kullanılabilir.

Kahkahalarım azalıyor. Bu gerçekten iyi bir fikir. Kasabanın karakterini bozmadan para getirebilirdi. "Neden yapmadın?"

"İhtiyacım olan krediyi alamadım. Bulduğumu sanıyordum ama geçen kış düştüğümde yatırımcılarım geri çekildi ve banka artık iyi bir risk olmadığını söyledi."

Daha cümlesini bitirmeden başarısız olacağına kendimi ikna etmeye çalışıyorum. "Böyle bir planı bir araya getirmek uzun zaman alır-"

"Üzerinde çalışmaya iki yıl önce başladım," diyor sessizce, sözümü keserek. "Daha uzun zamanım olacağını düşünmüştüm."

İki yıl. Bu işe iki yılını verdi ve geçen kış Santa Clara Yapı Denetim Ofisi'ne yaptığım o küçük telefon görüşmesi her şeyi mahvetti.

Evet, hikayesinin kötü adamı kesinlikle benim ve onun henüz hiçbir fikri yok. En azından ona "*tüm umutlarını ve hayallerini mahvettiğim için özür dilerim*" diyerek sakso çekmeyi teklif ederdim ama görünüşe göre benden sakso çekmekle ilgilenmiyor.

Annemin araba yoluna giriyor ve ben kapıya uzanmadan önce tereddüt ediyorum.

"Bir keresinde eğlenmek için ne yaptığımı sormuştun," diyorum sessizce.

"Sanırım bu oldukça eğlenceliydi."

Bakışlarımı yarım saniye kadar tutuyor ve sonra gülümsüyor. "Hayatının en güzel sabahı ve yediğin en güzel yemek olduğunu mu söylüyorsun?"

Kamyonetinden çıktım. "Yavaş ol, bahçe çocuğu. Kızartmaydı."

Kızartması harika değildi.

Ama evet, oldukça güzel bir sabahtı. Hatta belki de en iyilerinden biriydi.

Ben içeri girdiğimde annem telefonda *Harold* hakkında konuşuyordu, ben yemeğe başlarken ve Kar Tanesi ile konuşurken gürültüden rahatsız olduğu belliydi.

O televizyonun karşısında yemek yiyor, ben de odama çekilip yorgun bir uykuya dalmadan önce tezgahın başında yemek yiyorum.

Tüm rüyalarım evimle ilgili. Hala iyi bir yer olduğu zamanki Elliott Springs ve cehenneme döndüğü zamanki Elliott Springs hakkında.

Babamın kum torbalarını taşımasına yardım ettiğimi, sahnede yürürken bana çelme takıldığını hayal ediyorum.

Cadılar Bayramı'nı ve bir önceki baharda, babam gittiğinde yumuşamaya ve dolgunlaşmaya başlayan on yaşındaki küçük bedenime geri dönmeyi hayal ediyorum.

Landon Briggs şekerimi çalarken, "Sana bir iyilik yapıyorum şişko," diyor. "Belki biraz kilo verirsen baban eve gelir."

Landon koşuyor, ama aynı anda caddenin karşısındaki daha büyük bir çocuk hızla kaçıp onu kovalıyor. Landon'ı yakaladı ve bana doğru yürüttü.

"Şekeri ona ver," diyor çocuk, Landon'dan bana bakarak. Acaba şimdi annemin ben çıkarken yüksek sesle söylediği şeyi mi düşünüyor diye düşünüyorum - şekerin ihtiyacım olan son şey olduğunu. "Ona şekerini de ver, pislik," diye ekliyor.

O zaman bunu düşünmüyordu. Landon'ın şekerini istemiyorum ama keşke bunun gibi daha çok çocuğun var olduğu bir dünyada yaşasaydım, birilerinin benim tarafımı tutmaya istekli olduğu bir dünyada.

Yatakta doğrudum.

Liam. Liam beni savunan çocuktu.

Ve o hiçbir zaman kötü adam olmadı, başlangıçta bile.

EMMY

Makyajım bitmiş ve giyinmek üzereyken biri kapıyı çalıyor.

Bornozumu giyiyorum ve Snowflake peşimde merdivenlerden aşağı koşuyorum. Liam orada duruyor, bir gün öncesine göre daha büyük ve geniş görünüyor. Belki de tüm kapı çerçevesini doldurmasıyla ilgili bir şeydir. Belki de şu anda külot, sütyen ve oldukça şeffaf bir bornoz giydiğim içindir.

Gözleri üzerimde geziniyor, burun delikleri hızla uzaklaşmadan önce alevleniyor. "Özür dilerim," diyor. "Normalde şimdiye kadar hazır olurdun. Sadece işe gitmek istediğinde seni arabana kadar götürebileceğimi bilmeni istedim."

"Oh," diye cevap veriyorum, birden kelimeler kifayetsiz kalıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin." "Otostop çekmeyi mi planlıyordun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır. Ben..."

En yakın Uber ya da Lyft'in otuz dakika uzaklıkta olduğunu unuttuğum için bir araba çağıracağımı sanıyordum. "Bir araç harika olur. Neredeyse hazırım."

Hemen bir kalem etek ve bluz giyiyorum ve sonra beni kamyonetine götürüyor. "Bir insan bu şeye nasıl tırmanır?" diye sordum.

"Ayağını döşeme tahtasına koy ve kendini yukarı kaldır. Bunu dün yaptın."

Hayal kırıklığı içinde ofluyorum. "Dün etek giymiyordum. Yani, bu şeyle nasıl çıkıyorsun? Sadece Amazonlarla mı çıkıyorsun?"

"Belki de her konuda mızımızlanan kadınlarla çıkmıyorumdur," diye cevap veriyor ve ben daha bir karşılık veremediğim için elleri belime dolanıyor ve beni havaya kaldırıyor.

Beni koltuğuma oturturken, "Ben her şey için sızlanmam," diye mırıldanıyorum. "Ve birine sormadan onu kaldırmamalısın. Ben *evcil hayvan* değilim."

Kendi kendine gülüyor. "Senin ve benim sızlanma tanımlarımız farklı olmalı."

Sürücü koltuğuna tırmanıyor ve omzunun üzerinden geri geri giderken bana bakıyor. "Sanırım annen dünü sensiz atlattı?"

"Doktoru, rüya gibi Harold Sossaman hakkında konuşmakla o kadar meşguldü ki gittiğimi fark ettiğinden emin değilim. Adam benden çok az büyük ve sanki nişanlanmaları çok yakınmış gibi ondan bahsediyor."

Sırıttıyor. "İyi tarafından bakarsak, eğer bir doktorla evlenirse, hayatta kalması konusunda endişelenmene gerek kalmaz."

"Dün onun hayatta kalması konusunda endişelenmediğimi ortaya koyduğumuzu sanıyordum. Yine de ona bir şey olması ihtimaline karşı bunu yüksek sesle söylemeyi bırakmalıyım."

"Bunu belgeliyordum," diye yanıtlıyor. "Sanırım boku yedin."

Köprüye çoktan ulaştığımızı fark edince şaşırarak gülüyorum. Yolculuk garip bir şekilde hızlı geçti.

"Beni dükkâna bırakabilirsin," dedim ona. "Bıraktığın için teşekkürler. Sanırım sana kurabiye gibi bir şey borçluyum."

Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Yemek pişirme yeteneğinle ilgili ima ettiklerine ve rakiplerini zehirleme konusundaki düşüncelerine bakılırsa, ödeştik diyelim."

Kamyonetin kapısını açıyorum ve bir topuğumu dikkatlice marşpiyenin üzerine koyuyorum. Daha diğerini indiremeden, arabanın benim tarafıma geldi ve ellerini belime doladı.

Bir an için yüz yüze, çok yakın duruyoruz. Bakışlarım onunkilerle buluşuyor ve nefesim tutuluyor. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum

Ŗu anda olmasını istiyorum ama *bir Ŗey* olmasını istediğimi biliyorum.

İç çekiyor. Beni bırakırken alnıma çarpıyor.

"Tekrar teşekkürler," diyorum, uzaklaşıyorum, mesafeye ihtiyacım var. Nabzım hızla atıyor ve ben nabzı hızlı atan bir kız değilim. Gözlerimi kapatmak ve onun o gür alt dudağının anısına odaklanmak istiyorum. Onu dişlerini geçirecek kadar yakınımaya çekmek istiyorum.

Ben dükkâna doğru ilerliyorum ama o benimle yürümeye devam ediyor. "Sanırım tek başıma yürüyebilirim." "Senin katına bakıyorum, ukala."

Her zaman haklı çıkmaya çok daha sevinebilir olurdu.

İçeri giriyorum ve o da beni takip ediyor, ışıkları açıyor ve kaşlarını çatarak odayı tarıyor. "Gary'ye bu saçmalık için ne kadar ödüyorsun?" diye soruyor.

"Yerleri mi döşüyorsun?" diye sordum. "Toplamda yaklaşık altı yüz. Katlar için üç yüz elli bin dolar."

"Toplam çekim?"

"Yirmi bin metre kare. Ve siz bir Ŗey söylemeden önce, evet, beni soyduğunu biliyorum. Ama son teslim tarihim var ve bu işi yapabileceğini söyleyen tek kişi o."

"Alt zemini yanlış döşemiş," diyor Liam. "Yani tüm bu pisliği söküp yeniden başlamadığınız sürece düz olmayan bir zeminle baş başa kalacaksınız."

"Yeniden başlamak için zamanım yok," diye homurdanıyorum. "Demirbaşlar yakında geliyor."

Bir elini yüzüne sürüyor ve omuzları çöküyor. "Ben yaparım. Gary'den parayı geri al. Eğer sana bir bok verirse, benimle konuş."

"Ama..."

"Daha iyi bir seçeneğiniz var mı?" diye soruyor.

Ŗey, hayır. Ama Liam Doherty ile küçük bir alanda çalışmak felakete davetiye çıkarmak gibi geliyor. Derin bir iç çekiyorum. "Planlara bakmak için vaktin var mı? Ofisteler."

Başını salladı. "Evet, eğer bunu kahvaltıda yapabilirsek. Planları al ve lokantaya gidelim." Kaskatı kesildim.

Paul Bellamy orada olabilirdi. Bana "Semi Emmy" diyebilir ya da ergenliğimin diğer önemli anlarından bahsedebilirdi - felaket mezuniyet balosu, ödöl almak için sahneye çıkarken bana çelme taktıkları ve elbisemin ikiye ayrıldığı zaman. Pislik *olan* onlar, ama yine de utanan benim, sanki yaptıkları her Ŗeyi hak etmişim gibi.

"Lokantadan nefret ediyorum," dedim ona.

Kaşlarını kaldırıyor. "En son ne zaman lokantada yemek yedin?"

"Lisedeyken."

Gülüyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Eminim New York'un havalı saçmalıklarından değildir ama yaşarsın. Hadi ama."

Bir erkeğin beni herhangi bir Ŗeye zorlamasına izin verecek biri değilim, ama kendimi omuz silerken buluyorum - belki de Liam'ın yanında olmanın güvenli hissettiren bir yanı olduğu için. O yanımdayken kimsenin tek kelime edeceğini sanmıyorum. Kimse bana çocukluğumdan kalma kötü bir isim takmaz. Hiçbir erkek bana "Gülümse tatlım," demez ve diyen olursa da bunu bir daha asla yapmamasını sağlar.

Yürümeye başlar başlamaz, sanki sokağa adım atabilecek bir çocukmuşum gibi beni kaldırımın iç tarafına doğru itiyor. Yürümeye devam ettikçe, onun beni gözetlediğini hissediyorum.

Buna kızmalıyım. Neden kızmadığımdan emin değilim.

Lokantanın kapısını açıyor ve bu adamın on yaşımdan beri benimle irili ufaklı şekillerde ilgilendiğini fark ediyorum, ancak bunun farkında olduğundan bile şüpheliyim.

Kapı aralığında durup ona bakıyorum. "Dün gece bir Ŗey hatırladım. Ben küçükken beni savunmuştun. Bir çocuk Cadılar Bayramı'nda şekerimi çalıyordu ve sen ona geri verdirmiştin."

Kaşlarını çatarak durur. "Bunu hayal meyal hatırlıyorum. Daha fazlasını yapmadığım için üzgünüm."

"Daha fazla mı?" İki menü alıp beni bir masaya götürürken inanamayarak soruyorum. "Sadece şekerimi geri almakla kalmadın, çocuğun da şekerini bana vermesini sağladın."

Benimkinin karşısındaki koltuğa kayarak oturdu. "O zaman olmaz. Daha sonra." Bakışları menüsüne dönmekten önce sadece bir anlığına başını kaldırıyor. "Sana bu kadar zorluk çıkarmaya devam ettiklerinden haberim yoktu. Bilseydim buna bir son verirdim."

Yüzüm ısınıyor. Ne kadarını duyduğunu merak ediyorum. Ne kadar zavallı olduğumu tam olarak kavradı mı? Belki de bu yüzden artık benimle tanışmadan önceki gibi ilgilenmiyor.

"Sorun değil," diye cevap veriyorum. "Eğer durdurmuş olsaydın, şimdi yok etmem gereken bir düşmanım olmayacaktı ve bunun neresi eğlenceli olurdu?"

Bana hafifçe gülümsüyor ve menüsünü bir kenara bırakıyor. "Peki, bu düşmanların yazılı bir listesini tutuyor musun? On yaşındayken Cadılar Bayramı şekerini çalan çocuk da listede mi?"

Kafama vuruyorum. "Listenin hepsi burada. Ve evet, şekerimi çalan çocuk da orada ama müzisyen olmak için Seattle'a taşındı ve yedi kişiyle birlikte yaşıyor. Ondan alabileceğim bir şey olana kadar hayallerini yıkamam."

Gülümsemesini bastırıyor. "Beklenmedik derecede makul. Ne alıyorsun?"

"Sadece kahve. Kahvaltı yapmıyorum." Şu anda Sandra Atwell gibi konuşmaktan nefret ediyorum. "Hadi ama. Burası için fazla iyiymişsin gibi davranmayı bırak."

"Ben... ugh... iyi değilim," diyorum, bir menü kaparak. "Sanırım yumurta beyazlı omlet Elliott Springs için fazla egzotik?" "Biraz yaşa. Fazladan bir iki gram yağ seni öldürmez. Benedict usulü yumurta al. Bayılacaksınız."

Benedict yumurtasını çok severim. La Grande Boucherie'nin verandasında, uzun bir koşuyla hak ettikten sonra mimoza ile servis edilmesini seviyorum. Lokantanın mayonez bazlı hollandezinin bu anıyı yaşatmayacağını tahmin ediyorum ama Liam'la geçirdiğim bu küçük anları seviyorum, sanki tamamen başka biri olabildirmişim gibi geliyor - sevdiği bir adamla kahvaltıya giden, onun sweatshirt'ünü giyen ve kanepesinde uyuyacak kadar güvende hisseden bir kız.

Benedict usulü yumurta sipariş eden ve onu yakmak için kaç mil koşması gerektiğini hesaplamayan türden.

Benedict usulü yumurta sipariş ediyorum, o da öyle yapıyor ve geldiğinde... ilk ısırık beni mest ediyor. "Aman Tanrım," diye inledim. "Bu çok iyi."

Gözleri çok kısa bir süreliğine ağızıma kayıyor. "Hoşuna gideceğini düşündüm." "Her gün bunu mu sipariş ediyorsun?"

"Hayır," diyor sırtarak. "Ben yumurta beyazlı omlet alacağım."

Yemeğimizi yedikten sonra planları ortaya koyuyorum ve o da dikkatle inceliyor. "Şu ana kadar yaptıklarını sökebilirim ve alt zemini Cuma gününe kadar onarabilirim. Yarın yeni parke için sipariş vereceğim ve Salı gününe kadar getirmiş oluruz. JP şu anda maliyeti kontrol ediyor."

Göz kırpıyorum. Aylardır ilk kez biri beklentilerimi gerçekten aşıyor. Kimin aklına gelirdi ki bunun yard boy olacağı?

Muhtemelen onun bir yıllık maaşını bir haftada kazanmama rağmen hesabı almakta ısrar ediyor. O hesabı kasaya götürürken ben dar koridordan tualete doğru koşuyorum ve Paul Bellamy yoluma çıktığında lokantadaki bir yemekten yara almadan kurtulduğumu düşünüyorum,

"Geri gelmen büyük cesaret," diyor. "Yemeğinizi kimin yaptığını ya da içine kimin tükürmüş olabileceğini asla bilemezsiniz."

Midem bulanıyor ama endişelendiğimi görmesine izin vermeyeceğim. "Yemeğime tükürmekle tehdit etmenin sahip olduğun tek güç olması ne kadar üzücü Paul." *Inspired Building burayı kapattığında ona bile sahip olamayacaksın.*

Hışımınla uzaklaşıyor ve Liam'ın eli sırtımın alt kısmına iniyor. "Az önce ne oldu?"

İrkildim ve ona doğru döndüm. "Lisedeki çocuklardan biri bana hıyarlık etmeye devam ediyor." "Ne dedi o?" Liam tıslıyor.

Ona bir el salladım. "Önemli bir şey değildi. Yemeğime tükürmüş olabileceğini ima etti. Ama buraya son gelişimde biraz tartışmıştık, yani tahmin edebileceğiniz gibi bu olayda tamamen masum değildim."

Çenesi gıcırıyor. "Bu hala kabul edilemez."

Tezgâhın arkasındaki yaşlı kadın Paul'e bir şeyler söyledi ve sonra bize doğru yürüdü. "Hey, Liam," dedi, "bir sorun mu var?" Ben cevap veremeden Liam cevap verdi.

"Jeannie, ben Emerson. Paul az önce yemeğine tükürmüş olabileceğini ima etti. Tamamen kontrolden çıktı."

Kadın Liam'dan bana bakıyor ve gözleri doluyor. "Oğlumun..." diye fısıldıyor, "sorunları var. Öfke sorunları. Karısı

Onu terk etti, kızlarını aldı. Kızının şu an nerede olduğunu bile bulamıyor. Sanırım yine içiyor. Ama bunu söylediği için çok üzgünüm."

Ugh. Paul Bellamy'yi savunmak üzere olduğuma inanamıyorum. "Sorun değil. Aynı okula gidiyorduk ve bana pek iyi davranmıyordu, ben de buraya son gelişimde boktan bir şey söyledim."

Başını iki yana sallar. "Lise için ben de üzgünüm. O zamanlar da talihsizliklerden payımıza düşeni almıştık."

Paul'ün benimkiyle yarışacak talihsizlikler yaşamış olamayacağını iddia etmek istiyorum ama ne bilebilirim ki? Babamı kaybetmenin ve zorbalığa uğramanın çekilebilecek en büyük acılar olduğunu düşünerek kendime acıyarak çok zaman geçirdim. Ama muhtemelen benim acımı kendi acılarına değışecek pek çok insan vardır.

Sanırım bir zamanlar beni inciten bazı insanlar da bunların arasında olabilir.

"Çocuğunuzu kucağınıza aldığınız anda, kalbiniz sanki sizin dışınızdadır" diyor bana. "Açıktaki, ezilmeye hazır. Ve çocuklar bunu yapar. Sizi hayal ettiğinizden çok daha mutlu etseler bile, bir noktada kalbinizi kıracaklardır."

Ona göre Paul hâlâ bir zamanlar uyuması için şarkı söylediği o nazik, yuvarlak yüzlü küçük çocuk. Paul böyle birine sahip olduğu için şanslıydı.

Onu incitmeyi ne kadar çok istesem de, bu süreçte onu incitmek istediğimden emin değilim.

Elliott Springs sakinlerini tanımak, onları *yok* etmeyi umduğumdan daha az eğlenceli hale getiriyor.

ANNEMİN fizik tedavi randevuları o kadar kısa sürüyor ki gitmenin bir anlamı yok. Bekleme odasında oturup Charles'la öğleden sonra yapacağım görüşmeye hazırlanıyorum, sırf bana hatırlatmak için yapmadığım bir şeyi bulmaya çalışacağını biliyorum.

Donovan'dan birkaç mesaj geldi. Telefonlarını görmezden geldiğim gibi onları da görmezden geliyor. Bu kaçamağımızın bir *anlamı olduğuna* kendini inandırmış durumda ve aptalca aşkının benimle pek ilgisi olmadığından şüphelensem de, Liam'ın gamzeli sırıtışını hayal ettiğimde Donovan'a az da olsa sempati duyuyorum. Sanırım benim de aptalca bir aşkım olabilir.

"Emerson," diyor bir ses.

Kafamı kaldırdığımda Dr. Sossaman'ın köşeden kafasını uzattığını görüyorum. "Bir dakikan var mı?" diye soruyor.

Harika. Şimdi ne hakkında şikayet etti? Böyle devam ederse, masumiyetimi kanıtlamak için vücut kamerası takmaya başlayacağım. Ama böyle devam ederse, hiçbir şekilde kamera takmamalıyım çünkü muhtemelen bir suç işleyeceğim.

"Elbette," diyorum temkinli bir şekilde ve onu ofisine kadar takip ediyorum.

Masasının arkasında otururken, "Annen az önce koridordan PT'ye gitti ve ben de durumu açıklığa kavuşturmak istedim," diyor. "Geçen sefer yanlış bir başlangıç yapmışız gibi hissediyorum."

"Annemi taciz ettiğimi ima ettiğin zamanı mı kastediyorsun? Bir de işsiz bir beleşçi olduğumu mu?"

"Bunların hiçbirini ima etmeye çalışmıyordum," diye savunuyor.

"Sen değil miydin?" diye sordum. "Çünkü onun çok fazla şey yapmasına izin verdiğim için beni azarladığında ve bu durumun benim yararına olduğunu söylediğinde kesinlikle öyle görünüyordu."

"Özür dilerim," diye iç geçiriyor, burun kemiğini sıkıyor. Neredeyse onun için üzüleceğim. *Neredeyse*. "Ben sadece bana söylediklerinden yola çıktım. Çok çalışıyor gibi görünmediğini ve çalışırken *yaptıklarından* utandığını söyledi."

Acı acı gülüyorum. "Görünüşe göre seks işçisi olduğumu düşünmüşsün. Açık olmak gerekirse, emlak geliştirme işindeyim. Annem kabul edilebilir tek işlerin doktorluk, avukatlık ve ağabeyimin yaptığı işler olduğunu düşünüyor."

"Seçildiğime sevindim," diyor mahcup bir sırıtışla. "Eğer teselli olacaksa, annem kabul edilebilir tek doktor tipinin beyin cerrahı olduğunu düşünüyor, yani ben de aynı gemideyim."

"Evet, ama arkadaşlarına senin bir fahişe olduğunu mu ima ediyor?"

Sandalyesinde arkasına yaslanır. "Şey, hayır. Muhtemelen kimse başarılı bir erkek fahişe olacağıma inanmadığı içindir."

Gülüyorum. Ne de olsa havalı sayılır. Ayağa kalkarken ona "Bu bir doktorla yaptığım en tuhaf konuşma," diyorum.

"Bir hastanın kızıyla yaptığım en tuhaf konuşmaydı," diyor gözüme takılarak. "Ama iyi bir tuhafıktı."

Annemin sevgili *Harold*'unun benimle flört ettiğini ancak çok sonra bu konuşmayı düşündüğümde fark ediyorum.

Dostum, eğer bilseydi annemin kıcına tekmeı basardı.

LIAM

Artık markete gittiğimde Emmy'yi daha çok görüyorum. Bütün gün ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama çok fazla Sadece üç mağaza ve Lucas Hall ile ilgili olması için birçok toplantı ve telefon görüşmesi yapıldı. Tahminimce, sırf kimse kasabada tekel oluşturacaklarından endişe etmesin diye farklı isimler altında yerler satın alıyorlar.

"Yine dünyayı kurtarmaya mı gidiyorsun?" Telefonunu çantasına tikiştirerek hızlı adımlarla mağazaya girdiğinde soruyorum.

Zarif bir kaşını kaldırıyor. "Evet, bu sadece şu anda yaşadığınız dünyaya hiç benzemeyen gelecekteki bir dünya. Zaten onu neden bu kadar korumak istediğinizi de anlamıyorum. Bu kasaba berbat. Burada bulabileceğiniz en egzotik yiyecek makarna."

"Lucas Hall'u yıkmadan da egzotik yiyecekler yiyebilirsiniz, biliyorsunuz."

Gözlerini deviriyor. "Neden umursuyorsun ki? Tam bir felaket ve neredeyse hiç kullanılmıyor bile." Ön kapıya doğru başımı salladım. "Gel hadi. Sana nedenini göstereyim."

Kaldırıma doğru yürümeden önce bana tek gözüyle şüpheli bir bakış atıyor ve onu, öğleden sonra ışığının çatısına altın rengi bir ışık saçtığı Lucas Hall'a doğru yönlendirmeme izin veriyor.

"Cupertino'yu Apple ile ilişkilendiriyorsunuz, değil mi?" Yürürken soruyorum. "Palo Alto'yu Stanford'la, Mountain View'u Google'la ve sörf yapmayı Santa Cruz'la ilişkilendiriyorsunuz. Peki Elliott Springs'i ne ile ilişkilendiriyorsun?"

"Pislikler."

Gülüyorum. *Tabii ki gülüyor.* "Tamam, *hiçbir şey* söylememen gerekiyordu. Çünkü kimse varlığından bile haberdar değil, ama aslında eski mimarisi ve gerçekten harika bir tarihi olan harika bir kasaba. Bilinmesi gerekir." Lucas Hall'un merdivenlerine ulaştık. Ben çıkmaya başlıyorum, o da beni takip ediyor. "Her neyse, bir zamanlar burayı haritaya koyacağımı sanıyordum."

"Tadilat konusunda ne kadar iyisin?"

"Hayır." Binanın lobisinde, sol taraftaki kapıyı açıp onu yanıma çekiyorum. "Beyzbol." Odadaki en büyük kupaya başımı sallıyorum, üzerinde benim adım yazıyor.

Bana sırtıyor. "Sporcu olman neden seni birdenbire bana seksi gösteriyor?" "Zaten seksi olduğumu düşünüyorsun."

Bir an göz göze geldik. Omuzunu silkiyor. "İyisin."

Yine güldüm. Beklediğim kesin inkârdan daha iyiydi. "Her neyse, herkes profesyonel olacağımdan emindi ve ESPN'e çıkıp Elliott Springs hakkında konuşmak gibi bir hayalim vardı... Bu aptalca, o yüzden bana katlan. Ama hani bir sporcu hakkında geçmişe dönük şeyler yaparlar ya? Ben de tüm bu haberleri alacağımızı ve birdenbire herkesin buranın ne kadar harika bir şehir olduğunu fark edeceğini düşündüm. Dünyanın her yerinde işler ters giderken biz yaşam tarzımızı koruyoruz ve bu işe yarıyor."

Ellerimi arka ceplerime sokup alay etmesini bekliyorum. Onu suçlayamam bile - korumak istediğim o küçük kasaba değerlerinin hiçbiri burada yaşarken ona pek bir şey katmamıştı.

"Ama kasabada daha fazla insan istemiyorsun," diye karşı çıkıyor. "Her zaman yaptığım şeylerden şikayet ediyorsun."

"Elliott Springs'in apartman kompleksleri ve zincir mağazalarla dolu büyük ve genel bir şehre dönüşmesini istemedim. Bir kasabanın nasıl olabileceğinin bir örneği olmasını istedim. Biliyorum burası büyümek için boktan bir yerdi ve bu söylediklerim kulak ardı edilecek ama ben burada çocuk olmayı çok sevdim. Yaşadığım çocukluğu, kendim de dahil olmak üzere yaşayan her çocuk için istiyorum. Ve bunu gerçekleştirecek kişinin ben olabileceğimi düşündüm."

Başka bir yol bulacağımı söyledim, ama dürüst olmak gerekirse... Lucas Hall'u yıktıktan ve tüm eski

meyve suyu barlarına girerse, sanırım iş işten geçmiş olacak.

"Zaten çocuklarınızın sizin çocukluğunuzu yaşayacağının garantisi yoktu. Belki de sporcu olamayacaklardı. Şimdi zorbalığa uğramak yerine, en azından çocukluklarını hatırlayacakları ilginç restoranları ve pahalı yoga pantolonları olacak."

"Noel filmindeki kötü adam gibi konuşuyorsun."

Sırıtıyor. "Kötü adam değil. *Kahraman*. Size tasarımcıların spor kıyafetlerini getirmek için şehre iniyorum. Ve bu süreçte kendime bir servet kazandırdım."

Duvara yaslanıyorum, kollarımı kavuşturuyorum. "Yani senin için önemli olan para ve intikam mı?"

"İkisi de güçlü motivasyon kaynakları, evet." Uzun bir tereddüt anından sonra omuz silkiyor. "Bir de şu adam var, Damien Ellis. O..."

"Elliott Springs'ten olabilirim ama gazete okuyorum. Damien Ellis'in kim olduğunu biliyorum."

"Damien Ellis'in işinde ondan daha iyiyim, bu yüzden burada ne yaptığımı öğrendiğinde beni işe almak isteyecek ve ben de ondan şirketimi satın alıp beni başa geçirmesini isteyeceğim. Sonucu gördüğünde beni kendi tarafına çekmek için her şeyi yapacaktır."

Okuduğum makalede Damien Ellis için '*düşünen kadının favori bekari*' demişlerdi ve Emerson düşünen bir kadın.

Ona ne kadar yakın olmak istiyor? Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Gözlerini benimkilere dikti. Kıskançlığım beni aptallaştırıyor, biliyorum. Ama içimde bir şey artık umursamıyor. *Onu öpeceğim. Onu öpmeden edemem, o yüzden siktir et. Bunu halledeceğim-*

Telefonu çaldı. Ekranı kaldırıyor ve ikimiz de bunun Donovan'dan gelen başka bir FaceTime çağrısı olduğunu görüyoruz. Kendimi durduramadan uzanıyorum ve reddediyorum.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor.

"Bilmiyorum."

Artık neden bir şey yaptığımı bilmiyorum.

EMMY

Hafta sonu, çocukluğumla ilgili acı dolu rüyaların yerini Liam'la ilgili lezzetli rüyalar aldı.

Liam bana bazen yaptığı gibi bakıyor, aynı anda hem yumuşak hem de ateşli. Ya da Donovan aradığında sinirleniyor, ama bu sefer aramayı bitiriyor ve eteğimi belimden kaldırırken beni öpüyor.

Aslında Lucas Hall'un ortasında eteğimi yukarı itmesine izin vermezdim ama bu bir rüya, bu yüzden izin veriyorum.

İstediğim şeylerin hiçbirisi değil ve davranışları sık sık *çirkinleşiyor* -kim *başkasının aramasını sonlandırır* ki? - ve ben yine de onu düşünmeden edemiyorum, pislik patronumla telefonda konuşurken bile.

"Bana yol göster" diyor Charles.

"Öyleyim," diyorum dişlerimin arasından, tiyatroyu görebilmesi için kamerayı havada tutarak.

Bana bunu yaptırması bile sinir bozucu. Yaz için işe almak zorunda kaldığı on beş yaşındaki güvenilmez bir yeğen değilim.

Ama Damien Ellis'in şirketinden birinin beni LinkedIn'de aramış olması beni teselli ediyor, sanırım Ellis'in emriyle. Charles devam edebilir ve bu son otorite anlarının tadını çıkarabilir - Damien Ellis'i şirketi satın almaya ikna ettiğimde hiçbir şeye sahip olmayacak.

Charles'ı Liam'ın adamlarının imtiyaz standı kurduğu tiyatroya götürüyorum, ama o bununla ilgilenmiyor, çünkü bu sadece gösteriş için ve apartman kompleksimizi aldıktan sonra satacağız.

Dışarıda, kameramı caddeye doğru tutarak yeni restoranın, spor salonunun ve smoothie dükkanının gelecekteki yerini gösteriyorum.

Charles, elbette, sadece bizim ulaşamadığımız şeyleri görüyor: sahip olmadığımız binalar, satmak istemeyen insanlar.

"Gördüğüm kadarıyla lokanta hâlâ orada," diyor, burun delikleri sanki kötü bir koku almış gibi açılıyor.

Üç hafta içinde ondan kurtulacağımı nasıl düşündü bilmiyorum. Kamera benden uzağa baktığı için boş zamanlarımda gözlerimi devirebiliyorum. "Binanın sahibi onlar ve satmakla ilgilenmiyorlar."

"O zaman ilgilenmelerini sağla," diyor. "Ya da hayatlarını cehenneme çevirin. Sağlık kurulunu arayın. Kimi çalıştırdıklarına bakın... Bahse girerim o mutfakta en az bir belgesiz işçi vardır. Haberleri arayın ve yemeğinizde cam bulduğunuzu söyleyin. Ne yaptığınız umurumda değil ama bu işi halledin."

Bu tür el altından taktikler kullanmanın bana yakışmadığını iddia etmeye çalışmayacağım, ancak Jeannie'yi düşündüğümde, bu beni duraksatıyor. Evet, lokanta göze batıyor. Yakın zamanda bir Michelin yıldızı kazanamayacak.

Ve evet, Jeannie mirasının elinden alınmasını hak eden bir pislik yetiştirdi. Ama bunu yapacak kişinin ben olmak istediğimden artık emin değilim.

Bakkal dükkanıyla bitiriyorum. Onunla başlamalıydım çünkü bu görüşme kötü bir şekilde sona erecekti. "Başka bir Nashville durumuyla karşılaşmamak için market müdürü mülakatlarına katılacağım," diyorum ve umursamıyor çünkü Liam ve adamlarının zemini söktüğü gerçeğine odaklanmış durumda.

"Orada ne haltlar dönüyor?" diye soruyor.

"Bir sorunumuz vardı," diye cevap veriyorum gürültünün üzerine. "Tuttuğumuz müteahhit alt zemini yanlış yerleştirdi. Paramızın çoğunu geri aldım ve başka birini tuttum."

"Kiraladığınız müteahhitten bahsediyorsunuz," diye düzeltiyor Charles.

Başarılarımın bize ait olması ve başarısızlıklarımın sadece bana ait olması çok komik.

"Asıl soru," diye devam ediyor, "onu neden işe aldığınız ve benim ne kadar para kaybettiğim."

Bizim için kazandığının çok küçük bir kısmını kaybettik, göt herif. Benim sıkı çalışmamla gelecek milyonların okyanusunda tek bir damla kaybettiniz.

"Daha önce de belirttiğim gibi çok az şey kaybettiniz," diye cevap veriyorum dişlerimin arasından, yüzümü kameraya çevirerek. Charles'ın ağzı sıkışır. "Ve onu işe aldınız çünkü..."

"Onu işe aldım çünkü *New York*'ta yaşıyorum Charles ve her zaman olduğu gibi elimizdeki bilgilerle çalışıyorum."

"Bu işe çok para yatırdık, Emerson," diyor. "Ve o apartman kompleksi olmadan, tamamen kaybolur. Bir an için bile böyle bir şey olursa *benim* başımın döneceğini düşünmeyin."

Telefonu kapatıyor, şüphesiz bana haddimi bildirdiğinden ve bugün için beni yeterince tehdit ettiğinden memnun.

"Inspired Building önemsiyor," diyor Liam arkamdan. "*Küçük kasaba değerleri. Elliott Springs'in geçmişini korumak için arka planda sessizce çalışıyoruz.*"

Belediye meclisinde yaptığım konuşmayı kelimesi kelimesine okuyor.

"Aynı anda hem umursayıp hem de acımasız pislikler olabiliriz," diye cevap veriyorum, onunla kavga edemeyecek kadar yorgun bir şekilde. Charles'ın saçmalıklarıyla uğraşmak her zaman enerjimi tüketiyor.

Kaşlarını çatıyor. "Öğle yemeği yedin mi?" "Ben yemem-"

"Bir gün seninle bütün bir gün geçireceğim, sadece hangi yemekleri yemeyi kabul edeceğini görmek için. Hadi ama.

Huysuzsun ve belli ki yemeğe ihtiyacın var."

"Ben huysuz değilim."

Ağzı açılıyor ve ben elimi kaldırıyorum.

"Normalden daha huysuz değilim, ki hala *aşırı* huysuz olduğumu düşündüğünüzden şüpheleniyorum, ama bu konuda rahatım." Bunun üzerine gülümsüyor. Bunu yapan gülümseme.

"Tamam, yiyeceğim," dedim ona. "Ama mucize bekleme. Yine de huysuz olacağım." Hâlâ gülümsüyor. "Başka türlü olmanı istemezdim."

Beni ana caddenin kuzeyindeki Beck's'e yönlendirdi.

"Lokantada yemeyecek miyiz?" diye sordum.

Bana bakıyor, ağzı düz bir çizgi haline geliyor. "Hayır, çünkü Paul Bellamy sana bir şey yapmaya kalkarsa işler çirkinleşir ve Jeannie'nin yeterince sorunu var."

"Başlarsa ona vuracak değilim ya," diye karşı çıkıyorum. "Bu sadece bir kelime savaşı olur."

"İşi fiziksel boyuta *taşımandan* endişelenmiyordum," diye yanıtlıyor.

Restorana girdiğimizde gülümsememle savaştım. Beni savunacağını biliyordum.

Beni muhteşem dağ manzaralı bir güverteye götürüyor. "Buranın hep bir batakhane olduğunu sanırdım," diyorum ona.

"Arkada bir güverte olduğunu bilmiyordum."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Biliyor musun, buradaki pek çok şeyin sandığın kadar kötü olmadığını fark edebilirsin."

Şu ana kadar burada tahmin ettiğim kadar kötü olmayan tek şey sizsiniz.

"Şüpheli," diye yanıtlıyorum.

Garson siparişlerimizi aldı. Menüde salata bile yok, bu yüzden Liam'ın önerisiyle kızarmış tavuk alıyorum, bu da öğleden sonra koşmak için zaman bulmam gerekeceği anlamına geliyor.

"Sanırım annem kadar sen de beni lise kiloma geri döndürmek istiyorsun," diye mırıldanıyorum garson gittikten sonra.

Kaşları çatılıyor. "Yani kilo *almanı* mı istiyor? O gün içeride ona yardım ettiğimde edindiğim izlenim bu değildi." Çatal bıçak takımımı açıp peçeteyi kucağıma koyuyorum. "Kendini üstün hissetmekten hoşlanıyor. Bu onun için bir rekabet."

Kaşlarını çattı. "Bu... gerçekten berbat, Em."

İç çekiyorum. Bunu biliyorum ama yine de buradayım, hala bundan etkileniyorum. "Bana kilolarımı koruyamayacağımı söylemekten hoşlanıyor ve bunun beni paniğe sürüklemesini, haksız olduğunu kanıtlamak için çaresiz bırakmasını ve aynı zamanda beni *daha fazla* yemek için çaresiz bırakmasını seviyor." Aramızda sessizlik uzuyor. Gözlerim kapanıyor. "Sana bunu söylediğime inanamıyorum."

"Eninde sonunda içini dökmek isteyeceğin türden bir şey gibi görünüyor," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. "Onunla hep böyle miydi?"

Yanağımın içini ısıırıyorum. "Babam oradayken o kadar da önemli değildi. Onu kontrol altında tutuyordu." "Bu arada onun kilitli kutusunu atmamı istediğine emin misin? Kilitli kutular genellikle değerli eşyalar içerir."

Gözlerimi deviriyorum. "O adamın hiçbir şeyini istemiyorum. Atabilirsin."

Koltuğunda geriye yaslanır. "Ona ne olduğunu sorabilir miyim? Gömleklerini aldığınızı söylediğiniz gün üzgün görünüyordunuz ama şimdi ondan nefret ediyor gibisiniz."

Bir nefes üfledim. Eyalette duymayan tek kişi o olmalı. "San Francisco'da bazı kötü insanların kara para aklamasına yardım ediyordu ve anladığım kadarıyla ya onlara karşı tanıklık etmek zorunda kalacak ve mahkeme yolunda ölecekti ya da tanıklık etmeyi reddedecek ve hapisanede öldürülecekti. Bu yüzden ben on yaşındayken ülkeden kaçmış. Meksika'ya gittiğini biliyorlar ama ondan sonra kendisinden hiçbir iz yok."

Yüzü düştü. "Üzgünüm, Emmy. Bu berbat bir şey."

Omuz silkiyorum. "Beni annem gibi biriyle bıraktıysa pek de iyi bir ebeveyn olamazdı, bu yüzden muhtemelen pek bir kayıp sayılmaz."

Ama o zamanlar büyük bir kayıptı. Ve kaçışını planlamak için *beni* kullandığını fark ettiğimde karnıma bir yumruk yedim.

Onunla olan tüm anılarımı aldı ve onları lekeledi. Benimle vakit geçirmek istediği için mi Santa Cruz'daki iskeleye gitmiştik ya da sekoya ağaçlarının arasından geçen trene binmiştik, yoksa bunların hepsi bir oyun muydu? Damla mı yapıyordu? Tüm bu süre boyunca başımın üstünde gerçekten karanlık bir adamla sessiz bir konuşma mı yapıyordu? Asla bilemeyeceğim.

Öğle yemeğimiz geldi. Fazladan kızartılmıştı - bunu gidermek için *iki* koşu yapmamız gerekecek - ama yine de lezzetliydi. Neredeyse bitirmiştik ki bir kadın yanımıza gelip bana ve Liam'a ters ters baktı.

"Merhaba Liam," diyor, sesi keskin ve öfkeli.

Midem bulanıyor. Benimle yatmayacağını biliyorum ama bu onun yerine yattığı kadınlarla tanışmak istediğim anlamına gelmiyor.

"Merhaba, uh...."

"Holly," diye tersledi. "Tanrı aşkına. Zaten başkasıyla çıkıyor olman yeterince kötü, şimdi de adımı bile hatırlayamıyor musun?" Başını bana doğru salladı. "Randevunun tadını çıkar. Ama seninle işi bittiğinde hayalet olacağını farz et."

Kadın uzaklaşırken yüksek sesle inliyor. "Buna pişman olacağımı biliyordum."

Görünüşe göre prensipleri ima ettiğinden çok daha esnek. "Tek gecelik ilişkilere karşı olduğunu sanıyordum."

Yorgun bir iç çekişle elini yüzünde gezdiriyor. "Onunla hiç *yatmadım* bile. Onu öptüm çünkü bunu yapmamayı inanılmaz derecede garip hale getirdi ve sonra da çekip gittim."

Buna saçmalık demeliyim, çünkü hiçbir kadın bir öpücük için bu kadar sinirlenmez, ama tek düşünebildiğim şu: Eğer kaçamakları boykot etme konusunda doğruyu söylüyorsa, şimdiye kadar sevişmek için *can* atıyor olmalı.

"Neden tek gecelik ilişkiler yaşayamadığını hâlâ anlamış değilim. Yani...biraz özlüyor olmalısın?"

"Evet, başlıyorum." Sesindeki o yumuşak hırıltıyla, bakışlarının benimkilerle buluşmasıyla binlerce kelime söyleniyor. Bu, onu *gerçekten* özlediğini, uzun zaman geçtiğini ve biraz rahatlamaya ihtiyacı olduğunu söyleyen bir hırıltı.

Ve *bana* bakışından teklif etmemi istediği anlaşılıyor.

"Ama bence bu, kalıcı bir şeyler bulmanın önüne geçti," diye ekliyor. "Bir kızla tanıştıktan bir saat sonra onu tuvalette becerdiğinizde, onun kim olduğunu öğrendiğiniz kısma geri dönmek zor oluyor."

Kendimi durduramadan hayal ediyorum; sırtımı banyo kapısına dayamışım, o eteğimi yukarı itiyor, kalçalarımın birini kalçasının etrafına çekiyor. Gözlerim yarım saniyeliğine kapanıyor ve bacaklarımı birbirine kenetliyorum.

"Muhtemelen hâlâ banyoda becerebileceğin kızlar vardır," diyorum ona, yumuşak bir mırıltıyla. "Sıkıcı gerçek randevuları müstakbel eşine sakla."

Dudağımı ısıırıyorum.

Bunu düşünüyor. Ve ben birden kabul etmesine inanılmaz derecede hazır oldum. Bana hangi kız olacağını sorması için, *benimle banyoda buluşmasını ve göreceğimizi* söylemem için.

Başını sallar. "Banyoda biriyle sevişmek bir sürü küçük atıştırmalık yemek gibidir. Sonrasında asla yemek yiyecek kadar acıkmazsınız ama asla tam olarak tatmin de olmazsınız."

Tatmin olacağına söz veriyorum.

Kelimeleri zorlukla tutuyorum, ama kendimi ona yeterince attım.

Hesabı tekrar ödemek için ısrar ediyor. Tam kredi kartını garsona uzatmıştı ki telefonum çaldı. "Yine mi Donovan?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

Başımı salladım. "Ortopedist."

Telefona sinirli bir *merhaba* diye bağıryorum. Annem daha fazla taciz iddiasında bulunmadıysa, ofisin beni neden aradığından emin değilim.

"Emerson? Ben Dr. Sossaman."

Bir kez daha kendi adını değil de benim adımlı kullanmasından duyduğum rahatsızlık keskin bir dürtme gibi. "Merhaba *Harold*," diyorum dikkatle. "Cep telefonumu aramışsınız. Annemi mi arıyordunuz?"

Gülüştü gergin. Utanmış. "Hayır, aslında seninle konuşmak için aramıştım. Bu hafta sonu San Jose'de bir sanat sergisi var. Katılmak ister misin diye merak ediyordum."

"Seninle mi?" Kibarca soruyorum.

Gülüyor. "Evet, biri size çıkma teklif ettiğinde genelde böyle olur."

Gözlerim irileşiyor. "Özür dilerim," diyorum bir süre sonra. "Annemi istismar ettiğimi düşünen doktor olmanızdan... buna yeterince hızlı geçiş yapamadım."

"Onu taciz ettiğinizi hiç düşünmemiştim," diyor. "Ama neyse, sergiye dönelim, ne düşünüyorsun?"

Normal şartlar altında, Harold benim tipim olmazdı. Çok yumuşak elleri olan ve sekse *sevişme* diyen bir adama benziyor. Ama bunun annemi kızdıracığı gerçeği onu normalde olduğundan çok daha ateşli yapıyor. Liam'a son bir kez bakıyorum, keşke o da bir seçenek olsaydı diyorum.

"Tabii, kulağa harika geliyor."

Telefonu kapattığımda Liam beni inceliyordu. "Annenin doktoruyla ilk isim bazında mı konuşuyorsun?"

Dilim yanağımlı dürtüyor. Kulaktan kulağa gülümsüyorum. "Şimdi öyleyim. Az önce bana çıkma teklif etti. Annem bundan *nefret* edecek." Yüzü boş kalıyor. "Onunla hoşlandığın için mi çıkıyorsun yoksa anneni kızdıracığı için mi?"

"Tüm bu duyguları birbirinden ayırmak benim için biraz zor," diye cevap veriyorum. "İkinci parça kesinlikle önemli bir faktör ama o kötü bir adam değil."

Şakağında daha önce hiç fark etmediğim bir damar zonklamaya başlıyor. "Peki annenden intikam almak için bu randevuyu ne kadar ileri götürmeyi planlıyorsun?"

"Belli ki onunla evlenmem gerekecek. Onu en çok bu rahatsız eder."

Hafifçe gülümsüyor. "Bunun bir şaka olduğunu varsayıyorum."

"Evet, bu bir şakaydı. Evlilik bana göre değil. Ama haftalardır seks yapmadım, yani bu da bir olasılık."

Kalemi imzaladığı makbuzun içine batıyor. "Ciddi misin?"

Omuz silkiyorum. *Sevişmekten* bahsederse onu kesinlikle becermeyeceğim, bu kesin, ama şu anda hiçbir şeyi göz ardı etmiyorum. "Yani, sevişmeyi planladığın falan yok. Bunu açıkça belirtmiştin."

Çenesinde bir kas kıpırdıyor. "Bunu açıkça belirttiğimi hatırlamıyorum."

Tanrı aşkına, Liam. Beş dakika önce açıkça söyledin.

"Senin evinde. Bana neden iyi davrandığını ve bunun sadece biriyle yatmak istediğin için olup olmadığını sordum, sen de hiç *aklına* gelmemiş gibi davrandın."

"Motivasyonlarımı sorguluyordun prenses. Karnının tok ve kuru olmasını ve bir selde yola savrulmamanı isteyebilirim çünkü bunlar benim için önemli. Bu, seni kamyonetimin arkasına yatırıp yüzündeki alaycı gülümsemeyi silmeyi hiç düşünmediğim anlamına gelmez."

Yutkun. "Bunu söylediğin için seni kovabileceğimi biliyorsun."

"Cinsel tacizden karşı dava açabilirim. Az önce bana teklifte bulunduğunu itiraf ettin."

Çantama uzandım. "Bu çok saçma. İhtiyaçlarımı karşılamak için annemin sahte erkek arkadaşı varken neden sana cinsel tacizde bulunayım ki?"

Dişleri sesli bir şekilde gıcırıyor. Çenesindeki o kas yine kasılıyor.

Hangisinin daha çok hoşuma gittiğinden emin değilim: tüm bunların eninde sonunda annemi çileden çıkaracak olması mı, yoksa

Liam'ı *zaten çileden* çıkarıyor.

LIAM

“Y O suratı yapıyorsun," diyor Bridget.
İç çektim. "Ne yüzü?"

"Kızdığın zaman yaptığın ama itiraf etmediğin yüz ifadesi."

Kapıya doğru başımı sallıyorum ve komodini dışarı taşıyabilmem için kapıyı açıyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." "Evet, sinirlendiğinde hep böyle söylersin ve bunu kabul etmezsin."

Kız kardeşimi seviyorum ama beni kimsenin yapmadığı kadar igneliyor. Ona yardım etmek için buraya kadar geldiğim bir günde bu saçmalığa bir son vermesini beklerdim. "Belki de beni hissetmediğim bir şeyi hissetmekle suçladığın ve hayır cevabını kabul etmediğin için kızgınımdır?"

Başımı sallıyor. "Hayır. Ben bir şey söylemeden önce öyle görünüyordun."

Evet, Emerson'ı düşünüyordum ama kızgın değildim. Sadece belli belirsiz sinirlenmişim. Yani, neden bu adamla çıkıyor ki? Sandra kızına hiç iyi davranmayan bir cadalo, peki Emerson neden onun fikirlerini umursuyor? Emerson Elliott Springs'in berbat olduğunu ve evlilikten nefret ettiğini söylemekle meşgulken birdenbire bu adamla evlenip buraya yerleşmekten mi bahsediyor?

Sanırım şaka yapıyordu ama yine de beni sinirlendiriyor.

Ya da belki de onunla yatma konusunda şaka yaptığını düşünmediğim için hayal kırıklığına uğradım.

"O bir kız," diyor Bridget. "Aman Tanrım. Holly mi? Onunla çıktın mı? Kavga mı ediyorsunuz? Neden şimdiden kavga ediyorsunuz? Onun çocukları mı? Biliyorum. Seni uyarmalıydım. Küçük olan sevimli ama ikinci sınıf öğrencisi tam bir sürtük."

"Bridget, az önce yedi yaşındaki bir çocuğu *küçük bir sürtük* olarak tanımladığının farkındasın, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Sadece anladığımı bilmeni istedim. O çocuğu ben de sevmiyorum. Ama bu bir dönem. Bunu atlatacaktır."

"Holly değil ve onun çocuklarıyla tanışmadım, tanışmayacağım da. İyi biriydi ama hiçbir ortak noktamız yoktu." "Neden onunla ortak bir şeyin olsun istiyorsun ki?" Bridget soruyor. "Scott ve ben tek bir ilgi alanını bile paylaşmıyoruz."

Kaşlarımı kaldırıyorum, evlilik mutluluğu için pek de örnek bir çocuk olmadığını belirtme şeklim - kocasını tatilden beri bu evde görmedim.

"Peki," diyor Bridget. "Tanışman için bir kız daha var. Mel. Sörf yapıyor. Babası da inşaatçı, yani senin ne yaptığını anlayacaktır."

Elimi yüzümde gezdirerek iç geçiriyorum. Mel kulağa Holly'den daha uygun geliyor ve Emerson'dan da daha uygun olacağı kesin.

Sadece diliyorum... Artık ne dilediğimi bile bilmiyorum. Sadece elde edemeyeceğimi biliyorum.

Bridget'in mobilyaları taşımasına yardım etmeyi bitirip evime döndüm ve kanepeye yığıldım. Görünüşe göre Emerson'la seks yapmak için ciddi bir sohbeti manipüle etmem gereken aynı kanepeye.

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde telefonumu çıkarıyorum.

Görünüşe göre, kalbinize giden yol ya annenizle çıkmaktan ya da bir sel sırasında sizden faydalanmaktan geçiyor.

PRENSES

Benim kalbim yok. Ama pantolonuma girmenin en iyi yolları bunlar. Evlilik öncesi pantolona girmekten kaçındığın için umurunda olmaz.

Evlilik öncesi seksten vazgeçtiğimi söylemedim. Ve Harold Sossaman adında bir adam, bırakın içinde ne olduğunu, pantolonunuzla ne yapacağını bile bilmez.

O bir doktor.

Bir ortopedist.

Eminim tıp fakültesinde kadın kadvraları vardı.

Kadavralara ne yaptığını ima ediyorsunuz?

Sadece parçalara aşına olduğunu kastetmişim. Ama bir yabancıyla nekrofilî tartışmaya hevesli olman kırmızı bayrak. Belki de Beck'in tuvaletinde beni sismeyi reddettiğın için mutluyumdur.

1. Sen yabancı değilsin. 2. Nekrofiliden bahseden sizsiniz, yani bu benim suçum değil. 3. Seni banyoda becermeme izin verdiğini hatırlamıyorum.

Öyleydim ama şimdi kendimi Harold Sossaman'a saklıyorum. Yemekler ve atıştırmalıklar hakkında söylediklerini takdir ettim. Hatta benimle uğraşmasına izin vermeden önce tüm o aptal sanat sergisini gezene kadar bekleyebilirim.

Ona mesaj atmaya başladığımdan daha da sinirliyim. Hayır, aslında Bridget haklıydı.

Hayal kırıklığına uğramadım. Kızgınım.

EMMY

Harold detayları içeren bir mesaj attı. Annemin evinde değil de kendi ofisinde buluşmamızı öneriyor.

Rahatsız, bu hayal kırıklığı, çünkü onun rahatsızlığı en çok beklediğim şeydi.

"Kalbin kesinlikle doğru yerdeymiş gibi konuşuyorsun," diye azarlıyor Chloe daha sonra, beni ağaç duruşunda ayarlarken. "Sesinde duyduğum heyecanın her zerresi, bu adamı kullandığında anneni ne kadar kızdıracağıyla ilgili."

"Onu *kullanmıyorum*," diyorum. "Ona bir şans veriyorum. Belki ondan hoşlanırım. Ve o da beni kullanmayı ummuyor değil. O bu işe sevişmek için girmiş, başka bir şey için değil."

"Ve sanırım bunu sırf annene mesaj atıp yüzüne vurabilmek için yapacaksın?" Chloe üçgen pozuna girerek soruyor.

"Bütün Disney masallarının bununla ne kadar daha iyi olacağını bir düşün," diye cevap veriyorum, onun hareketlerini takip ederek. "Sevgili Kötü Kraliçe, prens az önce benim daha güzel ve yatakta daha iyi olduğumu söyledi. Sevgiler, Pamuk Prenses."

"Yakışıklı Prens'in kötü kraliçeyle *yattığını* hiç sanmıyorum," diyor Chloe. "Ama aksi halde haklı olmandan nefret ediyorum."

Daha sonra ana caddeden aşağı doğru yürürken güneş batıyor. Bradley yolun karşısında, eski püskü arabasına binerken bana ters ters bakıyor. Ona parmağımı gösterip gülümsüyorum ve Liam'in kamyonetinin önünde park etmiş tek araç olduğu markete doğru ilerlemeye devam ediyorum. Normalde bu halimle görünmekten kaçınırdım ama bir saatlik egzersizden sonra son derece neşeliyim. Makyajımın terden akmış olması, saçımın berbat görünmesi umurumda değil.

Onu görmeye gitmek için bir bahanem bile yok. Bir şeyler bulurum.

Kapıyı itip açıyorum ve azalan ışıktaki loşlaşan dükkâna girdiğimde onu elinde bir terazi ve mezura ile yerde buluyorum.

"Bunu söylediğime inanamıyorum," diyorum içeri girip katlanır masanın üzerine çıkarken, "ama bence çok fazla çalışıyorsun." Sanki hiç konuşmamışım gibi işine dönmenden önce gözleri üstüme ve pantolonuma kayıyor.

Burada olmamam gerekiyor ve o da teorik olarak yapmasını *istediğim* şeyi yapıyor ama beni görmezden gelmesi son derece can sıkıcı.

"Senin randevunda olman gerekmiyor mu?" diye soruyor sonunda.

Ah, işte bu. Ondan istediğim de buydu, bir tepki.

"O yarına kadar değil," diye cevap veriyorum. "Zaten her şeyi ağda yaptırmak için bir güne ihtiyacım var."

Bir düğmeye basıyor ve mezura kapanıyor. Ayağa kalkıyor ve daha fazla yaklaşmamış olmasına rağmen aramızdaki mesafe biraz azalıyor gibi görünüyor.

"Bu adamla gerçekten yatacak mısın?" diye soruyor. Ve sonra, aramızda birkaç adım kalana kadar yaklaşıyor.

Daha dik oturuyorum. Aramızdaki hava o kadar yoğun ki tam nefes alamıyorum.

Gerginlikten mi yoksa beklentiden mi bilmiyorum ama şimdiden kemerinin tokasına bakıyor, açtığımda kot pantolonunun kalçasının ortasına kadar nasıl kayacağını hayal ediyorum. Saniyeler içinde sertleşeceğine bahse girerim ve bedeniyle ilgili önceki yorumlarıma rağmen, etkileneceğimi tahmin ediyorum.

"Eminim kadınların evlenmek için beklemesi gerektiğine, senin ise beklememen gerektiğine dair sıkıcı ve geri kalmış bir inancın vardır," diye göz devirerek cevap veriyorum. "Ama ben evlenmek istemiyorum ve sevişmek istiyorsam senden özür dilemeyeceğim."

"Annemi kızdırmak için bir adamla yatmak arasında dünya kadar fark var," diyor, dizlerim kalçalarına değene kadar daha da yaklaşarak, "ve yatmamaya dayanamadığın için biriyle yatmak arasında dünya kadar fark var."

İstese bacaklarımı ayırıp aralarına girebilecek kadar yakın.

Eğilip dudaklarını boynuma bastırabilecek kadar yakın. İşaret parmağı yoga pantolonumun dikişi boyunca bir meme ucunu, eteği izleyebilir. Aşağı bakıyorum ve kotunda bir dakika önce olmayan bir şişkinlik görüyorum. Dudaklarımda zaferin tadını alabiliyorum. Bu yanlış yönlendirilmiş anda, her şeyi -ellerini üzerimde, ağzını üzerimde, *diğer* uzuvlarını üzerimde- başka her şeyden daha çok istiyorum. Lucas Hall'u istediğimden daha fazla. İntikam almak istediğimden daha fazla. Tanrı biliyor ya, sabah başka türlü hissederdim ama şu anda... bu, sadece bu.

"Bir sanat sergisinde sevişmek üzere olduğum *kişinin kendisi* olmasını dileyecek birine benziyorsun."

Bir elini iki yanıma koyuyor, kendini masaya dayıyor ve bizi yüz yüze getiriyor. "Seni bir sanat sergisine götürmeme gerek yok prenses," diye cevap veriyor. Ağzı kulağımın yanında olacak şekilde yakınımaya eğiliyor. "İkimiz de biliyoruz ki sana şu anda dört ayak üzerine kalkmanı söyleyebilirim ve sen de bunu yaparsın. Dizlerinin üzerine çök ve beni em diyebilirim. İstedğim her şeyi yaparsın."

Etkisi ilkel ve ani: meme uçlarım sıkışıyor, göbeğim o kadar sert sıkılıyor ki acıyor ve bir çift külotu mahvettiğime oldukça eminim.

"Maddi açıdan çok daha başarılı bir adamın özgüvenine sahipsin," diye cevap veriyorum ama sesim zayıf çıkıyor. Sanki beni yerde bir su birikintisi içinde erimekten alıkoyan tek şeymiş gibi masanın kenarına tutunan ellerim dışında kıpırdamadan duruyorum. "Madem kendinden bu kadar eminsin, neden bana dizlerimin üzerine çökmemi söylemiyorsun?"

Başını eğiyor. Ağzı o kadar yakın ki konuşurken dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissedebiliyorum. "Çünkü asla yanımda olmayacak bir kıza kafayı takmayı reddediyorum."

İçeri girdiği gibi hızla uzaklaşıyor, anahtarlarını alıp kapıdan çıkıyor. Kamyonetine binene kadar bekledim. Ve sonra hayal kırıklığıyla çığlık atıyorum.

Cumartesi öğleden sonra Harold'un ofisine gidiyorum. Park yeri, Harold'ın benimkiyle aynı model BMW'si dışında bomboş. Anneme, Jeff'inkinden çok daha kötü ve *gösterişli* olduğunu düşündüğü arabayı Harold'ın kullandığını söylemek için sabırsızlanıyorum.

Yanına yanaştığımda sürücü tarafından tırmanıyor. Hatırladığım kadar sevimli değil. Onda bir sorun yok, ama *yaşlı* olmadığını keşfettiğimde o kadar şaşırmışım ki bazı şeyleri gözden kaçırmış olabilirim; saçlarının seyrelemiş olması, biraz sıska olması, gömleğinin aptalca olması ve en önemlisi Liam'a hiç benzememesi gibi. Bahse *girerim* bu adam bir kadına hiç hırlamamıştır, *sana dizlerinin üzerine çöküp beni emmeni söyleyebileceğimi hiç söylememiştir. İstedğim her şeyi yaparsın.*

Ancak bunların hiçbiri onunla dışarı çıkmamı ve doğruca eve koşup anneme söylememi engellemeyecek.

"Umarım sorun olmaz?" diye soruyor. "Annenizin ameliyatı tamamlandığı ve benimle başka bir kontrol randevusu olmadığı için gerçekten bir çıkar çatışması yok, ancak bu konuda daha rahat olursanız dosyasını başka bir doktora verebilirim."

"Hayır, hiç de değil," diyorum zoraki bir gülümsemeyle. Şu ana kadar annemin Harold'la başka bir randevusu olmayacağını fark etmemiştim ama bu kesinlikle hayal kırıklığı yarattı. "Eminim umurunda olmazdı."

Arabasına bindim ve San Jose'ye doğru yola çıktık. Hava durumu ve göreceğimiz sanat eserleri hakkında konuşuyoruz ve bu iki konunun beni eşit derecede sıktığına karar veriyorum. Daha önce konuştuğumuzda onu eğlenceli buluyordum. Şimdi ise endişeli ve gergin olmanın talihsiz bir bileşimi.

"Çok fazla kimseyle çıkmıyorsun, değil mi?" diye sordum. Kaşlarını çatı. "O kadar belli mi?" "Gergin görünüyorsun."

"Uzun süreli bir ilişkiden yeni çıkıyorum," diye yanıtlıyor. "Yani on yıldır ilk randevuma çıkmadım. Ne yapacağımı unutmuşum gibi hissediyorum."

Midem bulanıyor. On yıl sonraki ilk randevusu olmak istemiyorum - bunun bir gün sevgiyle hatırlayacağı bir deneyim olacağından şüpheliyim. "On yıl mı? Bu çok uzun bir süre. Ne oldu?"

Ayrılığın onun hatası olması için sessizce dua ediyorum.

"Bazı sorunlarla karşılaştık" diyor, "ve istediği şeyin bu olmadığını fark etti."

Sikeyim.

"Ne tür sorunlar?" *Lütfen sorun onu aldatıyor olman olsun, Harold. Lütfen ona sürekli kilo vermesini söylemen olsun.*

Dudakları büzülüyor. "Muhtemelen biraz abartılı olacak ama hamile kalmakta zorlandık ve bu arada benim kısır olduğumu öğrendik. Sperm donörü kullanmaktan mutlu olurdum ama bu onun için bir şeyleri değiştirdi. Belki de bunun beni daha az erkek yaptığını düşündü? Gerçekten emin değilim. Çok zor oldu."

Hayatımı sikeyim. Şu ana kadar Harold tamamen suçsuz. Kendim için bundan nefret ediyorum.

"Düğünümüz pandemi yüzünden ertelendi ve sonra o ertelemeye devam etti. Belki de işaretleri görmeliydim."

Lanet olsun, Harold. Sanırım bu olaydan aldığım acımasız zevki yarı yarıya azalttın.

San Jose şehir merkezinde, bir zamanlar araba galerisiymiş gibi görünen hüzünlü, terk edilmiş bir vitrinde düzenlenen sanat sergisine varıyoruz. Sanat berbat ve şampanya bile dağıtmıyorlar - onun yerine şişe su sattıkları arka taraftaki küçük bir standla gitmemiz gerekiyor. Eğer bu Harold'la standart bir Cumartesi randevusuysa, nişanlısının neden yemi kestiğini anlıyorum.

Harold şu anda düşük sperm hareketliliğinin nedenlerini açıklıyor ve bunun organ işleviyle hiçbir ilgisi olmadığına dair bana güvence veriyor. Sanırım "*Bakalım şu organ şu anda nasıl çalışıyor?*" diyebilirim -buralarda bir yerde bir banyo olduğuna eminim- ama her şey hakkında ne kadar mutsuz olduğu göz önüne alındığında bu garip olurdu. Beklemeye karar verdim.

Daha sonra kahve içiyoruz ve bana yapacakları balayından bahsediyor - Kanada'da helikopterle kurtların göçünü izlemek - inanılmaz pahalı ve aynı zamanda inanılmaz saçma geliyor. Ben olsam o düğünü de defalarca ertelerdim.

Ona teklifte bulunmayacağım. Kahve dükkanı küçük ve herkes bizi tuvalete girerken görebilir. Ayrıca seks sırasında ağlama ihtimalinin de yüksek olduğunu düşünüyorum - öyle bir tipe benziyor. Çoğunlukla, bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Sanırım - teşekkürler Liam- aslında en başından *beri* bunu hiç yapmayacaktım.

Beni arabama bırakıyor ve arayacağını söylemeden yanağıma bir öpücük konduruyor, alınmam gerekirken rahatlıyorum. Sadece o anda, bu randevunun olduğundan daha ileri gitmesinden ne kadar *korktuğumu* fark ediyorum. Bu, daha akıllı bir kızın intikam ihtiyacının yararlı olmaktan çok yıkıcı olup olmadığını sorgulamasına neden olabilir, ama ben çoğunlukla topu düşürmüş gibi hissediyorum.

Eve döndüğümde, annem tüm emlakçıların entrikacı, seksi ve pahalı eskortlar gibi giyindiği bir programı izlerken yemek yapıyorum. Onlara mükemmel uyum sağladım.

Daha sonra temizlik yaparken yanlışlıkla dolaplardan birinin çok yüksek sesle kapanmasına izin verdim. Herhangi bir şeyi yüksek sesle kapatmak çocukken dayak yemem için yeterliydi. Bunca yıl sonra bile, birinin dikkatsizce bir dolabın çarparak kapanmasına izin vermesinin sesi yüzüme bir tokat gibi geliyor.

Gerçekten de annemin başı bana doğru kayıyor, gözleri kısılıyor. "Bilerek mi gürültü yapıyorsun," diye soruyor, "yoksa bu kadar nezaketsiz misin?"

Bakışlarıyla tanıştım. Öğleden sonramı nasıl geçirdiğimi ona burada anlatabilirdim. Harold hakkındaki tüm fantezilerini mahvedebileceğim yer burası. Ama bunun yerine, kendime sakladım. Onun bilmediği şeyleri bilmenin gücü var. Ve bir dahaki sefere "*Bu kiloları asla veremeyeceksin*" dediğinde, *her şeyi bilmediğini* düşünebileceğim *Sandra* ve aslında benim tarafımda bazı kanıtlarım *olacak*.

Ona gülümsüyorum. "Dolap kapakları ara sıra çarpıyor anne. Yine de seni rahatsız ediyorsa bir sonraki yemeği pişirmekten çekinme."

Yukarı çıkıyorum, çıkarken push-up sütyenimi çıkarıyorum. Merdivenlerin başında dar kot pantolondan sıyrılıyorum ve yatağa uzanırken sepete doğru fırlatıyorum. Çok fazla çaba ve rahatsızlık ve hiçbir şekilde elde edilen bir intikam yok.

Hem Liam hem de Chloe mesaj attı. Zayıf olduğum için önce Liam'inkini okudum.

YARDIMCI ÇOCUK

Randevun nasıldı? Düğün çanlarının çaldığını mı duyuyorum?

Evlenmeye zorlanabileceğim feodal bir toplumda mı yaşıyoruz? Aksi takdirde, hayır. Çünkü, açıkça belirttiğim gibi. Evlenmek istemiyorum. Sadece iyi doktoru kirletmek ve daha sonra bunu annemin yüzüne vurmak istedim.

Yani sen yaptığını söylüyorsun.

Bunun seni ilgilendirmediğini söylüyorum. İhtiyaçlarım vardı. Onları karşılamak istemedin çünkü çatıdan düşersen seni bulacak birini istiyorsun.

Cevap vermesini bekliyorum. Şaka yapıyorum tabii ki. Sayılır. Bu onu ilgilendirmese de, karşılamak istemediği ihtiyaçlarım *var* ve çatıdan düşerse onu bulacak birini bulmak istiyor.

Sanırım şaka yapmıyordum.

Ve cevap vermiyor, sanırım bu da komik bulmadığı anlamına geliyor.

Bu beni huzursuz ve mutsuz hissettiriyor, muhtemelen uykuya dalmak için her iki şeyden de çok fazla. Chloe'ye mesaj atıp benimle Beck'in yerinde buluşmasını söyledim.

LIAM

Biraya ihtiyacım var. Benimle Beck'in yerinde kim buluşabilir?

HARRISON

Özür dilerim. Şehir

dışında. BECK

Keşke yapabilseydim ama sevgili eşim az önce Love, Actually'yi izleyeceğimizi söyledi. Ayrıca, doksan dakika uzakta yaşıyorum.

Kate "Love, Actually "yi izlemek mi istiyor? Bizim bildiğimizden farklı bir Kate'le mi evlendin?

BECK

Görünüşe göre şaka yapıyormuş. Tecavüzcüleri bir bodrum katına hapsedip onlara işkence eden bir kadın kanunsuz hakkında bir film izliyoruz.

Tamam, anlaşıldı.

CALEB

Kanepede uyuyakalmışım. İkizler bugün bizi 4'te uyandırdı ve Lucie çoktan uyudu. Bana 15 dakika ver, hemen geliyorum.

BECK

Ona böyle hikayeler anlatmaya devam edersen Liam asla evlenmeyecek,

dostum. CALEB

Harrison boşanıyor ve sen de benim eski karımla evlendin. Eğer bu onu korkutmadıysa, hiçbir şey korkutamaz.

Caleb içeri girdiğinde ilk biramı yarılamaştım, alışılmadık bir şekilde dağınıktı ve tıraşa ihtiyacı vardı. "Dört günlük bir alemde çıkmış gibi görünüyorsun," dedim ona.

"Öyle hissediyorum," diyor, sürahimden kendine bir bira doldururken. "Sophie uyandığında bütün ev uyanır.

yukarı. Bundan emin olur."

Tüm bunlara rağmen Caleb memnuniyet saçıyor. Bu memnuniyeti kendim için istiyorum ve lanet olası Emerson Hughes'un peşinden koşmaya devam edersem bunu başarmam pek mümkün değil.

Onunla yatmış olmasından nefret ediyorum.

Emmy'yi düşünmeyi bırakmak için buradasın. O zaman onu düşünmeyi bırak.

"Kate ve Beck'in kaçtığına hâlâ inanamıyorum," diyorum. "Bu senin için garip mi?"

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Garip ama buna alıştım. Kendi düşünümüne fazla odaklandığım için bunu fazla düşünemiyorum."

Başımı salladım. "Planlar nasıl gidiyor?"

"Oraya varıyorum. Sonunda Harrison'ın gizemli kız arkadaşıyla tanışacağımız için heyecanlıyım."

Harrison'ın kız arkadaşı hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama çok fena dövülmüş. Her hafta sonu Los Angeles'ta ve kızın buraya bir kez bile geldiğini sanmıyorum. "İkisi için de RSVP mi yaptı?"

Caleb omuz silkiyor. "Henüz değil, ama onu getireceğini varsayıyorum... Yani, Tanrım, onunla altı aydır falan çıkıyor, değil mi?" "Bize adını bile söyledi mi?"

Caleb kaşlarını çatar. "Yaptığından emin değilim. Her neyse, ne zamandan beri Cumartesi geceleri boşsun? Bu senin için en iyi zaman."

Bu soruyu sorması bile bu yıl arkadaşlarımı ne kadar az gördüğümün bir kanıtı.

"Geçen Aralık ayından beri eve bir kız götürmedim," diyorum ona. "Yani, kırık kemikler bunun çoğundan sorumluydu, ama... Bilmiyorum. Artık eskidi. Daha önce çaba göstermeye istekli değildim ama şimdi öyleyim."

Caleb kalabalık barda elini sallıyor. "O zaman dünya senin istiridyendir. Eğer iyi olduğun bir şey varsa, o da Cumartesi geceleri çaba sarf etmektir."

Ama benim istediğim bu değil. Biriyle sohbet etme havasında değilim, ama sanırım asıl istediğim, kızdığında gözleri gümüş gibi parlayan, en iyi zamanlarda huysuz, çoğu zaman da çok daha kötü olan bir kadın. "Kız kardeşim bana ayarlamak istediği bir arkadaşının numarasını gönderdi. Görünüşe göre kız sörf yapıyormuş ve babası inşaat işindeymiş."

"Bu senin için mükemmel," diyor Caleb, "Mesaj at ona."

Sorunun çözüldüğünü varsayarak rahatlamış görünüyor, ama mesajı gönderdiğim anda bir hata yaptığımı hissediyorum. Ve neden o beni düşünmediği açıkken ben Emerson'ı düşünmeden edemiyorum?

Tanrım, bugün beni çok kızdırdı. Onunla yattığına inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum.

Emerson bir arkadaşıyla bara girerken Caleb, "Tüm sorunlarını çözmüş bir adam için hiç de mutlu görünmüyorsun," der. O kadar bar varken bunu seçmek zorundaydı.

"Her sorunu çözmedim," diyorum iç çekerek ve onu izliyorum.

Saçları açık, kot pantolon ve üzerine oturan bir tişört giymiş. Onu daha azıyla da gördüm -teşekkür *ederim yoga- ama* diğer insanların onu şu anki haliyle görmesi hoşuma gitmiyor. Kalabalığın onun için ayrılması, o geçip gittikten sonra erkeklerin onu izlemeye devam etmesi hoşuma gitmiyor. Birkaç hafta içinde gitmiş olacağı ve burada bana işkence edecek kimsenin olmayacağı gerçeğinden hoşlanmıyorum.

Caleb gülüyor, bakışları benimkileri takip ediyor. "Kız kim?"

Onu nasıl tarif edeceğimden bile emin değilim. "Korkunç ve değer verdiğin her şeyi yok etmeye çalışan ama aynı zamanda biraz takıntılı olduğun bir kadın için hangi kelimeyi kullanırdın?"

"Nemesis ya da müstakbel eş," diyor. "Her iki şekilde de olabilir."

Bardan uzaklaşıp ikinci biramı içiyorum. "Sanırım hangisi olduğunu biliyorum çünkü bırakın evliliği, bir ilişki bile istemiyor."

Caleb gülüyor. "Her ne olursa olsun, sana bakışına bakılırsa, *bir şey* istiyor gibi görünüyor."

EMMY

Liam'ın burada olacağını biliyor muydum? Tabii ki bilmiyordun. Ben medyum değilim.

Arkadaşının barı olması ve bana buraya çok sık geldiğini söylemiş olması, onunla karşılaşacağımın *garantisi* olduğu anlamına gelmiyordu.

Zaten burada olması da umurumda değil. *Benim* daha önemli işlerim var, çünkü Chloe az önce Troy adında bir salağı işaret etti.

Ayrıca Bradley'nin erkek arkadaşı.

"Bradley *Grimm*?" Barmen içkilerimizi getirirken onaylıyorum ve Chloe başını salladığında iç çekiyorum. Ivy League'de eğitim aldım, herhangi bir emeklinin imreneceği bir yatırım portföyüm var, ama en iyi intikam aracım bir kez daha vajinamı *sevmediğim* bir adama sunmamı gerektiriyor. Kadınlık için pek de ileri bir adım sayılmaz ama hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz. "O zaman buradan yalnız gidebilirsin."

"Tamam, bekle," diye fısıldıyor Chloe. "Peki Bradley ne yaptı?" "Bu uzun bir hikâye," diyorum.

Çoğunlukla da anlatmak istemediğim bir hikâye. O kadar zavallıydım ki. Birinin benimle çıkması ya da benimle arkadaş olması için o kadar çaresizdim ki her şeye inanabilirdim. Bu yüzden her şeye inandım ve bunun utancıyla asla yaşayamayacağım.

İşin iyi tarafı, artık Bradley'den daha güzelim, Bradley'den daha zenginim ve Bradley'den daha iyi bir işim var. Oh, ve onun erkek arkadaşını elde etmek üzereyim, yani bu da var.

Chloe, Troy ve arkadaşlarına el sallayıp bizi tanıştırıyor. "Buralarda yeni olmalısınız," diyor Troy, "çünkü size benzeyen bir kızı fark ederdim."

Troy iyi yaşlanmayacak türden bir çekici ve açıkça bir hilekar. Acaba bu Bradley'i daha çok incitir *mı*? ama hayır, ona söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum. Yaptıklarının sonuçları olduğunu anlaması gerekiyor.

"Annem burada yaşıyor," diyorum. "Dizinden ameliyat oldu, ben de bir süreliğine ona yardım etmek için geri geldim."

Daha yakına eğiliyor. "Vay canına, demek hasta annesine bakmak için eve gelen kızlardansın. Ne kaleci ama."

Evet, bu tam bana göre.

"Şimdi tek yapmam gereken seni kalmaya ikna etmek" diye ekliyor.

Gülümsememi bastırıyorum. "Bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun?" "Her türlü yolu var bebeğim," diye mırıldanıyor.

Ick.

Bize bir masa buldu. Chloe bize yoga sırasında altına işemesiyle ilgili bir hikâye anlatırken biramı yudumluyorum ve Liam burada değilmiş, odanın öbür ucunda şehvet uyandıran ama aynı zamanda bu şehvet yüzünden kendini suçlu hissettiren ateşli bir rahip gibi oturmuyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Birinci ve ikinci biralarımız bittiğinde Chloe dans pistine gidiyor, Troy bir içki daha almak için bara gidiyor ve ben de banyoya gidiyorum. Aynada rujumu yeniden sürüyorum ve büyük bir hata yapmak üzere olduğundan emin bir kadına hiç benzemediğimi gerçek bir memnuniyetle fark ediyorum.

Sonra banyodan çıkıyorum ve Liam beni bekliyor - uzun bacaklı, geniş omuzlu ve çok güzel. Bu beni sinirlendiriyor.

Yanından geçip gidiyorum ama eli beni durdurmak için hafifçe pazuma dolanıyor.

"Neden kendini Bradley'nin erkek arkadaşına atıyorsun?" diye soruyor. "Annenin doktoruyla yatmak yetmedi mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ben kimseyle yatmadım. Ve kendimi o adama atmıyorum. Eğer fark etmediysen, bütün işi o yapıyor."

"Her şey Bradley'le ilgili, değil mi? Bu yüzden markete giriyorsun... Kinlerinden biri daha."

Böyle tanımladığında kulağa çok önemsiz geliyor ama hiç de önemsiz değil. "Benim ahlaki pusulam olmaya çalışmaktan hiç yorulmadın mı? Ruh ikizi arayışının tadını çıkar ve bir ruh ikizi istemediğim için beni yargılamayı bırak."

Çekiyorum, ama bırakmıyor, bunun yerine beni sırtım duvara dönük olacak şekilde çeviriyor ve önümde duruyor, kalçamdaki eli aynı anda hem ağır hem de hafif, beni sıkıştırıyor.

"Seni yargılamıyordum prenses," diyor bir adım daha yaklaşarak. Dudakları şakağımdan yanağıma uzanıyor, sıcak, hava kadar hafif.

Küçük, istemsiz bir nefes veriyorum. "Sadece ikimizin de benim olması gerektiğini bildiğimiz bir şeyi başkasına vermeyi bırakmanı istiyorum."

İstemsizce ona doğru eğildim, daha fazlasını istiyordum. Sabununun kokusunu içime çekmeye çalışıyor, uzaklaşmam gerekirken kendimi ona yapıştırabilmeyi diliyorum.

"Yemek istediğini sanıyordum, atıştırmalık değil," diye fısıldıyorum. Nefesim kesiliyor, nabzım boğazımda hızla atıyor.

"Bence ikisi de olabilirsin," diyor, dudakları dudaklarıma değecek kadar yakın. "Ve bunun çılgınca olduğunu biliyorum. Ama bunu düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Olmayacağım Liam," diye cevap veriyorum. "Kesinlikle gidiyorum ve istediğim bu değil."

Bana doğru bastırırken elleri belime yapışıyor, ağzı tamamen benimkine yerleşiyor; sıcak, ağır, ihtiyaç dolu. Tüm vücudu gergin, kısıtlanmış ama zar zor öyle ve dili benimkine dolanırken nefes nefese kalıyorum.

Sayamayacağım kadar çok kez öpüldüm ve bu hepsinden daha iyi. Zıtlıkların bir karışımı: sert ve yumuşak, tatlı ve kirli, bir başlangıç ve bir son. Bu beni yatağa atmak için on maddelik bir planın gerekli bir adımı değil, sadece kendi iyiliği için bir öpücük.

Geri adım atarken burun delikleri alevleniyor. "Onunla eve gitme, Emmy," diye uyarıyor ve bu beni kızdırmalı, ama uzaklaşmadan önce bakışlarındaki o ateş ve sahiplenme iması dizlerimin bağını çözüyor. Kendimi takip edecek kadar toparladığımda, o ve arkadaşı bardan çıkıyorlar.

Masaya dönüp Chloe'nin yanına oturduğumda Troy, "Geri dönmeyeceksin diye korkuyordum," diyor. Aynı yüze, aynı gülümsemeye ve aynı vücuda sahip ama artık eskisi gibi değil. Cips gibiydi ve şimdi zımpara kağıdı gibi, o kadar tatsız ki onda ne gördüğümü hayal bile edemiyorum.

Ama Liam'ın kazanmasına izin verirsem lanetleneyeceğim. Vermeyeceğim. Atıştırmalıklar yerine yemeklerle ilgili saçmalıklarıyla bunu benim için mahvetmeyecek.

"Bir arkadaşına rastladım. Arkadaş değil," diye düzeltiyorum. "Bir meslektaş."

Gülümsüyorum, ama kalbim artık bu işin içinde değil. Chloe'nin erkek arkadaşı evde olduğunu söylemek için mesaj atıyor ve Chloe gitmek için eşyalarını toplarken gözleri benden Troy'a kayıyor. "İyi olacak mısın?"

"Evet," diye cevap verdim. Ama hâlâ o öpücüğün şokunu yaşıyorum. Kesinlikle bunu beklemiyordum, bunu istememiştim... ama bunu istiyordum. Aylardır istiyordum.

*Bence ikisi de olabilirsin. Hay
sikeyim.*

"Aslında," diyorum, çantamı kapıyorum, "seninle yürüyeceğim."

Troy kalmam için yalvarıyor, ben de ona belki başka bir gece diyorum. Chloe ile bardan çıkarken, Bradley'i cezalandırma fırsatını kaçırdığım için kendime kızıyorum.

Ve bir gün içinde ikinci kez rahatlamaktan da midem bulanıyor.

BU ELBISE UYMUYOR.

Bebek bakıcılığı paramla, birlikte alışveriş yapan ya da anneleriyle alışveriş yapan diğer kızlarla dolu bir mağazadan satın aldım. Yanımda, bölmenin diğer tarafında, bir annenin kızının giydiği elbisenin kalıbı için endişelendiğini duyabiliyordum.

denerken. "Çok güzel görünüyorsun tatlım, ama neden bir beden büyültüp içine girmiyoruz? Bütün gece çok dar bir elbise giymekten daha iyidir, inan bana." Ve kızı açıklanamaz bir şekilde sinirlendi. Bu kadar emek harcayacak kadar önemseyen, alışverişe onunla birlikte gelen, küçük içnelemelerle dolu olmayan bir fikir sunabilen birine sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi.

Ben mi? Bu gece geleceğimi anneme bile söylemedim. Sorularına, alaylarına katlanmaktan daha kolaydı.

Ve şimdi Lucas Hall'un merdivenlerinde, ellerindeki en büyük beden olduğu için bana çok dar gelen bir elbiseyle durmuş, gerçekten etkilemek istediğim bir çocuğu bekliyorum - ki terlediğim için bu ihtimal her geçen saniye azalıyor.

Elimdeki telefon çalıyor.

JAMES

Çok özür dilerim. Sonunda 280'den çıktık. Annem 20 dakika içinde orada olacağımızı söyledi.

Omuzlarım çöktü. Tanrım, bir yirmi dakika daha mı? Evde beklesem neyse, ama hayır... onun yerine herkesin önünde, bu elbisenin içine tıkulmuş, ayaklarım bu ucuz topuklu ayakkabılarla sıkışmış bir haldeyim. Önümden geçen herkes sanki buraya kazara gelmişim gibi bakıyor. Tabii ki bakıyorlar. Semi Emmy'nin randevu alabileceğine bir an bile inanamıyorlar.

JAMES

Her şeye değer. Sonunda gerçekleştiğine inanamıyorum. Çok gerginim.

Uzun bir yolculuk olduğu için üzgünüm. Seni görmek için sabırsızlanıyorum!

Aynı şekilde. Birlikte gergin olacağız.

Hala o dar elbiseyi çekiştiriyor, hala bekliyor, hala yanımdan geçerken gülen herkesi görmezden gelmeye çalışıyormuşum gibi TATLI UYANIYORUM.

Ve sonra kendimde acı bir hayal kırıklığı yaşıyorum.

Dün gece iğnem vardı ama vurulmadım. Hepsi ne yüzünden? Liam beni öptü diye mi? Yapmamamı istediği için mi? Baltayı taşa vuran sen olmayınca ahlaki üstünlük taslamak kolay. Korkunç anılar yüzünden ter içinde uyanan siz değilseniz kolay.

Liam o zamanlar hayatımın nasıl olduğunu gerçekten anlayabilecek miydi? Her günümü alay edilerek ve dalga geçilerek geçirdiğimi ve sonra eve geldiğimde daha da kötü bir anneyle karşılaştığımı?

Tabii ki yapmaz. Bradley ve diğerleriyle olan tüm bu şeylerin benim tarafımdan yapılmış önemsiz bir saçmalık olduğunu düşünüyor. Geçmişimin giymek zorunda olduğum kırmızı bir A gibi olduğunu ve dengeyi sağlamamın tek yolunun *hepsinin* de utançlarını giymek zorunda kalmalarını sağlamak olduğunu anlamıyor. Bir gün, kendi acılarına nasıl sebep olduklarını fark ettiklerinde, hiçbirimiz gülmeyeceğiz. Ama Liam'ın istediğini yapmasına izin vermeye devam edersem olmaz. Bradley'i cezalandırmama ve anneme haddini bildirmeme engel olmasına izin verirsem olmaz.

Belki de hepsi bir numaradır. Belki de bu, beni Lucas Hall'u almamaya ikna etmek için geçen kışın sonlarında başladığı uzun bir oyundu. Beni yavaşça ve sinsice olmadığım birine dönüştürüyor.

Yine de gözlerimi kapatıyorum ve o öpücüğü, dudaklarının daha sert bastırışını ve ellerinin hak iddia edişini düşünüyorum. Parmaklarımı ağzıma bastırıyorum.

Bence ikisi de olabilirsin, dedi. Tek kelimesine bile inanmamalıydım ama gerçek gibiydi. Gerçekten, gerçekten gerçek gibiydi. Ama bunu daha önce de düşünmüştüm, değil mi? Ve her seferinde pişman oldum.

Liam bunu benim için mahvedemeyecek. Bu kasabadaki herhangi birinin beni imkansız şeylere inandırmasına izin vermekten bıktım.

Pazartesi günü erkenden arka bahçede, hazırlanıyor.

Kar Tanesi'ni güverteye kadar takip ediyorum, eşofmanımı uyku şortumun üzerine çekiştiriyorum.

Taşıdığı kontrplağı bırakıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. Bana bakışında bir şey var -aynı anda hem nazik hem de vahşi bir şey- keşke başka bir kız olsaydım dedirtiyor.

Bir an için tüm bu plandan vazgeçmek istiyorum.

"Troy'la yattım," diye açıklıyorum. "Bir kaplan beneklerini değiştiremez."

Gözlerindeki acı parıltısıyla midem bulanıyor. Kafamın içindeki küçük bir ses -bir çocuğun sesi- yalanımı geri almam için bana bağıyor.

Ama bunun yerine, Liam'la işler zaten hiçbir zaman yürümeyecekken, gözyaşlarına boğulmak için saçma bir istekle, ayrıldığımdan daha boş bir şekilde eve giriyorum.

Gerçekten değillerdi.

LIAM

Pazartesi günü Mac'in bekârlığa veda partisi için işten erken çıktık. Gelmiş geçmiş en kırbaçlı damat olarak Gürültülü bir şey olmaması konusunda ısrar etti: striptizci ya da kadın olmayacaktı. Bütün günü ona bu konuda bok atarak geçirdik - çocuklardan biri ona bir taç ve "*Ben gelinim!*" kuşağı verdi ve gün boyu bunları gururla taktı - ama gerçek şu ki, doğru kızla aynı şekilde olacağımdan şüpheleniyorum.

Bahse girerim, doğru kızla olsaydım, Mac'in bu gece görüldüğü gibi görünürdüm: sanki nişanlısıyla evde olmak istemiş gibi, sanki bir parçası tüm bunları geride bırakmaya hevesliymiş gibi.

Ve o lanet kız asla Emmy olmayacak.

O öpücük bittiği andan Pazartesi sabahı onu güvertede görene kadar düşündüğüm tek şeydi. Ve başka şeyler de düşünmeye başlamıştım. Onun da bunu hissettiğini, aramızdaki farklılığı düşünmeye başlamıştım. Onunla aramızda başından beri başka kimseyle olmayan bir bağ vardı.

Hâlâ öyle düşünüyorum. Ama bunu araştırmayacağımızı açıkça belirtti.

Nihayet markete girdiğinde Çarşamba günü geç bir saatti. Sadece adımlarından, topuklu ayakkabılarının hassas vuruşundan, *vuruşundan*, vuruşundan bugün tamamen işle ilgili olduğunu anlayabiliyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve bana bir yabancıymışım gibi bakıp ofisine doğru yürüyor.

JP, "Pornhub'da boşalmam, senin onun odanın içinde yürümesini izlemek için harcadığın zamandan daha az zamanımı alıyor," diyor. "Bunu daha önce de konuşmuştuk JP. Çabucak bitirebilmek övünmek isteyeceğin bir şey değil."

"Siz ikinizin nesi var böyle?" Mac soruyor. "Birbirinizden nefret ediyormuş gibi davranıyorsunuz ama ne zaman aynı odada olsanız sürekli bakışıyor ve romantik bir gerilim yaşıyorsunuz."

Sırıtıyorum. "Cassie sana yine *The Notebook*'u izletiyor, değil mi?"

"Cassie bana *The Notebook*'u izletmekten hiç vazgeçmedi. Şu anda o lanet olası filmi ezbere biliyorum."

"Aramızda bir şey yok," diyorum ona. Olmayacak da. Bitti artık. Bütün bu lanet şeyle işim bitti.

Ofisinden çıktığında günü tamamlıyorum, telefonda birinin içini boşaltırken kaldırıma doğru yürüyor. Tekrar içeri girdiğinde dükkânda sadece ikimiz vardık. Bakışları elimdeki alet çantasına düşüyor ve bir şekilde hoşnutsuzluğunu hissediyorum. "Senin için erken bir gün."

Saatime baktım. "Saat 6'yı geçti."

"Şikayet etmiyordum," diyor. "Normalde geç saatlere kadar çalışıyorsun." Anahtarlarımı aldım. "Planlarım var."

Beni yemlemek için geçen hafta oturduğu masaya zıplıyor. Tıpkı o zaman yaptığı gibi bacak bacak üstüne atıyor, ayağını şakacı bir şekilde sallıyor. "Oh, *planlar*. Ne kadar heyecan verici. Randevu mu?"

Gülümsüyor, ama gülümsemesinde bir parıltı var, sanki sorarken arkasında bir bıçak saklıyormuş gibi.

"Geçen gece bana ne demiştin?" diye sordum. "Ah, evet. Bu seni ilgilendirmez. Ama evet, bir randevum var."

Keşke çıkmasaydım dediğim bir randevu.

Avuçlarının üzerinde geriye doğru eğilir. "Ah, evet, ruh eşini aramak. Aslında bunu merak ediyorum... Başka gereksinimleriniz var mı yoksa çoğunlukla çatıdan düştüğünüzü fark edecek biri mi?"

"Ben de annesinden ya da lisedeki düşmanından intikam almak için rastgele erkeklerle yatmayan bir kadın arıyorum ama çoğu insan için bunu söylemeye gerek yok."

Kaşlarını çatıyor. "Hâlâ beni yargılıyorsun o zaman."

Alet çantamı aldım. "Sanırım Cumartesi günü de söylediğim gibi, seni yargılamıyordum."

"Bizimle asla yürümezdi," diyor usulca. Sesinde bir soru duyuyorum, sanki tartışacağımı umuyormuş gibi. Kapıdan dışarı çıkıyorum. "Bundan emin oldun, değil mi?"

Melanie ile konuşmak bir yıl önce kolay gelebilirdi. Şimdi ise canınız biftek çektiğinde vegan menüsünden seçim yapmak zorunda kalmak gibi bir şey. En iyi yemek bile uymuyor.

Ve ne yazık ki, buraya Emerson'ın farklı bir versiyonunu bulmayı umarak geldim - keskin, komik ve sert bir kız ve pes etmeyen bir kıçı var - ama onun sörf yapan ve yerleşmek isteyen bir versiyonu, kazanılması o kadar zor olmayan bir versiyonu.

Ve Melanie öyle biri değil.

Konuşkan biri ama eğlenceli değil. Pek çok fikri var ama zorlansa hiçbirinin arkasında durmayacağından şüpheleniyorum. Ve tüm akşam yemeğini kendini satmaya çalışarak geçirdi, bana ne kadar aranan biri olduğunu, ne kadar iyi seyahat ettiğini, ne kadar cömert olduğunu anlatmaya çalıştı... ve ne kadar çok satarsa, satın almakla o kadar az ilgileniyorum.

Mezeler daha yeni geldi ve ben şimdiden ne kadar çabuk kaçabileceğimi merak

ediyorum. "Bridget sörf yaptığını söyledi?" diye soruyorum.

"Kosta Rika'ya gitmeyi seviyorum," diyor. "Bu şekilde onların ekonomisine de katkıda bulunmuş oluyorum. Yani, bilirsiniz, tüm dükkanları ziyaret ediyorum ve bahşış verdiğimden emin oluyorum - bu tür şeyler. Sadece geri vermenin önemli olduğunu düşünüyorum."

"Yani yerel olarak sörf yapmıyorsunuz?" Kosta Rika'da alışveriş yapmanın sörf yapmakla aynı şey olmadığını söyleme isteğimi kibarca dizginleyerek soruyorum

katkıda bulunmak.

"Santa Cruz'da bir keresinde iskeleye inmiştim," diyor.

İskele sörf yapmayı *öğrendiğiniz* yer, bu da bana Melanie'nin sörf yaptığını ama aslında sörf yapmadığını söylüyor. Hem bunun ne önemi var ki? Emerson "*Bikiniyle çok iyi görünürüm. Dikkat dağıtırım.*" dediğinde gülmüştüm.

Beş dakika önce bana hayvan barınağındaki köpeklerle oynamak için gönüllü olmayı düşündüğünü söylüyordu. "*Kalbimi kırıyorlar, anlıyor musun? Her birini evlat edinmek istiyorum.*"

Ondan önce bana artık San Francisco'dan geçemediğini çünkü evsizliğin onu ağlattığını anlatıyordu.

Sanırım Melanie hiç kimseye söylemeden kum torbalarını boşaltmak için birkaç saat harcamamıştır. Bahse girerim nefret ettiğini iddia ettiği bir köpeği hiç sessizce kucaklamamış ve bunun onu ne kadar ağlattığından bahsetmemiştir. Bahse girerim bir meslektaşını korumak için hiç kimseyi işten attırmamıştır.

Ve bunları yapması gerekli değil. Ama Emerson'da, Melanie'nin dış katmanları zaten çok tatlıyken, altlarında yatanların muhtemelen çürümeye başladığını düşündüren türden, katmanları soyuyormuşum, tatlı noktaya yaklaşıyormuşum gibi hissettirmesi hoşuma gitti.

Melanie ona takıntılı olan eski sevgilisi yüzünden artık iskelede sörf yapamadığını söylüyor ve ardından Bridget'in ona Luke Taylor tura katılmadan önce onunla sörf yaptığını söylediğini belirtiyor. Ben daha bunu doğrulayamadan, Luke ve karısını Hawaii'de bir restorana girerken nasıl gördüğünü anlatmaya başlıyor ve bunu bir şekilde on beş dakikalık bir hikâyeye dönüştürerek, arkadaşıyla birlikte otoparkta Luke ve Juliet'in yemeğini bitirmesini beklediklerini anlatıyor.

Ben dinliyormuş gibi yaparken telefonum titriyor. Bakmak için şarabını yudumlayıp garsondan bir tane daha isteyene kadar bekliyorum.

PRENSES

Randevun nasıl gidiyor?

Emmy'nin barda birinin gecesini mahvetmek için elinden geleni yapıp yapmadığını merak ediyorum. Yemin ederim, şehrin aynı bölgesinde olmamıza rağmen benimkini mahvediyor.

Emmy'yi düşünmeyi bırak.

Önemsediği hayır kurumları, kendisine takıntılı eski sevgililer ve takip ettiği arkadaşlarım konularını nihayet tüketmiş gibi görünen Melanie, "Bana işinden bahset," diyor.

Gerçek bir ilgiyi yansıtmayacak kadar geniş bir soru ve masaya gelen Melanie'nin bir tanıdığı tarafından cevap vermekten kurtarıldım.

Onlar sohbet ederken telefonuma bakıyorum ve Emerson'dan gelen başka bir mesajı keşfediyorum.

PRENSES

İşinden etkilenmiş gibi mi yapıyor? Küçük çekicini çıkarmalısın. Bu onun ilgisini çekebilir.

O kadar da küçük değil. Bunu bildiğini varsayıyorum. Seni birden fazla kez o yöne bakarken yakaladım.

Başka biriyle randevun varken bana sakinin büyüklüğü hakkında mesaj attığına inanmıyorum.

Bu konuşmayı sen başlattın.

Evet, ama bir centilmen buna katılmayı reddederdi.

O haklı. Artık duracağım. Melanie'nin arkadaşı çıkarken telefonumu kaldırıyorum ve yemeğin geri kalanını Melanie'nin kanserden ne kadar nefret ettiğini anlatmasını dinleyerek geçiriyorum.

Herkesin kanserden nefret ettiğini sanırdım.

Ben hesabı öderken Melanie tuvalete gitti. En iyi kararına rağmen, telefonumu tekrar açtım.

Çarşamba gecesi sikim hakkında mesaj atmanın bir sebebi var mı?

PRENSES

Belki de bunu nasıl kullanabileceğinizi düşünürken saatlerce ıslandığım içindir.

Saçmalık. Sadece randevumu mahvetmeye çalışıyorsun.

Bana öyle geliyor ki, başka bir kadına mesaj atarak her şeyi berbat eden sensin, ama kanıt sağlayabilirim. Dur bakalım.

Bekliyorum, tüm vücudum düğümlenmiş, bir sonraki söyleyeceği şeyi görmek için. Beni yemlemeye çalıştığını biliyorum ama yine de işe yarıyor.

Şu anda dünyada onun kanıtını görmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Melanie dışarı çıkıyor ve arabasına kadar ona eşlik etmeden önce telefonumu bir kenara koyuyorum. "Çok güzel vakit geçirdim," diyor. "İkimizin de sörf yapıyor olması harika."

"Evet," diyorum ve çoktan uzaklaşmaya başladım. "Geldiğin için teşekkürler."

Randevunun o kadar da iyi gitmediğini anladığında gülümsemesi solmaya başlıyor. Kaba davranıyorum sanırım ama umursayacak durumda değilim. Ona el sallıyorum ve kamyonetime doğru dönüyorum, çoktan titreşimli telefonumu çıkarmıştım.

Emerson bir fotoğraf göndermiş - masasının üzerine uzanmış ve bir topuğundan asılmış uzun bir bacak

görüyorum - bir tanga. Ortasında küçük bir ıslak nokta olan bir tanga.

Sikeyim.

Şu anda o topuklularla ofiste ve külotunu çıkarmış. Ve benimle oyun oynanmasından bıktım.

EMMY

Hayatımda hiç çıplak fotoğraf göndermedim ama bu fotoğraf da oldukça utanç verici olabilir. Ve daha büyük soru, neden o.

gönderdim? Neden onun randevusunu mahvediyorum? Liam iyi bir adam. Tatlı, sadık bir kız arkadaşı hak ediyor. her günün sonunda çatıdan düşüyor. Tatlı ya da özverili olmaya hiç niyetim yokken ve onun çatı sorunlarını sürekli takip etmek için çok fazla saat çalışırken bu beni neden bu kadar rahatsız ediyor?

Bilmiyorum. Ama randevusu olduğunu söylediğinden beri midemde bir çukur vardı ve bu akşam benden vazgeçmiş gibi kapıdan çıkıp gittiğinde bu çukur ölçülemeyecek kadar büyüdü. Onunla biraz kavga etmek istedim. Aramızdaki ipi biraz çekiştirip diğer ucunu hâlâ tutup tutmadığını görmek istedim.

Ve öyleydi.

Dizüstü bilgisayarı açıyorum ve market müdürlüğü pozisyonu için yapılan mülakatları izlemeye başlıyorum. Normalde bu kadar müdahil olmasam da, Lucas Hall'u kazanma girişimimizdeki her şey mükemmel olmak zorunda. Sümüklü tavırları olan yeni bir müdür bizi kötü gösteriyor diye her şeyi rayından çıkarmayı reddediyorum.

Ön kapı açıldığında dört silik adayın mülakatlarını izledim.

Makası elime alıyorum ve Liam ofise girdiğinde zar zor ayağa kalkıyorum. Loş ışıktaki gözleri simsiyahtı. Yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi yoktu.

"Buraya gel, Emerson," dedi. "Ve makası bırak." Masanın etrafında yavaşça yürüyorum. "Neden benim ofisimdesin?"

"Az önce bana topuğundan sarkan külotunun fotoğrafını gönderdin. Neden burada olduğumu sanıyorsun?"

İçimden bir ürperti geçiyor. Bunu ne kadar çok hayal etmiş olsam da hazırlıklı değildim. Sanırım onun pes edeceğini hiç düşünmemiştim.

"Doğru," diyorum kuru bir sesle. "Bu oyunu daha önce de oynadık - bir şey yapacakmış gibi yapıp sonra çekip gittiğin oyunu."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, kalçalarımı kavıyor ve beni masaya doğru döndürüyor, ağzını kulağıma, göğsünü sırtıma bastırıyor. "Hayır, bu sefer sana tam olarak istediğini vereceğim." Eli bir göğsümün üzerinde kayıyor ve meme ucum onun altında sıkılıyor. "Sana bir fahişe gibi davranmamı mı istiyorsun, Emerson?"

Normalde bu noktada öfkelenir ve kadınların erkeklerin yaptıklarının aynısını istemesinin iğrenç bir şey olmadığı konusunda ısrar ederdim. Ama bu hoşuma gidiyor. Geri almasını istemiyorum. Ayakta duramayacak hale gelene kadar beni kullanmasını ve tek kelime etmeden çekip gitmesini istiyorum.

Avuç içi boğazımı sarıyor. "İtiraf et."

Yutkunuyorum. "Evet."

Anahtarlarını ve cüzdanını yanımdaki masanın üzerine bırakıyor. "O zaman eğil." Yüzüm aylık masa takvimine yaslanana ve kığım havaya kalkana kadar avuç içiyle kürek kemiklerimin arasına bastırıyor.

Kalçalarımın etrafındaki eteği kaldırırken serin bir esinti

bacaklarıma çarpıyor. "Külotunu çıkarmalıydın," diye tıslıyor.

Sonra da kağıttan yapılmış gibi yırtıyor. Buna da itiraz etmeliydim, ama bunun yerine beni sırlıslıklam etti.

Eli bacaklarımla arasına kayıyor ve yarattığı etkiyi fark ettiğinde dişlerinin arasından hava tıslıyor. Onun gibi

Parmakları klitorisimin etrafında dönüyor ve içime kayıyor, sanki dokularım onun etrafında şişiyor, onu kavramak ve olduğu yerde tutmak için sıkışıyor. Bu konuda çok tecrübeli olduğu çok açık, ama bundan daha fazlası var. Bunu çok uzun zamandır ne ondan ne de başka birinden arzuluyordum.

Parmakları, nefes alışlarım bir ritim kazanana kadar, ellerim beni dik tutmak için masanın uzak kenarına yapışana kadar dönmeye ve bastırmaya devam ediyor. İşte o zaman elleri ayrılıyor ve folyonun yırtıldığını duyuyorum.

Aletin başı girişime doğru bastırıyor. Daha içime bile girmedi ama dolgunluğunu, onu karşılamak için nasıl gerilmem gerektiğini hissedebiliyorum. Hiçbir uyarıda bulunmadan sertçe içeri itiyor.

"Siktir," diye fısıldıyor, belki de benden çok kendine. Tekrar iterken avuç içi sırtıma düz bir şekilde bastırıyor.

Yüksek sesle inliyorum ve şikayet mi ediyorum yoksa devam etmesi için yalvarıyor muyum bilmiyorum - çünkü ikisi de. Çok fazla, çok sıkı ve aynı zamanda inanılmaz derecede iyi. Daha hızlı hareket ediyor ve ben de can havliyle masaya tutunuyorum.

Çok yaklaştım ve daha yeni başladık. "Liam," diye uyarıyorum, sesim alçak ve nefes nefese, midem kasılırken ve omurgamdan aşağı bir yük hareket ederken süpürüldü.

"Sakin geleyim deme, Emmy," diye homurdanıyor. "Sakin buna cüret etme."

"Yapamam, yapamam... Tanrım." Bırakırken haykırıyorum, gözlerim kapalı, tek hissedebildiğim o olana kadar etrafında kenetleniyorum. "Lanet olsun," diyor ve sonra daha hızlı itiyor, düşük bir inilti ile bitiriyor. "Lanet olsun."

O üzerimde gezinirken, ellerini masaya dayamış, orgazmının son damlalarını sağarken gözlerim kapalı kalıyor.

Kalçalarım masanın kenarını ısırtıyor, bacaklarım o şekilde eğilmekten zorlanıyor... ama keşke bir dakika böyle kalabilseydik - boynumda sert nefesleri, göğsü sırtıma doğru inip kalkıyor, eli hala kalçamı kavıyor. Bu her neyse, bitmesini istemiyorum.

Çekiliyor ve prezervatifi bağlamaya başlıyor. Eteğimi yerine itiyorum, o kadar ıslak ki ayağa kalktığımda iç baldırlarımdan aşağı nem damlıyor. Gözlerime bakmaması beni rahatsız ediyor. Sanki ben odada yokmuşum gibi yeniden giyiniyor.

"Troy'la yatmadım," diyorum sessizce.

Yukarı bakar, eli hâlâ kot pantolonunun fermuarındadır. Çenesindeki bir kas sıkıştı. "O zaman neden bana yaptığını söyledin?"

Yutkunuyorum. "Çünkü benden gerçekçi olmayan beklentilerin vardı. Bu bir şeye dönüşecekmiş gibi davranıyordun ama dönüşmedi. Birinin kız arkadaşı olmak istemiyorum. Kalmayacağım bile."

Bana doğru adım atıyor, beni kendine çekmek için bir parmağını eteğimin kemerine sokuyor. Ağzını benimkine bastırıyor. "Bana bir daha yalan söyleme."

"Kime istersem yalan söylerim. Bana sahip değilsin."

Başını sallar. "Em, sana sahip olmadığımı biliyorum. Ama sen ve ben aylardır her gün mesajlaşıyoruz. Senden yalan söylememeni istemek oldukça minimal bir talep. Şimdi eşyalarını topla ve seni geçireyim."

"Hâlâ çalışıyorum," diye itiraz ediyorum.

"Eşyalarını alabilirsin ya da işin bitene kadar burada oturabilirim ama bu saatte arabana tek başına yürümen güvenli değil."

Ağır bir nefes veriyorum. "Tanrı aşkına, Liam. *Şimdiden* kız arkadaşınmışım gibi davranıyorsun."

"Ben de sana fahişe dediğim zaman seni bekleyecektim," diye cevap veriyor. Gözlerimiz buluşuyor. "Sevdiğini biliyorsun, o yüzden bundan da şikayet etme."

Dizüstü bilgisayarımı almak için dönerken gülümsememle savaşıyorum. "İyiydi."

"Bu Emerson Hughes için büyük bir övgü," diye yanıtlıyor beni dirsekleyerek.

Birlikte dışarı çıkıyoruz ve arabamın sürücü tarafına gitmeden önce kapıyı kilitliyor. "Seni öpmeyeceğim," diye açıkladı. "Böylece beni erkek arkadaşın olmaya çalışmakla suçlamayacaksın."

"Güzel," diye yanıtlıyorum.

Sırtısını ısırarak bastırıyor. "İkimiz de senin bunu istediğini biliyoruz."

Arabaya binerken gözlerimi deviriyorum ama uzaklaşırken kendimi biraz eksik hissediyorum. Sanırım, belki de bunu ben istedim.

EMMY

Ertesi sabah erkenden uyandım. Olabilecek en iyi şekilde morarmış hissediyorum - bacaklarımın arasında bir ağrı var, dudaklarım Dokunulamayacak kadar şiştim ve aynı zamanda pişmanlık içindeyim.

Çoktan yapıldığı ve tekrarlanamayacağı için pişmanlık, bunu yaptığım için pişmanlık ve şimdi ben gidene kadar her şey çok garip olacak. Elliott Springs'te kaldığım süre boyunca garip bir gerilim olacak ve Liam'dan ne zaman bir şey istesem yüzünde "Vajinayı gördüm" diyen o ifade olacak.

Ayrıca bunu bir daha yapmayacağımızı açıkça belirtmek zorundayım... daha fazla gereksiz gariplik.

Kalktığımda Kar Tanesi'ni bahçeye çıkarıyorum, ona nemli çimlere bir sopa atıyorum. Köşede yürürken onu hayal ediyorum - temiz traşlı, duştan yeni çıkmış, tişörtünün her yeri yapış yapış. Neredeyse sabun kokusunu alabiliyorum. Elimi göğsüne koyup ona işinin bittiğini söylerken avucumun altında onun göğüs etini hissedebiliyorum.

Ama gelmedi ve bahçede çalışan adamlar olduğunda, aralarında yoktu. Daha sonra dükkana gittim ve orada da yoktu.

Mac, "Liam'ın Santa Cruz'a gidip tahmini bir fiyat vermesi gerekti," diyor. "Daha sonra uğrayacak." Gülümsemesinde beni endişelendiren nazik bir şey var, sanki dün geceyi biliyor ve Liam'ın aslında tam tersi olacakken *beni* kolayca hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor.

Tüm bunlar olması gerekenden çok daha sinir bozucu.

Spin stüdyosunu getiren şirketle uzun bir telekonferans yaptım ve ardından mekânı göstermek için bir tasarımcıyla yüz yüze görüştüm. Döndüğümde Liam orada, JP ile planları gözden geçiriyor. Bana uzun uzun bakmasını, yeni bir şekilde gülümsemesini bekliyorum ama çizimlerinden başını bile kaldırmıyor.

Çok fazla kafein almışım ama enerjimi harcayacak yerim yokmuş gibi kaşıntılı ve hoşnutsuz bir şekilde ofise dönüyorum. Bunu büyük bir mesele haline getirmemesi harika bir haber. Hiçbir karışıklık olmadan profesyonel ilişkimize geri dönebiliriz. Sandalyeme kayıyorum, çantamı çekmeceye yerleştiriyorum ve dün geceyi hatırlayarak arkama yaslanıyorum. Dudakları ne kadar sıkıydı ve her bir santimi ne kadar sertti. Patlamaya hazır olmadan önce bana nasıl da dokunmuştu.

Neredeyse kendimi bunu iki kez yapmaya gücümüzün yeteceğine ikna etmişim ki -yani işler *zaten* o kadar garip ki, daha da kötüleştirmek zor olurdu- Liam içeri giriyor ve kapının tüm çerçevesini bir metreden uzun yağsız kaslarıyla dolduruyor. Zihinsel olarak on adım öndeyim. Ona kapıyı kilitlemesini ve bu sefer onu üstte istediğimi söyleyeceğim. Prezervatifi yoksa hap kullandığımı söyleyeceğim. Belki prezervatifim vardır? Kontrol etmek için çantamı kendime doğru kaydırıyorum.

Masamın üzerine bir baret koydu. "Üstünüzdeki odada çalışıyoruz," dedi. "Bugün burada oturacaksan bunu tak."

Ve sonra kapıdan çıkıp gitti. Sanki dün gecenin onun için hiç önemi yokmuş gibi. Ve bugünün nasıl geçebileceğini hayal ettiğim tüm yollar arasında bu yoktu.

Öğleden sonrasının geri kalanında, onun yukarıda JP ve Mac'le takıldığını duyabiliyorum, dünya umurunda bile değil. Chloe'nin stüdyosuna vardığımda, bugünün tam da umduğum gibi geçmesine çok kızmıştım.

Chloe'nin gözleri büyüdü. "Uh-oh. Ne oldu?"

"Sana bir şey olduğunu düşündüren ne?" Matımı açarken kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Ya bana şimdi söylersin ya da seni tüm zamanların en fiziksel acı veren yoga dersine sokarım ve sonunda bana söylersin. Yorulduğunda geveze oluyorsun."

Ugh. Muhtemelen haklıdır. "Dün gece Liam'la yattım."

Gözleri parlıyor. "Vay canına. Harika mıydı?"

Omuz silktim. "İyi idi."

"Sen lanet olası bir yalancısın, Emerson Hughes. O adamla seks yapmanın *iyi* olmasına imkân yok." "Tamam, iyi idi. Ama bundan bir şey çıkmayacak. O benim çalışanım..."

"Pek sayılmaz."

"Ve ben taşıyorum."

"Hareket etmek zorunda değilsin."

Evet Chloe, kesinlikle istiyorum. Hiç değilse kendi akıl sağlığım için. "Bu sadece kötü bir fikir."

"Tamam, sorun nedir? Bir eve girip ocağınızda tavşan kaynatacak birine benzemiyor. Ona ilgilenmediğini söyle."

"Yüzüme bile baksa bakardım," diye somurtuyorum, savaşçı pozuna girerken onu taklit ediyorum. "Bugün varlığımı zar zor kabul etti."

Gülmeye başladı. "Şimdi anladım."

"Şimdi *neyi* anladın?"

"Sorun Liam'ı savuşturmak zorunda olman değil, sorun senin Liam'ı savuşturmak *zorunda* olmaman."

"Bu saçmalık!" Ellerimi havaya kaldırarak ve pozdan tamamen düşerek ağlıyorum. "Çalıştığın biriyle onun yaptığı gibi sevişip hiçbir anlamı yokmuş gibi davranamazsın."

"Yani bunun bir anlamı olduğunu söylüyorsun."

"Benim için öyle değildi. Ama onun için bir anlamı olmalıydı."

Sırıttıyor. "Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum: üzgün olmanızın nedeni, çıkmak istemediğiniz adamın sizinle de çıkmak istemiyor gibi görünmesi."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok basite indirgiyorsun."

Gülüyor. "Hayır, gülmüyorum. Bu gerçekten inanılmaz derecede basit. Ondan hoşlanıyorsun ve onu savuşturmaya devam ederken onun da senden hoşlandığını bilerek güvende olmak istiyorsun."

"Sadece bir kızla yatmak için ondan hoşlandığını ima edip sonra da onu görmezden gelmenin boktan bir şey olduğunu düşünüyorum."

Eğilmiş durumda ama bacaklarının arasından bana sırtttıyor. "Hızlı bir soru, tatlım: Dün gece herhangi bir noktada ona bunun bir şey ifade etmediğini hatırlattın mı?"

Eğildim. "Muhtemelen," diye mırıldandım.

"Yani tam olarak ondan yapmasını istediğin şeyi mi yapıyor?"

İnledim. "Bu konuşmadan bıktım artık. Bana şimdiye kadarki en kötü antrenmanı ver."

Chloe aşağı doğru köpek pozisyonuna geçerken gülüyor.

Eve döndüğümde annem kanepede *Aşkın Gözü Kördür'ü* izliyordu. Ellerimi Snowflake'in tüylerinde gezdirip yüzümü yalamasına katlanırken, ekrandaki pırıl pırıl güzel bir kız tüm zamanların en sıkıcı adamıyla sohbet etmeye çalışıyor, görünüşe göre aşık olduğuna inandığı adam hala gözlerden uzak olsa da - yarı zeki bir kadının neden ilişkileri tamamen bir kenara bırakması gerektiğinin mükemmel bir örneği. Aksi takdirde, bağlantı kurmaya bu kadar muhtaç biri olma riskiyle karşı karşıya kalacağınız için, garip bir kıkırdama olmadan arka arkaya dört kelimeyi bir araya getiremeyen bir adamı sevmeye kendinizi ikna edersiniz.

Aşk, gücünüzü ve akıl sağlığınızı teslim etmeniz anlamına gelir ve zaten hiçbir zaman sürmez, bu yüzden hangi mantıklı insan zahmet eder? Annem televizyona, "Onunla gerçek hayatta karşılaştığında çok mutsuz olacaksın," diyor.

Muhtemelen üzerinde anlaştığımız ilk şey bu.

"Şimdiden çok mutsuz olmalı," diye cevap veriyorum. "O adam tam bir aptal."

Annem bana dönüyor, yüzündeki ifade soluyor. "İşte senin sorunun bu, Emerson. Herkes için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun."

Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Annemin kendisi için fazla iyi olmadığını düşündüğü tek kişi, onun mini-me'i Jeff. "Herkes için fazla iyi olduğumu düşünmüyorum," diye cevap veriyorum, "ama o adam için fazla iyi olduğum kesin."

Annem sırtttıyor. "Asla mutlu olamayacaksın. Mutlu olacak olsaydın şimdiye kadar biriyle tanışmış olurdun, ama olmadıysa

yirmi sekiz yaşında, asla olmayacak. Önümüzdeki on yıl içinde *daha iyi görünmeyeceğiniz* kesin."

Bu zaten kendi kendime vardığım bir sonuçtu, benimsediğim bir sonuçtu, ama onun ağzından duymak kulağa daha önce olduğundan daha doğru geliyor ve sanırım bir parçam hala kaçıttığım bir sonuç olmasını umuyordu - korkunç tavrıma, kişiliğime ve genel olarak sevimsizliğime rağmen, bir adam içimde iyi bir şey görecekti. Ve içeri girmeye çalışacaktı.

"Bir şey mi demek istiyorsun?" Sıkılmış dişlerimin arasından soruyorum.

"Demek istediğim şu ki, yalnız ve sefil bir şekilde öleceksin ve bu tamamen senin suçun."

Bulaşıkların gürültüyle lavaboya düşmesine izin verdim. "Yalnız ve sefil bir şekilde ölmeyeceğini mi sanıyorsun *Sandra*?" Soruyorum, ses tonum onunki kadar sert. "Dr. Sossaman'ın kendisinden onlarca yaş büyük bir kadınla evlenmek istediğini mi sanıyorsun?"

Annemin gözleri kısıldı. "Jeff ve Jordan var. *Arkadaşlarım* var."

"Evet," diyorum uzaklaşırken, "Jeff, Jordan ve arkadaşlarınızın ne kadar ilgili oldukları ortada. Gerçekten de kapıyı kırıp döküyorlar, değil mi?"

Eve geldiğimden daha kötü hissederek merdivenlerden odama çıkıyorum. Çünkü o ne kadar kötü olursa olsun, az önce yaşlı bir vatandaşa sevilmediğini hatırlatan bendim. Annemin bile bu kadar alçalacağından emin değilim.

Yatağa uzanıp tavana bakıyorum, babamın gelip yanıma oturduğu ve bana her zaman mutlu sonla biten hikâyeler okuduğu geceleri düşünüyorum. Jo March'ın istediği buysa eninde sonunda bir yazar olacağını bilmeyi seviyordum. Harry Potter'ın bir gün Dursley'lere hadlerini bildireceğinden emin olmayı seviyordum.

Gerçek hayatın da aynı olduğunu sanıyordum ama artık daha iyi biliyorum. Büyükanneimin, tacizci bir eşle onlarca yıl geçirdikten sonra, çoğunlukla yalnız ve acı içinde sefil bir şekilde ölmesini izledim. Teyzemin, kocasının başka birini hamile bıraktığını öğrendikten iki ay sonra ölmesini izledim. Aşk için asla ikinci bir şansı olmadı ve karma kocası için asla gelmedi - kocası metresiyle evlendi ve iki çocukları daha oldu.

Sonucumun daha iyi olacağını düşünmek için tek bir neden bile yok. *Dar görüşlü memleketinden intikamını almak için geri dönen mağdur genç* ne kadar mutlu sonla bitebilir? Belki intikamın hazzını yaşayacağım ama her şey bittiğinde geriye ne kalacak? Bradley'nin aile işini mahvettiğimde geriye ne kalacak? Lucas Hall'u yok ettiğimde?

Annemin söylediklerinden ne kadar nefret etsem de, en nefret ettiğim şey muhtemelen

haklı olması. Asla mutlu olamayacağım. Asla sevilmeyeceğim. Yalnız öleceğim.

Bazen beni inciten herkesi yok etmenin bunu telafi etmeye yetip yetmeyeceğini merak ediyorum.

LIAM

Bridget Perşembe günü benimle markette buluşuyor ve sabırla eşyalarımı toplayıp kapıyı kilitlememi bekliyor. Onunla tanıştığıma memnunum.

Akşam yemeği önerdi çünkü dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var.

Uyurken ya da uyanırken Emmy'nin aklıma gelmediği tek bir dakika bile olmadı. Ofisinde geçirdiğim o gecenin her saniyesi bir kıvılcım gibi içten dışa doğru beni ateşliyor. Onun kaygan hissi, içine ittiğimde ne kadar sıkı olduğu, ona bir fahişe gibi davranmamı isteyip istemediğini sorduğumda *evet* deme şekli.

Öfkeli olmasaydım bunu asla söylemezdim. Ama Tanrım, kabul etmesi çok ateşliydi. Emerson ilk kez bir santim vermişti, hem de ne santimdi.

Her sabah kaya gibi sert uyanıyorum ve sadece bir iş gününü atlatabilmek için hafızamı aktif olarak kapatmak zorunda kalıyorum. Hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar tekrar istiyorum ve onun da istediğini biliyorum, çünkü bu onun istemeyeceği kadar güzel bir şeydi. Ama bu sefer bana gelmek zorunda.

Umarım beni çok bekletmez.

Bridget kolunu benimkine doluyor ve yürürken başını bir dakikalığına omzuma yaslıyor. "Bebeğimin yazın geri kalanı için gerçekten eve geleceğine inanamıyorum! Çok heyecanlıyım."

"Fikrini ne değiştirdi?" Ben sordum. "Büyük bir stajı olduğunu sanıyordum."

Bridget garip bir şekilde omuz silkiyor. Bunun bilmediği anlamına mı geldiğinden yoksa bana söylemek istemediğinden mi emin değilim ve Emerson'ı gördüğümde onu sorguya çekmek üzereydim.

Emerson'a yakın olmayan her düşüncenin yok olması için gereken tek şey budur.

Yoga kıyafetleri içinde, yüzü kızarmış ve terlemiş bir halde son derece güzel. Bu bana onun gelirkenki yüzünü hatırlatıyor - yanağını masaya bastırmış, ağzı açık. Bunu düşünmemek için çenemi zor *tutuyorum*.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve gülümsemesi kayboluyor. Arabasına doğru dönüyor, şimdi en az benim kadar mutsuz görünüyor. "Bana onun kim olduğunu söyleyecek misin?" Bridget sırtarak soruyor.

"Bunu hep yapıyorsun." Beck'e doğru ilerlerken kaşlarımı çatıyorum. "Vajinası olan birine yüz adım yaklaşıyorum ve sen oradasın, bir anlamı varmış gibi göstermeye çalışıyorsun. Onun için bir iş yapıyorum ve annesi için de bir iş yapıyorum. Hangi vajinanın daha uygun olduğunu görmek için gidip annesiyle de tanışmak ister misin?"

Bridget güler. "Beş yaşından beri hiç değişmedin Liam. Sana sınıfındaki sevimli küçük kızın kim olduğunu sorduğumda ondan ne kadar nefret ettiğini söyleyip bağırmaya başladın."

Başımı sallıyorum. "Eğer bu sefer bağırırsam, nispeten doğru olur. Çünkü özellikle bu beni deli ediyor."

"Seni neden çıldırttığını anlayabiliyorum. *Ben* heteroseksüelim ve evliyim ve sanırım o kızla yatmak istiyorum."

Bara giden yola sapıyorum. "Kız kardeşim olmasaydın bu konuşma çok daha ilginç olurdu. Ama madem öylesin, bırak artık."

Bana dirsek attı. "İtiraf edersen duracağım."

"Doğru olmayan bir şeyi kabul etmiyorum."

Onunla yatmak istemiyorum. Onu cezalandırmak, yiyip bitirmek, yalvartmak, parçalara ayırmak ve tekrar bir araya getirmek istiyorum.

Bir dakika bile uyumak yok.

O gece geç saatti ve Emmy mesaj attığında yatağa girmek üzereydim.

PRENSES

Ruh eşiniz bu muydu? Çatı gözetimi ihtiyaçlarınızı karşılamaya istekli mi?

Neden? Kiskandın mı?

Tabii ki hayır. Sadece bir hafta içinde birden fazla cinsel partnerin olmuşken bana neden fahişe dediğini anlamıyorum.

Sana fahişe demedim. Sana bir fahişe gibi davranmamı isteyip istemediğini sordum ve sen de evet dedin. Ve eklemeliyim ki, buna bayıldın.

İyiymi.

Randevuda değildim. Beni kız kardeşimle gördün. Ve kiskaniyorsun.

Ondan hiçbir cevap alamamam haklı olduğumu doğruluyor. Şimdi sadece bunu fark etmesine ihtiyacım var.

EMMY

Kıskanmadım.

Kıskançlık, bir şeye sahip olmak isteyen insanlar için ayrılmış bir duygudur ve ben kimseye sahip olmak istemiyorum. Ben sadece

penisini kısa bir süreliğine -ne *yazık* ki kısa bir süreliğine- ödünç aldı ve onu tekrar vahşi doğaya attı.

Bu kıskançlık değildi. Kızgınlıktı. Kendisi aktif olarak başka kadınlarla görüşürken beni Troy ve Dr. Sossaman için yargılayamaz ve Donovan'dan gelen bir aramayı sanki bana sahipmiş gibi sonlandıramazdı. Belki de kız kardeşiydi ama ben bunu bilmiyordum. Tüm bu ikiyüzlülüğe itiraz ettim.

Ama gözlerimi kapattığımda ve onu kızla birlikte sokakta yürürken gördüğümü hatırladığımda, hala tam olarak o zamanki gibi hissediyorum: sanki delinmişim gibi. Sanki göğsümün ortasına binlerce küçük bıçak saplamış ve tüm hava dışarı kaçıyormuş gibi.

Bu da ikiyüzlülüğe verilen tipik bir tepki değildir.

Kahretsin.

Adımı inlettğini düşünerek uyuyorum ve ne kadar sert ve talepkâr olduğunu hatırlayarak uyanıyorum. Hepsinden nefret etmeliyim ama etmiyorum. Tatlı, tatlı Liam'ın agresifleşmesini seviyorum. Benimle bir dakika bile ilgilenmemesini, külotumu yırtmasını ve avucunu sırtıma bastırmasını seviyorum.

Tanrım, çok sevdim.

Uyku şortum ve sweatshirt'ümle dışarı çıktığımda arka bahçedeydi, Kar Tanesi ayaklarımın altındaydı. Onun bakışları altında kendimi son derece çıplak hissediyorum.

"Günaydın prenses," diyor.

Bundan da nefret etmeliydim ama onun yerine ağzım kıvrılıyor. "Günaydın, bahçe çocuğu."

Beni merdivenlerde karşılıyor, geniş eli parmaklığı kavırıyor, bir ayağı alt basamakta rahatça duruyor. "Dün gece senden haber alamadığıma şaşırdım. Kıskançlık suçlamasını öylece kabul etmek sana göre değil."

Gülümsüyorum ve sondan ikinci basamağa ulaşana kadar basamakları iniyorum, bu da ağzımı onunkinden bir milimetre uzağa koyuyor. "Liam, ben *zaten* uzanmıştım. Bacaklarımı iki yana açmış, ofiste beni nasıl becerdiğini düşünüyordum. Sanırım cevap veremeyecek kadar dikkatim dağılmıştı."

Ve bununla birlikte, dönüp eve geri dönüyorum. Sessizdi ama yemin ederim yutkunduğunu duydum.

Parkın planlarını göstermek için belediye başkanıyla buluştum ve mağazaya dönmek üzereydim *ki* Liam'ı caddenin karşısında gördüm, Liam'dan önce idealim olduğunu söyleyebileceğim türden bir adamla konuşuyordu: uzun boylu, seksi, siyah saçlı, güzel takım elbiseli.

Şimdi nedense Liam'ı sadece yıpranmış Levi'ları ve botlarıyla istiyor gibiyim. Bunu aşacağıma eminim, ancak kendimden uzaklaşmam gerektiğinde bu oldukça rahatsız edici.

Dükkâna doğru ilerlemeye devam ediyorum ve Liam beni yakalamak için koşarak caddeyi geçiyor. Hâlâ bu sabah söylediklerimi düşündüğü yüzünden okunuyor. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi, ama şimdi o beni takip etmeden öylece yürüyüp gidemiyorum.

Yine de çekip gitmek istediğimden emin değilim. Bir şekilde geçen gecenin tekrarını yaşamazsam patlayacağımdan oldukça eminim. "Ateşli arkadaşın kimdi?" Sokağın karşısındaki adama başımı sallayarak soruyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Beni kışkandırmaya mı çalışıyorsun, Em? Dün geceki gibi kışkandırmaya mı?"

Evet.

"Hiç de değil. Ama şehirde birkaç haftam daha var ve karşılanmamış bazı ihtiyaçlarım var."

Mağazaya girdik. Ben ofisime doğru yürümeye devam ediyorum, o da beni takip ediyor, sanki başından beri planımız buymuş gibi. Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor.

"Ne yaptığınızdan emin değilim," diyorum ofisime girerken. "Ama fazla zamanım yok." Kapı arkamdan tık diye kapandı.

"Siktir et," diyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan ellerini kalçalarımaya koyuyor ve sırtım kapalı kapıya dayanacak şekilde beni döndürüyor.

Evet.

Ağzı benimkine değdiğinde çoktan sertleşmişti. Çenesinin törpüsü tenimi aşındırıyor, bir eli kalçamı sıkıyor, parmakları kıkıma giriyor, diğeri göğsümü avuçluyor.

"Daha çok vaktin var," diyor kulağıma karşı, meme ucumu sertçe çimdikliyor.

Benden yumuşak bir iç çekiş kaçıyor. "*Biraz* zamanım var."

Dizlerinin üzerine çöküyor, bir parmağını bacaklarımın arasına sokmadan önce eteğimi yukarı itiyor. "Dün gece kışkandığını itiraf et," diyor.

Ellerim arkamdaki kapıya düz bir şekilde bastırırken gözlerim kapanıyor. "Ben... sinirliydim." "Kıskançlık yüzünden."

Yakınıma eğildi, külotumu kenara çekti. Ve sonra dili üzerimde geziniyor.

"Oh. Tanrım."

İki parmağını sert ve beklenmedik bir şekilde içime sokuyor. Dizlerim titriyor ve dik durmak için omuzlarımı kavriyorum. "İtiraf et Em," diye mırıldanıyor. Sıcak nefesi klitorisimin üzerinde geziniyor, teslim olmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Çok fazla konuşuyorsun," diye fısıldıyorum, elimi saçlarında gezdirirken. Kahkahasının esintisini içimde hissediyorum ama ötesinde bir şey yok. "İyi. Kıskanmıştım."

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor.

Ben de bundan nefret etmeliyim, ama lanet olsun... etmiyorum.

Parmakları diliyle aynı anda girip çıkarken karnımdaki bir kas kasılıyor. Daha önce hissettiğim o ilk ihtiyaç ipucu şimdi ağır bir ağrıya dönüştü, sanki boşalmazsam patlayacakmışım gibi, ama yine de... bu yeterli olmayacak. Nefesim hızlı geliyor, ellerim saçlarını çekiştiriyor ama istediğim bu değil. Sadece karşılanmamış ihtiyaçlarım yok. *Onun* benimle birlikte parçalanmasını izlemek için neredeyse umutsuz bir arzu duyuyorum.

Onu bırakıyorum ve uzaklaşıyorum. Gözbebekleri büyümüş, ağzı benimle ıslanmıştı.

"Buraya gel," diye soluyarak masaya doğru yürüyorum. Masanın üzerine otururken eteğimi belime kadar sıyrıyorum. Yeterince yaklaştığında kemerini çekiştirip kotunu ve boxerını indiriyorum. Taş gibi sertleşmiş ve avucumun içinde zonkluyordu.

"Sikeyim evet," diye inliyor, ağzını kendime çekerken bacaklarımı ayırıyor. Sanki onu *yiyip* bitirmeyi planlıyormuşum gibi, elimden gelse onu bu şekilde yok edecekmişim gibi öpüyorum. Yanlış değil. Onu binlerce kez, binlerce şekilde yok etmek istiyorum. Onu milyonlarca parçaya ayırmak ve o parçaları dünyanın dört bir yanına gömmek istiyorum ki bir daha bir araya gelemesin, üzerimde bu etkiyi yaratamasın.

"Becer beni" diyorum, geriye doğru eğilerek.

Cüzdanından bir prezervatif çıkardı. Bir çift külotu daha zahmetsizce parçalıyor ve sonra içime sertçe sokarak göğsümdeki havayı boşaltıyor. Birleştiğimiz noktada aramıza bir bakış atıyor. "Tanrım," diyor, görünüşe göre benden çok kendine. "Sanırım sadece bunu görerek bile boşalabilirim."

"*Yapma*," diye tıslıyorum, başım geriye doğru düşerken. "Henüz değil."

Ama uzun sürmeyecek. Daha önce çok yaklaşmışım ve o içimdeyken çok daha fazla, sanki acı çekecek kadar doluyum ama acı yok. Sadece sıcaklık, ihtiyaç ve giderek artan bir sızı.

"Boşalacağım," diye uyarıyorum ve gözleri kararıyor. Başparmağı klitorisime bastırıyor ve ben bir bomba gibi patlıyorum, bacaklarımı sarıyorum

sertçe itiyor ve kendi çığlığını bastırmak için ağzını boynuma gömüyor.

Birbirimize bastırılmış halde kalıyoruz, ikimiz de yavaşça yeryüzüne geri dönüyoruz. Dudakları boynumu sıyırıyor, çenemin üzerinden kulağıma doğru ilerliyor. "Kıskandığını itiraf ettiğin için teğekkr ederim."

"Az mıştım. Azgın olduğumda her şeyi söylerim. şimdi sor."

Gülüyor ve hâlâ sert bir şekilde içime giriyor. "Seni tekrar söylemeye ikna edebileceğime eminim."

Evet, muhtemelen.

Prezervatifi çıkarır ve bağlar. "Hadi yemeğe gidelim." "Ben

ğle yemeği yemem."

Gözlerini deviriyor. "Prenses, belli bir noktadan sonra, sadece sevişmediğimizi kabul etmen

gerekecek." Ayağa kalkıp eteğimi düzeltiyorum. "Bak, sana karşı bir şey değil. Sadece ıkmıyorum."

Kalpten bir konuşma isteyeceğinden, neden bu kadar kıvrıldığımı soracağından ve sonra beni iyileşebileceğime ikna etmeye çalışacağından endişeleniyorum. Onun yerine, yakamı düzeltirken dudaklarını alnıma bastırıyor.

"Tamam, Em," diyor. "Ama sen yirmi sekiz yaşındasın. Belki de başlamanın

zamanı gelmiştir." Kabul etmeyi bu kadar çok istemem beni korkutuyor.

LIAM

Sağ salim indiniz mi? Merak etme. Erkek arkadaşın olduğunu düşünen biri olarak sormuyorum. Bunu tüm müşterilerime soruyorum.

S Dallas'ta, onu Nashville ve Atlanta takip edecek. Bu kasabanın onsuz bu kadar boş görünmesi çok garip. Ben hep Hayatım boyunca buradaydım ve tabii ki eskisi gibi değil - arkadaşlarım yuva kuruyor, geçen sonbahardan beri sörf yapamıyorum -Ama Elliott Springs daha önce hiç bu kadar sıkıcı ve cansız görünmemişti. Hâlâ tarihimizi korumak istiyorum ama belki de değişmemiz gereken yerleri görebiliyorum. Bazen bir şeyleri hayata döndürmek için yeni bir kan akışı gerekir.

PRENSES

"Tek parça halinde vardınız mı?" gibi güvenli mi? Ya da "Olay olmadan vardınız mı?" anlamında güvenli mi? Çünkü bazı olaylar oldu. Sadece vejetaryen yemek seçeneği vardı ve türbülansa girdik, bu yüzden şarabımı asla doldurmadılar.

Şarabını tekrar doldurmamaları muhtemelen en iyisi. Seni içerken gördüm. Muhtemelen pilottan seninle tuvalete gelmesini isterdin.

Sadece annem de onu severse.

Ya da Bradley Grimm.

Evet, tabii ki.

Aranızda ne olduğunu bana anlatacak mısınız?

O üç nokta daire çiziyor, kayboluyor, tekrar daire çiziyor. Cevap vermesi biraz zaman alıyor.

PRENSES

Yapmamayı tercih ederim.

İç çektim. Bu cevabı çoğunlukla bekliyordum. Bu beni sadece sinirlendiriyor çünkü onun duvarlarını aşmanın başka bir yolunu bilmiyorum.

Bir gün bana her şeyi anlatacak kadar güveneceksin.

PRENSES

Kulağa erkek arkadaş gibi geliyor. Ve birkaç hafta içinde gidiyorum, unuttun mu? "Bir gün" diye bir şey yok.

O yanılıyor. Bundan aptalca eminim, kalacağından ya da bir şekilde dünyanın ekseninde kayarak ikimizi de aynı yere getireceğinden eminim. Ama bunu gerçekleştirmek için daha ne kadar zamanım var?

MAC'IN DÜĞÜNÜ cumartesi günü. O ve Cassie on iki yaşından beri birlikteler ama JP'nin karısı hâlâ acele ettiklerini düşünüyor.

Mac ve Cassie'nin ilk danslarını izlerken Brenda, "Yirmi iki çok genç," diyor. "Daha önce kimseyle çıkmamışlar bile. Riskli görünüyor."

Ben katılmıyorum. Bence çok az insanın sahip olduğu bir şekilde şanslılar: Hayatlarını birlikte geçirmek istedikleri kişiyi buldular

Binlerce yanlış başlangıç yapmadan. Onların sahip olduklarını istiyorum ama çok daha azına da razıyım. Şu anda Emmy'nin benimle *birlikte* olduğunu kabul etmesine bile razıyım.

Resepsiyondan sonra Caleb ve -şok edici bir şekilde- sadece bu gece için şehirde olan Beck ile bir şeyler içmeye çıktık.

Barı bırakması ve Kate'le evlenmesi yüzündeki yılları silmiştir. Tüm dünya yeniden parmaklarının ucunda olan ve şansına inanamayan bir adam gibi görünüyor. *Caleb'in* eski karısıyla bu mutlu sona ulaşması biraz garip ve bir zamanlar ona karşı ne hissettiğini bu kadar net ifade ettiği için onu suçlamıştım ama şimdi anlıyorum.

Uzak durmanız gerektiği ne kadar aşık olursa olsun, gözünüzü kaçıramayacağınız ya da uzak duramayacağınız kadınlar vardır.

"Yani Harrison seni hâlâ onunla tanıştırmadı mı?" Beck Los Angeles'taki kız arkadaşını soruyor. "Sence onda bir sorun mu var?"

Gülüyorum. "Ne gibi? Çekici değilmiş gibi mi? Harrison on iki yaşından beri en seksi kadınlarla birlikte oldu."

"Bilmiyorum," diyor Beck başını sallayarak. "Londra'da işlerin onun iddia ettiği gibi gittiğini sanmıyorum. Karın için tüm hayatından vazgeçip başka bir ülkeye taşınmazsın, sadece iki ay sonra başka birine sarılmış olarak geri dönersin."

"Sarılıp sarmalanmaktan bahsetmişken," diyor Caleb bana dönerek, "geçen haftaki kızla aranızda neler oluyor?"

"Hangi kız?" Beck birasını barın üzerine koyarken hoşgörülle sırtarak soruyor.

"Aşık olmuş," diyor Caleb gülerek. "Onu görmeliydin... kız Troy Alexander'la flört ediyordu ve birden Liam ayağa kalkıp kızın peşinden tuvalete gitti."

Beck nefesinin altında kıkırdıyor. "Ne zamandır yok?"

Onu tersledim. "Geçen yaz Kate'i omzuna atıp ofise geri götürdükten sonra barı ben idare etmek zorunda kaldım.

Ne kadar süredir ortalıkta olmadığınızı konuşalım."

"Aramızdaki fark, sen benim karımı tartışıyorsun, ben ise senin hoşlandığını bile itiraf etmediğin bir kızı tartışıyorum."

"Bir şey olduğu yok," diyorum sertçe. Çıktığımızı kabul etmeyi bile reddederken Emerson hakkında içimi dökmeyeceğim.

"N'aber çocuklar?" diye soruyor Paul Bellamy, bir kolunu bana, bir kolunu da Beck'e dolayarak.

Kolunu üzerimden itiyorum. "Yok bir şey."

Beck yardımsever bir tavırla, "Liam'ın kime aşık olduğunu bulmaya

çalışıyordum," diyor. Paul sırtıyor. "Sana kim olduğunu söyleyeyim. Emerson

Hughes. Semi Emmy. O-"

Paul daha sözünü bitiremeden ensesinden yakaladım. "O lanet çeneni hemen kapatsan iyi edersin," diye tısladım.

Paul ellerini havaya kaldırır. "Hey, dostum, bunun için seni suçlamıyorum. Lisedeyken koca bir sümük yumağı olsa bile şimdi çok seksi."

Paul'ün yüzünü bara o kadar hızlı çarptım ki Beck ve Caleb'in müdahale etmesine bile zaman kalmadı.

Kızlar çığlık atıyor, içkiler havada uçuşuyor ve benim umurumda değil. Bu yüzden hastanede bir gece geçirdikten sonra ağzını ne kadar açmak istediğini göreceğiz.

"Tanrım, dostum," diye ağlıyor. "Sanırım burnumu kırdın."

"Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun, orospu çocuğu?" Hala boynunu tutarak talep ediyorum. "Onun hakkında burada ya da başka bir yerde bir kelime daha et, ne kadar kötüleşebileceğini göreceksin."

Beck ve Caleb daha fazla ilerlemeden beni yakaladı. Paul burnundan kanlar akarak kalabalığın arasına karıştı. Jeannie'nin hatırı için kendimi kötü hissediyorum ama Jeannie onu hizaya getirmeyecekti ve o da bunu hak etmişti. Paul gibi insanlar yüzünden Emmy *ögle yemeği yemiyor, biriyle çıkmıyor*, sürekli korunuyor. Onun gibi insanlar yüzünden asla kalmaya karar veremeyecek.

"Kardeşim," diyor Caleb, "ne oluyor lan?"

"Onun hakkında saçma sapan konuşmasından bıktım," diye homurdanıyorum.

Beck sessizce gülüyor. "Evet, kulağa kesinlikle bir şey yokmuş gibi geliyor."

EMMY

Damien Ellis elimi iki elinin arasında sıkıyor. "Kırmızı elbiseli kadın," diyor, yakınıma eğilerek. partinin gürültüsü arasında duyuldu. "Sonunda karşılaştık."

"Emerson Hughes," diye başladım, "ile-"

"Inspired Building ile," diyor gülümseyerek. "İnan bana, biliyorum. Austin'den sonra seni araştırdım. Şimdiye kadar yaptığınız işler çok etkileyici. Charleston'ın güneyindeki bölge iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Teşekkür ederim," diyorum sahte bir alçakgönüllülükle çünkü *iyi* gitmiyor, harika. "Ortaya çıkan sonuçtan memnunum." "Peki restoranım hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok güzel," diye cevap verdim. "Yemekleri denemedim ama servis kusursuzdu."

"Her et lokantasına benzediğini düşünmüştüm," diyor ve ben gülüyorum. "Sen de öyle düşünmüştün."

Asistanlarından biri onu biriyle buluşması için çekiştiriyor ama eli dirseğime dolanıyor. "Üst katta çatı katım var.

Birkaçımız bir şeyler içmeye geliyoruz. Bize katılın. Biraz daha konuşuruz."

Bu tam da beklediğim fırsattı - ona Inspired Building'in kaçırıldığı fırsatları, daha akıllı bir yönetimle ne kadar çok şey yapabileceğimizi anlatma şansım. Süitine çıkma fikri beni biraz tedirgin etti - bu tür grup toplantıları zengin bir adamla yalnız kalacağını bilmeyen aptal bir kıza dönüşebiliyor. Ama bu kaçırabileceğim bir fırsat değil.

"Önce burada birkaç kişiyle konuşmam gerekiyor" dedim.

Sanki daha fazlasını kabul etmişim gibi gülümsüyor. Bundan nefret ediyorum. Bir zamanlar istediğini elde etmek için Damien Ellis'le yatmaktan daha kötü şeyler olduğunu söyledim. Ama şu anda ne olabileceğini tam olarak düşünemiyorum.

Görüş alanımdan çıkana kadar odanın etrafında dönüyorum ve telefonumu çıkarıyorum, oyalanıyorum, bir sonraki hamlemi planlamaya çalışıyorum. Liam'ın o kadar iğrenç ya da o kadar şaşırtıcı bir mesaj atmış olmasını umarak kararımı veriyorum. Ama tek mesaj Chloe'den.

CHLOE

Senin için ilginç bir haber.

Eğer bu da Cuts-n-Stuff'ta seks yapan çalışanlarla ilgili başka bir hikayeyse, bilmek istemiyorum.

Bu daha çok çalışanların marketin arkasında seks yapmasıyla ilgili.

Midem bulanıyor. Burada en kötü senaryoyu hayal etmek çok zor değil. Liam ve ben ofiste iki kez seks yaptık. Belki adamlarına söylemiştir. Belki de düşündüğüm kadar sessiz değildik.

Sen neden bahsediyorsun?

CHLOE

Paul Bellamy senin hakkında kötü konuştu ve Liam yüzünü bara çarptı. Ve sonra dedi ki, aynen aktarıyorum, "Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Onun hakkında bir kelime daha et, orospu çocuğu, ne kadar kötü olabileceğini göreceksin." Arkadaşları onu uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Göğsümün ortasında bir şey ısınyor. Paul'ün ne dediğini hayal etmek oldukça kolay ve Liam'ın bunu duymuş olmasından nefret etsem de, bu konuda bir şeyler yapmış olmasını seviyorum. Ergenlik dönemimin çoğunu beni savunan kimse olmadan geçirdim. Bradley masamın gıcırdadığı için konsantre olamadığından bahseder, biyoloji öğretmenimiz Bay Green de kıs kıs gülerek

onu azarladı. O ödöl töreninde podyuma çıkarken ayağım takılıp elbisem yırtıldığında annem beni suçladı. "*Zaten elbiseyi çıkarmak üzereydin.*"

Kimse benim tarafımı tutmadı ama sonunda biri tuttu. On sekiz yıldır ilk kez, Elliott'ta olmayı özlüyorum. Springs, sırf ona ne kadar minnettar olduğumu göstermek için. Sanırım onun yerine mesaj atmakla yetinmek zorunda kalacağım.

Hey.

YARDIMCI ÇOCUK

Vay canına. Senden işle ilgili gibi görünmeyen bir mesaj mı?

Eğer sizi daha rahat ettirecekse demirbaşları takıp takmadığınızı sorabilirim.

İlk halini daha çok sevmiştim. Ne yapıyorsun? Partide misin?

Etrafıma baktım. Damien Ellis ve ekibi gitmiş. İstedğim şeyler için baskı yapmak için büyük bir şans. Bana asılacağını ve zarar görmeden kaçmak için mücadele edeceğimi biliyorum, ama bunun gibi kaç fırsat kucağıma düşecek? Çatı katına çıkan asansörün düğmesine basıyorum.

Şimdi gidiyorum.

YARDIMCI ÇOCUK

Eğer erkek arkadaşın olduğumu düşünmediğime söz veririm, seni arayabilir miyim?

Kulağa erkek arkadaş gibi geliyor. Muhtemelen sana mağaza hakkında söylenirdim, böylece işlerin ne durumda olduğunu bilirdin.

Daha azını beklemezdim.

Son anda dördüncü katın düğmesine basıyorum ve tam odama girerken arıyor. Topuklularımı tekmeleyip lavaboya doğru yürürken onu hoparlöre veriyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Dişlerimi fırçalamaya hazırlanıyorum," diye cevap veriyorum, diş macununu sıkarak. "Yorgun Emmy benim en heyecan verici kişiliğim değil." "Ben de benimkileri fırçalayacağım," diye yanıtlıyor.

Hattın diğer ucunda, bir kapı menteşesinin gıcirtısını duyuyorum. Elektrikli bir diş fırçası çalışıyor. "Her zaman telefonda aynı anda bir şey yaparsak bunun bundan biraz daha seksi olacağını düşünmüşümdür," diyorum dişlerimi fırçalarken.

"Bunu seksi yapabilirim," diye yanıtlıyor. Sesi bir oktav düşer. "Eminim ağzın şu anda çok doludur, değil mi Em? İyi bir kız gibi bunu benim için yutacak mısın?"

O kadar çok gülüyorum ki boğulmaya başlıyorum ve diş macununu tükürmek zorunda kalıyorum. "Bunu yutman gerektiğinden emin değilim." "Protein dolu," diyor tükürürken. "Bir dahaki sefere sana yutmanı söylediğimde sözüme güven."

Bu konuşmayı kolayca cinselleştirebilirdim *-daha* da cinselleştirebilirdim- ama yapmıyorum. Giysilerimin geri kalanını silkip yatağa giriyorum, görüşmeyi henüz sonlandırmak istemiyorum. Ona barda ne olduğunu sormuyorum ve o da bundan bahsetmiyor. Bunun yerine, her şeyden biraz konuştuk. Mac'in düğünü hakkında, kız kardeşinin on yedi yaşında hamile kalması hakkında, arkadaşı Harrison'ın yeni gizemli kız arkadaşı hakkında ne kadar garip ve belirsiz olduğu hakkında.

Bana babamı soruyor, ben de ona gizli görevlerimizi, çörek yemeye ya da Santa Cruz'daki iskeleye nasıl gittiğimizi anlatıyorum. *Dr. Who*'yu nasıl izlediğimizi ve ben ağlayan meleklerden korkarken, babamın gerçek hayatta ortaya çıkmaları halinde onlarla savaşmak için bir plan yapmama nasıl yardımcı olduğunu. Annemin söylediğini duyduğu her çirkin söz için, onun yanlış olduğunu bilmemi sağlayacak bir yol bulurdu.

"Oldukça iyi bir babaymış gibi görünüyor," diyor Liam.

"Öyleydi," diye cevap veriyorum, esneyerek. Onunla geçirdiğim yıllar her şeyimdi ve beni geride bırakıp gitmesiyle bu yılları nasıl bağdaştıracağımı bilmiyorum. "Şey, sanırım uyusam iyi olacak-"

"Seni bir randevuya götürmek istiyorum, Em," diye araya giriyor. "Gerçek bir randevu. Başlamadan önce bir randevu olduğunu kabul ettiğin bir randevu."

Konuşma çok iyi gidiyordu. Memnundum ama şimdi kaşınıyorum, *kırılғанım* ve bunların ikisini de hissetmekten nefret ediyorum. "Saçmalıyorsun. Oturup el ele tutuşup duygularımız hakkında mı konuşacağız?"

"Hayır," diyor usulca. "Ama eğer kafanı kışından çıkarırsan, sana benimkinden zaten bahsettiğimi fark edersin."

Oradaki projemizi kontrol etmek için Nashville'e gitmek üzere Dallas'tan ayrılıyorum.

O gece aradığında Liam'a "Muhtemelen bu telefon meselesini çok uzattık," diyorum, ama gülümsüyorum. "Tartışacak ne kaldı ki?"

"Bayılıyorsun," diye yanıtlıyor. "İlk gerçek randevumuzda nereye gideceğimize karar verelim." "İlk randevumuza gitmiyoruz." Yatağın kenarına çöküyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Evet, çıkacağız. Bunu sonra konuşuruz. Ya da annenden birkaç ipucu isteyeceğim."

Gözlerim kapandı. "Lütfen beni annemle asla tartışmayacağına söz ver."

"Üniversite terk biriyle çıkmanı onaylamayacağı için mi?" diye soruyor. Bunu bir şaka gibi ifade ediyor ama ses tonunda gergin bir şeyler var.

Liam her zaman kendinden çok emin. Şimdiye kadar başka türlü hissedebileceği hiç aklıma gelmemişti.

"Hayır, çünkü annem benden nefret ediyor ve öğrenirse sana ve bana daha kötü şeyler söyleyecek." Ayağa kalkıyorum ve banyoya doğru yürüyorum, giderken hoparlörü açıyorum.

"Onun fikrinin artık ne önemi var ki? Neden tüm bu durumdan elini eteğini çekmedin?" "Çünkü sahip olduğum tek ebeveyn o."

"Bu, 'Sadece bir açık yaram var' demek gibi bir şey. Bazen bir şeyin sıfır olması bir olmasından daha iyidir. Sanırım o da bu kategoriye giriyor."

"Hâlâ," diyorum sessizce, bir pamuğu makyaj temizleyiciyle ıslatırken, "sanki doğru şeyi yaparsam ya da doğru şeyi söylersem sonunda onu kazanacakmışım gibi geliyor."

"Em, ebeveynlerin kazanmak *zorunda olmadığın* tek insanlar olması gerekir. Seni sadece var olduğun için sevmeleri gerekir. Ve bunca zaman sonra hala senin hakkında ikna edilmesi gereken bir ebeveynin varsa, o zaman hak ettiğin ebeveyne sahip değilsin ve asla da olmayacaksın."

Midem bulanıyor. O haklı, elbette. Bunu çok önceden biliyordum. Annemin artık benden nefret etmemesi için hafızasını tamamen kaybetmesi gerekirdi ve o zaman bile düşman olduğuma çabucak karar vereceğinden şüpheleniyorum.

"Yeterince insan senden nefret ediyorsa, Liam, sorunun *sen olduğundan* emin olabilirsin." "Bu liseyle mi ilgili?" diye soruyor. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

"Hayır. En küçük düşürücü anını bana anlatmak istemezsin. Ben de senin için benimkini anlatmak istemiyorum, tamam mı?" "On beş yaşımıdayken ilk oral seksimdi ve kızın saçlarının her yerine boşaldım."

Gülüyorum ve pamuğu çöpe atıyorum. "Bu alışılmadık bir şey bile değil. Birçok erkek-"

"Pantolonumu indirirken oldu" diyor. "Ve bundan sonra, seks hakkında konuşurken, lütfen *birçok erkek* yaşadığınız bir şeyden bahsetmeyin. Her neyse, bir numaraya grip olduğum bu geceyi koyuyorum. Arkadaşlarımla buluşmak için arabayla gidiyordum ve sonra altıma sıçacağını fark ettim. Eve gitmek için geri döndüm, manyak gibi sürüyordum ve kenara çekildim."

"Olamaz."

"Evet. Sarhoş olduğumu düşündüler. Ayıklık testi için beni dışarı çıkardılar ve test sırasında altıma sıçtım. O polisler hâlâ gülüyorlar. İşte bu kadar. Beni farklı mı görüyorsun?"

"Grip olmuştun seni arabamda istemiyorum," diye cevap veriyorum. İnliyor. "Em."

"Neden bilmeniz gerektiğini anlamıyorum."

"Çünkü hayatında bahsetmemi istemediğin ama Elliott Springs'te yaptığın her şeyi yönlendiren kocaman bir alan var," diye yanıtlıyor. "Odadaki fil gibi bir şey."

Yatağa doğru ilerlerken "Gerçek bir fil," diye cevap verdim.

"Bunu yapma," diye uyarıyor, aniden sertleşerek. "İnsanların bir zamanlar senin hakkında söylediği saçmalıkları kendine karşı kullanma."

Haklı olduğunu fark ettiğimde tartışmanın eşiğindeyim. Şimdi başkalarını alt etmek için kendim hakkında kötü şeyler söylüyorum, oysa belki de en başından beri yapmam gereken şey, etrafımı bunu söyleyecek pisliklerle çevrelememektir.

Elbette, gençken çok fazla seçeneğim yoktu. Ama şimdi dünyadaki tüm seçeneklere sahibim.

"Peki," diyorum temkinli bir şekilde. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bunun neden olduğunu anlamıyorum," diyor.

"Neden kilo aldım?" diye sordum. "Bilmiyorum. Sanırım babam gittiği için üzgündüm ve-"

"Hayır," diye düzeltiyor, "neden bu kadar kötü olduklarını *kastetmiştim*. Çünkü çocuklar kötüdür, ama *bu* kadar tutarlı ve uzun süre bu kadar kötü değiller. Ve okuldaki tek kilolu çocuk sen olamazsın. Peki neden seni hedef seçtiler?"

O haklı. Ve kimse benim gibi işkence görmedi. "Bradley'di. Büyürken çok iyi arkadaşlık. Babam gittikten sonra bana sırt çevirdi ve herkes onu takip etti."

"Sence bu garip değil mi?" Liam soruyor.

"Özellikle değil," diye cevap veriyorum. "Küçük kızlar sürtüktür."

"Benim bir kız kardeşim var. Benim de ortaokul boyunca zorbalığa uğrayan bir yeğenim var. Küçük kızların kaltak olabileceğini biliyorum. Ama anlattıklarınız en kötülerini için bile biraz aşırı."

Haklı. Bunun kilom yüzünden olduğunu düşündüm, çünkü annemi en çok üzen şey kesinlikle buydu. Ve küçük kızlar kaltaktır. Ama sanırım yine de oldukça garipti.

Nashville havaalanında beklerken LIAM aradı. Ona zorladığını söyledim ama uçağa binene kadar onunla konuşmaya devam ettim ve bana *özellikle* telefonumu kapatmamı söylediler.

Atlanta'ya varıyorum, çantalarımı otele bırakıyorum ve geliştirmek istediğimiz bir arazi için şehir yetkilileriyle görüşmeye gidiyorum. Büyük bir şehirle küçük bir kasaba arasındaki tek fark, öpülecek daha fazla kış ve satın almanız gereken daha fazla insan olması. Arazinin ticari kullanım için başarılı bir şekilde imara açılması bir yıl veya daha fazla zamanımı alacak ve Elliott Springs'i yüzyılın keşfi yapan da bu: gecikme yok. Inspired Building çok az bir yatırımla kısa süre içinde kasabaya getirdiğimiz işletmelerden para basmaya başlayacak, oysa Atlanta'da çok fazla yatırım yapıp sadece orta düzeyde bir getiri elde etmiş olacağız. Charles'ın beni terfi ettirmesi gerekirdi ve bunu yapmaması, beni küçük tutmak için elinden geleni yapması ve böylece sıkı çalışmamın karşılığını çalmaya devam etmesi beni bir kez daha öfkeliyordu.

Tanrım, işini elinden almak için sabırsızlanıyorum, tüm eşyalarıyla birlikte bir dosya kutusunda binadan çıkarılışını izlemek için. O kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum. Lucas Hall'un yıkımı da öyle.

Ama o gece odama gittiğimde Liam aradığında, istediğim her şeyi elde ettiğimde ama günün sonunda artık kulağımda onun sesi olmadığında ne kadar boş olacağımı midemin derinliklerinde hissediyorum.

EMMY

Eve geldiğimde annem bana sinirleniyor, hem de her zaman sinirlendiği şekilde değil. Omuzları sertleşti; çenesi kilitlendi. Kasesine yemek koyarken Kar Tanesi'yle sessizce konuşmamın sesi, başını hızla sallamasını ve gözlerini kışmasını haklı çıkarmaya yetiyor. Acaba Liam'la yattığımı bir şekilde biliyor mu ve bu konudaki suçlamalar bugün ya da yarın tam olarak şekillenmiş bir şekilde ağzından fırlayacak mı? Ne kadar korkunç biri olduğuma dair paragraflar, bunu desteklemek için bir araya getirdiği tüm kanıtlar. Bu yolu seçseydi iyi bir avukat olurdu. Benim hakkımda birbiriyle alakasız görünen gerçekleri, biraz düşünerek, benim bile inanacağım kadar ikna edici bir şekilde bir araya getirebiliyor.

Onu fizik tedaviye götürüyorum ve frene çok sert bastığım için bana bağırıyor ve hız sınırının sadece beş mil üzerinde olduğum halde beni dikkatsiz araba kullanmakla suçluyor. Park ettikten sonra, onunla birlikte içeri girmek için elimi kapıya koyuyorum ve beni durduruyor. "Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan arabada bekleyeceksin," diyor dışarı çıkarken.

Benim artık bir yetişkin olmam ve onun bir koridorda zar zor yürüyebilmesi onun hakkında her şeyi anlatıyor, ancak yine de beni fiziksel olarak tehdit edebileceğini ve bundan kurtulabileceğini düşünüyor. Çocukken bu cümleyi kaç kez duymuştum? Sırf ona baktığım için yüzüme o kadar sık vurdu ki, hala yabancıların gözlerinin içine bakabilmek için kendimi *zorlamam* gerekiyor.

Ya da belki de bunun hakkında daha fazla şey söylediği kişi benim, çünkü bana öyle davrandı ve ben hala burada bunu kabul ediyorum, değil mi?

Onu bıraktıktan sonra Jeff'e mesaj attım. Onunla nadiren konuşuruz - telefon geçmişimiz her yıl birimizin "mutlu yıllar", diğerimizin "teşekkürler" dediği uzun bir kayıttan ibarettir. O her zaman bana karşı annemin tarafını tutan kişi olarak kalacak. Yirmi iki yaşındayken annemin onayını almak için bir yere gittiğimizde "Emmy indiğinde arabanın nasıl yükseldiğine bak" diyen kişi.

Sandra'ya dizginlemesini söyle. Böyle davranmaya devam ederse burada kalmayacağım.

JEFF

Kötü bir tavrın olduğunu söyledi.

Gözlerimi deviriyorum. Evde yaşadığım zamanlarda bu onun favori temalarından biriydi. Akşam yemeğinde ben ağlayana kadar kilomla dalga geçer ve şaka kaldıramıyorsam masayı terk etmemi söylerdi. Okuldan içeri girdiğimde "Senin derdin ne?" der ve sonra beni dinleyen herkese kötü bir tavrım olduğunu, etrafta olmanın angarya olduğunu söylerdi. Sanki daha sağlıklı bir insan alay edilmeyi umursamaz, kapıdan girer girmez kendisine saldırılmasını umursamazmış gibi.

Bu koşullar altında kim kötü bir tavır takınmaz ki? Bunu entelektüel olarak biliyorum ama yine de evde, okulda bu kadar çok nefret ediliyorsa bende de bir sorun olması gerektiğine inanmaktan kendimi alamıyorum.

Asla onun ve ağabeyimin saygı duyduğu ya da önemseddiği bir insan olamayacağım. Sahip olduğum tek aile onlar, ama Liam'ın dediği gibi, bazen bir şeyin sıfırıyla en iyisi olduğunu ne zaman kabul edersiniz?

Onları silmek bir başarısızlık gibi hissettirecektir.

Ama aynı zamanda yeni bir başlangıç gibi de hissedebilirsiniz.

Annemi eve bıraktıktan sonra şehre dönüyorum ve sinemayı yönetmesi için tuttuğumuz şirketten bir temsilciyle buluşuyorum. Bir James Bond retrospektifi ile başlıyorlar - eski filmler bize neredeyse hiçbir maliyeti olmayacak ve retro temamıza uygun olacak - ve kişisel olarak eski filmlerdeki kadın düşmanlığını çileden çıkarıcı bulsam da, Liam'ın benimle bir tane görmek isteyip istemeyeceğini de merak ediyorum.

Benim açımdan zayıf. Pişman olacağıma eminim.

Toplantının ardından markete doğru yürürken, Liam'la birlikte ileriye düşündüğüm için kendime kızıyorum, bana bunu yaptırdığı için Liam'a kızıyorum ama onun bundan haberi yok.

İçeri girdiğimde kapıya yakın duruyor ve sinirli kalmak istiyorum ama yapamıyorum. Bu sabah tıraş olmamış ve dünyada tıraş bıçağını atladığında Liam kadar iyi görünen başka bir erkek yok.

"Öğle yemeği yedin mi?" diye soruyor.

"Ben öğle yemeği yemem. Ayrıca," diyorum, sadece onun duyabileceği şekilde yakınımı eğilirken sırtarak, "seni bu kadar sıkı çalışırken görmek beni ıslatıyor. Şu anki halimle yemek yemem mümkün değil."

Ofisime geri dönüyorum ve çantamdan eşyalarımı çıkarıyorum ki içeri girip masamdaki sandalyeye oturuyor. "Buraya gel Emerson," diyor kucağını sıvazlayarak.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Masamın arkasında kucağına oturmamı beklemiyorsun herhalde. Herkes içeri girip bunu görebilir."

"Yani, bir şeyin seni ne kadar ıslattığından bahsederek beni sertleştirmende bir sorun yok, ama Tanrı seni kucağımda görmeyi yasaklıyor."

"Bu saygıyla ilgili."

Dudakları yukarı kalktı. "Bence bu, birinin parasını ağzının yerine koymamasıyla ilgili."

"Ağzımı istediğin her yere sokmaktan mutluluk duyarım," diye cevap veriyorum ve o da sesli bir şekilde inliyor. "Sadece herkesin içinde değil." "Kimse buraya geri gelmeyecek," diyor ve sanki ben hiç konuşmamışım gibi tekrar kucağını sıvazlıyor.

Omzumun üzerinden açık kapıya bakıyorum ve odayı geçip dizlerinin üzerine yavaşça tünerken derin bir iç çekiyorum. "Peki. Peki, tam olarak neden bu biraz aşağılayıcı gösteride ısrar ediyorsun?"

Beni hızla ve hiçbir uyarıda bulunmadan geriye doğru çekti, böylece artık dizlerinin üzerine tünemiş değil, eteğim yukarı kalkmış bir halde onun sertleşmiş sikine doğru bastırılmışım. "O küçük akıllı ağzının neler ürettiğini ilk elden görmeyi hak ettiğini düşündüm."

Tam bacaklarımın arasına düşen bir şimşek gibi. Elimde olmadan ona sürtünüyorum. Belki kendime işkence ediyorum, ama ona da işkence ediyorsam sorun yok. Ve tekrar inlemesine bakılırsa, kesinlikle ediyorum. "İçime bu şekilde kayman çok kolay olurdu," diye fısıldıyorum, elini kalçalarımın arasından ve külotumun dikişinin altından çekerek. Sadece bu fikir bile beni sırlıslıklam ediyor. "Fermuarını indirebilir ve tam burada, kapı ardına kadar açıkken içime girmen için yeterince yukarı kaldırabilirim."

"Tanrım," diye fısıldıyor ve artık benim rehberliğime ihtiyacı yok. Parmakları şimdi kendi başlarına hareket ediyor, klitorisimi çevreliyor ve içime doğru itiyor. "Bırak beni."

Nefesim kesildi. "Neden geleyim ki? Böyle de boşalabilirim."

Parmaklarını tamamen geri çekiyor. "O zaman önce ben kendiminkini alsam iyi olur," diye fısıldıyor. "Dizlerinin üzerine çök, Emmy."

Arkamızdaki kapıya bakıyorum, hâlâ ardına kadar açık. Masanın altına saklanmış olsam bile, Liam kafasını arkaya atmış inliyorsa, neler olup bittiği oldukça açık olacak.

"İstemiyordum Emerson," diye homurdandı. "Dizlerinin üzerine çök."

Yere yeterince hızlı inemiyorum. Çoktan kotunu çekip açmış, boxer'ına uzanıyordu. "Em prenses," diye emrediyor.

Ona ters ters baktım. "Sanırım buradan sonrasını ben çözebilirim, *avcı çocuk*."

Gülmeye başlıyor ama ben onu ağzıma çekince gülmesi kesiliyor. Her ne kadar adamlarından birinin buraya gelip buna tanık olmasını istemesem de, onunla biraz oynamaktan kendimi alamıyorum. Onu yumrukluyorum ama baskıyı hafif tutuyorum. Sertçe emip sonra tamamen geri çekiliyorum.

Ben az yetenekli bir kadını - aslında sadece iki yeteneğim var: düşmanlarımı mahvetmek ve bunu yapmak - ve bugünü unutmadığından emin olacağım.

"Lanet olsun," diye inliyor. "Bana işkence etmeyi bırak."

"Lütfen de, avlu çocuğu," diyorum ve kendimi havada buluyorum, kollarımın altındaki elleriyle kaldırılıyor ve tekrar kucağına bırakılıyor, bu sefer ona biniyorum. Sırılsıklam külotumu yana itiyor ve ikimizin de nefesini kesecek şekilde içime giriyor.

Bu çok kaba. Çok düşüncesiz. Ve inanılmaz derecede ateşli, hiç sormadan sadece aldı. Elleri kıkımın altında, beni tekrar kaldırıyor ve yukarı doğru itiyor.

"Biliyorsun, önce bana sorman gerekirdi." Bu kadar iyi hissettirirken sinirli görünmek zor. Çok ıslağım, o çok sert ve şimdiden boşalmaya sinir bozucu derecede yakınım. Bunun için daha fazla uğraşması gerekirdi.

"Sormadığım zaman daha çok seviyorsun, ben temizim ve çantadaki hapları gördüm," diyor, parmakları tangamın içinde, kıkımın çatlağı boyunca kayıyor. Tek bir parmağı içeri bastırıyor ve bunun verdiği rahatsızlık beni onun etrafında kenetliyor, sikiinin ıslak kayışını bin kat daha iyi hale getiriyor. "Eminim istediğim her şeyi yapmama izin verirsin, değil mi?" diye soruyor, daha da bastırarak. Artık beni kaldırmasına gerek yok. Boşalmazsam ölecekmişim gibi ona biniyorum. "Eminim sen de bu daracık kıkını sikmeme izin verirdin. Eminim bunu yapmam için bana yalvarırdın."

Sonra beklenmedik bir şekilde sertçe itiyor. Parmağı daha derine gidiyor ve ben onun adını haykırarak kendimden geçiyorum. "Siktir," diye nefes alıyor ve sonra içimde patlarken başı geriye düşüyor.

Ona doğru yığılıyorum. "Lanet olsun," diye nefes alıyorum. Beni becermesine, parmaklamasına ve çalışanları hemen köşedeyken akla gelebilecek en pis şeyleri söylemesine izin verdim. "Bunu kabul ettiğime inanamıyorum."

Kendimi geri çekmeye başlıyorum ve o da beni kendine doğru çekerek sıkıca tutuyor.

"Çeneni tutamadığın anda JP'ye mesaj attım ve hepsine yemeğe gitmelerini söyledim çünkü kavga etmek üzereydik" diyor gülerek.

Göğsüne karşı gülümsüyorum. "Kendinden oldukça eminsin, ha?"

"Hayır, gerçekten kavga etme ihtimalimizin yüzde elli olduğunu düşündüm. Hem zaten çocukların seni o halinle görmelerine asla izin vermezdim."

Ondan uzaklaşıyorum. "Nedenmiş o?"

Bir tutam saç kulağımın arkasına itiyor; parmak uçları yanağımı okşuyor, gözleri gözlerimi arıyor. "Çünkü boşaldığında nasıl görüldüğünü benden başka kimsenin bilmesini istemiyorum."

O benim erkek arkadaşım değil. Neden o ilişki gibi şeyler söylemeden sadece sevişemiyoruz bilmiyorum. "Sen-" Ağzını ağzıma dayayarak sözümü kesti. "Biliyorum," diyor. "Söylediğini duymama gerek yok. Şimdi yemeğe gidelim."

"K a l ç a l a r ı n d a n aşağı döl akmasının sorun olmayacağı bir yere mi gidiyoruz? Çünkü şu anki durum bu."

Gülüyor. "Temizlen. Ben beklerim. Bunu söylediğini duyunca yine sertleştin, o yüzden benim de biraz zamana ihtiyacım olacak." Kendimi kaldırmaya başlamıştım, ama bunun üzerine bir kez daha ona yaslandım. Ve gerçekten de o güzel şişkinliği büyüyor. Kalçalarımı sallarken ona "Zaten öğle yemeği yemiyorum," diyorum ve bir iniltiyle ağzımı kendine çekiyor.

"Seni bir kez daha becereceğim," diyor, "ve ondan sonra, bir randevuya çıkana kadar dükkan kapalı." Sırtarak ona sürtünüyorum. "Evet, bunu göreceğiz."

LIAM

Öğleden sonra geç saatler ve Santa Cruz'daki bir işe giderken Emmy ile konuşuyorum. Bütün gün San Jose'deydi-Bakkalla ilgili bir şey.

"Bugün beni özlediysen ve o randevuya çıkmaya hazırsan," dedim, "bana haber ver."

"Bu gece ofisime gel, sana kaçırdığım kısımları göstereyim," diye yanıtlıyor. "O kısımlara o kadar çok dikkat edeceğim ki aklın başından gidecek. En azından bir şey aklını başından alacak."

Aletim utanç verici bir hızla sertleşiyor.

Lanet olsun, keşke başka bir gün aynı fikirde olsaydım. Neden ofisinde kaçamak seks yapmaya ve benimle saatlerce telefonda konuşmaya razı olduğunu bilmiyorum, ama bir randevu onun çizgiyi çektiği yer. "Hayır."

"Hadi ama Liam," diye inliyor. "Bu saçmalık konusunda ciddi olamazsın."

"Artık sütü bedavaya vermeyeceğim. İster kabul et ister etme, *her şeyimi* özledin ve bir randevuya çıkana kadar birlikte uyumayacağız."

"Bu çok saçma," diyor. "Troy'u arıyorum." "Hayır, aramayacaksın. Mum ışığında akşam yemeği için hazırlan." "Duşta tek başına mastürbasyon yapmaya hazırlan."

Tekrar gülüyorum ama telefonu kapattığımızda stratejimi sorguluyorum. Emmy'nin benden hoşlandığını biliyorum. Masasında hızlı bir sikişten fazlasını istediğine dair hayatımı ortaya koyabilirim. Ama bir noktayı kanıtlamak için çok uzun süre dayanacağı gerçeğine de hayatımı yatırırdım.

Santa Cruz'a vardığımda hiçbir şey olmadığını gördüm. Adamlarımın her biri kaldırımında arabalarının yanında dikilmiş, derin bir sohbeta dalmışlardı ki bu tam da ev sahibinin daha sonra yüzüme vuracağı türden bir saçmalıktı. Tek bir gecikme bile yaşasak, "*Çalışanlarınız bütün gün etrafta dikilmeseydi, belki de işiniz biterdi*" diyecek.

Kamyoneti park ettim ve onlara doğru fırladım. Ağzım açılıyor ve JP'nin yüzündeki ifadeye bakınca tekrar kapanıyor. Herkesin paylaştığı bir bakış. *Hay sikeyim*.

Kendimi en kötüsüne hazırlıyorum. Eline bir çivi saplanmış, çatıdan düşmüş, ev sahibinin inanılmaz pahalı arabası düşen tuğlalar yüzünden ezilmiş. "Ne oldu?"

"Bu-" JP'nin sesi çatlar.

"Bu Mac," diyor gençlerden biri. "O öldü."

Ona bakıyorum, geçen hafta evlenirken izlediğim yirmi iki yaşındaki sağlıklı çocuk dışında bu isimde tanıdığımız birini düşünmeye çalışıyorum.

"Mac'imiz mi?"

Çocuklar başlarını sallar. "Şnorkel. Şu yüz maskelerinden biri. İçinde karbondioksit biriktiğini düşünüyorlar. Cassie iyi olduğunu düşünmüş ama sonra çok uzun süre hareketsiz kaldığını fark etmiş. Onu hayata döndüremediler."

Birinin kamyonunun yanına yığıldım.

Altı ay önce hepimize evlenme teklif edeceği yüzüğü gösteriyordu. İki hafta önce, o kuşağı takmış mağazada dolaşıyordu.

Bir hafta önce, Cassie ile yeminlerini ederken ağlamamaya çalışıyordu.

Ve hiçbir fikri yoktu. Kendisi ve her ikisi için koca bir gelecek görüyordu. Hayatın öngörülemez olduğunu bilirsiniz, ama asla sizinkinin öyle olduğunu düşünmezsiniz. Hayatların erken sona erdiğini, insanların sizden alındığını bilirsiniz, ama her zaman bir şekilde buna karşı bağıışıklığınız olduğunu varsayarsınız.

Adamlara toparlanmalarında yardımcı oluyorum, onlar kadar ben de şaşkınım ve sonra Mac'in kardeşinin evine gidip başsağlığı diliyorum. Eve döndüğümde akşam olmuştu. Dušta durup spreyin sırtıma vurmasına izin veriyorum. İki gün önce Mac'in önünde hâlâ koca bir gelecek vardı. Muhtemelen sadece önündeki saatleri, güzel karısıyla yiyeceği akşam yemeğini düşünerek düş alıyordu. Her şeyin onun için bu kadar çabuk, bu kadar beklenmedik bir şekilde sona ermesini aklım almıyor. Cassie'yi on bin kez daha öpeceğini sanıyordu. Onunla neredeyse o kadar çok yatacağını düşündü. Sona yaklaştığınızı asla bilemezsiniz.

Kurulandım ve giyindim. Kamyonetime binip yola çıktığımda tam olarak ne yaptığımdan emin değilim ama kendimi Ana Cadde'de buluyorum, mağazanın önüne park ediyorum ve Emmy'nin numarasını çeviriyorum.

"Kamyonete gel," dedim. "Şimdi."

"Ohhh-tamam mı?" diyor sanki hala bir soru işareti varmış gibi.

Dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kilitlerken onunla ilgili her şeyi katalogluyorum - parmaklarımın arasından su gibi kayacak uzun ipek eteği; çıplak kolları; üst dudağının inatçı, tatlı seti. Dünden beri onu özlüyorum. Bütün hafta sonu onu özledim. O bir daha dönmek üzere gittiğinde bu kasaba benim için cehennem kadar boş olacak.

Yolcu koltuğuna tırmanırken solgun gözlerinde belirsizlik var. "Şu anda neler oluyor?"

diye soruyor, ben tek kelime etmeden geri geri çıkarken. "Göreceksin," diye cevap veriyorum hoyratça.

"Eğer çıkmayı kabul etmediysem bunun bir randevuya dönüşmeyeceğini biliyorsun" diyor.

Sokağıma dönüp araba yoluma girerken cevap vermiyorum. Kamyonetin yanına gidip ellerimi beline doluyorum ve onu yere bırakıyorum. Daha ayakları yere basmadan içine giriyor, avuçlarımın kıcını örten ipeğin üzerinde kaymasına izin veriyorum.

"Vay, vay, vay," diye başladı. "Görünüşe göre birisi-" Parmaklarım geriliyor. "Yapmasak olmaz mı?"

Tereddüt ediyor, kendini beğenmiş sırtışı yavaş yavaş kayboluyor. "*Neyi* yapamaz mıyız?"

"Bunun ne kadar anlamsız olduğu hakkında şaka yapma, tamam mı? Biliyorum gidiyorsun. Ama sadece bu seferlik...

Unutmayacağın bir şey gibi hissetmek istiyorum."

O benim yüzüme bakıyor, ben de onunkine bakıyorum; yüz ifadesi şaşkınlıktan temkinliliğe, sonra da daha yumuşak bir ifadeye dönüşüyor. "Tamam," diye fısıldıyor.

Elini tuttum ve eve doğru döndüm. Geliyor ama isteksizce. Onun ürkekliğini sanki kendi ürkekliğimmiş gibi hissedebiliyorum.

Bu bizim için farklı bir şey ve o bunun bir parçası olmak istemiyor.

İçeri girdiğimizde ona doğru döndüm. Elim çenesinde duruyor ve yutkunuyor.

İçinde kırılğan bir şey var, onun içinde. Çok zeki ve sert ama içinde bir yerlerde bir kız da var. Bir zamanlar çok kötü yaralanmış ve bir daha yaralanmamaya kararlı biri.

Ağzım onunkini buluyor, elim kalçasına, sırtının alt kısmına doğru iniyor. Kemerime uzanıyor... her zaman acele ediyor, her zaman bunun mahrem olan, onu savunmasız hissettiren kısımlarını atlamak istiyor.

Onu durdurmak için elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve o da onaylamayarak dilini tıklıyor. Duvara karşı hızlı bir sikişi tercih ederdi, sonra da onu arabasına geri götürmemi isterdi.

Bu işi ona bırakmamamın birçok nedeninden biri.

"Hadi gel." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip onu yatak odasına geri çekiyorum, sonra yavaşça atletini kaldırıp başının üzerine çekiyorum. Avuçlarım omuzlarının üzerinden kaburgalarına doğru kayıyor. Her avucuma bir göğsünü alıp başparmaklarımın dantelin altından görünen sivri meme uçlarında gezinmesine izin veriyorum.

Neredeyse onun sessiz nefes alışını, yanıt olarak zar zor görülebilen titreyişini özlüyorum. "Bana neden böyle davrandığını söyleyecek misin?" diye soruyor.

"Ne zamandan beri konuşmaya heveslisin?" Eteğinin fermuarını açıp yere düşmesine izin vererek cevap veriyorum. Bu onu susturdu. Öyle olacağını tahmin etmiştim.

Yatağın kenarına oturdu, üzerinde sadece sütyen, külot ve o lanet topuklu ayakkabılar vardı, ben üzerimdekileri çıkarırken beni izliyordu.

Gömlek. Loş ışıktaki akkor gibi parlıyor, bacakları, kıvrımları ve belirsizliğiyle.

Hâlâ yarı yarıya soyunmuş durumdayım ama bir dakika daha bekleyemeyecek kadar sabırsızım. Dudaklarım önce boynunda, sonra sütyenini çıkarmaya çalışırken meme uçlarını çekiştirerek onu yatağa geri itiyorum. Ağzım karnının üzerinde geziniyor ve kalçalarının arasına bastırıyor.

Sırlısıkla olmuştum ve her ne kadar acele etmek istemesem de bu gece yapmayacağım. Yatağa tırmanıyorum, içine girmeden önce boxer'ını aşağı itiyorum. Şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Çok mu fazla?" Fısıldıyorum, zevkten yüzüm buruşuyor.

"Hayır," diyor. "Tanrım, bu çok ateşliydi. Bunu beklemiyordum." Yavaşça girip çıkıyorum, bunun tadını çıkarmak istiyorum. Paralel bir evrendeymişiz gibi davranmak istiyorum, onun yatağında, kızarmış ve puslu gözlerle olması bir kerelik değil, her gece olan bir şey ve lanet hayatımın geri kalanı boyunca her gece olmaya devam edecek.

Tırnakları kıcıma batıyor, sessizce hareket etmem için yalvarıyor ve bunu yaptığımda, kalçaları benimkilerle buluşmak için eğiliyor çünkü hala yeterli değil.

Ne istediğini bildiğimden oldukça eminim, ama artık kelimelerini kullanmasının zamanı geldi. Benden hoşlandığını itiraf etmesinin zamanı geldi. Sadece takılmadığımı itiraf etmesinin zamanı geldi, ama tüm bunları bir kenara bırakırsak, en azından onu daha sert becermemi istediğini söyleyebilir.

"Söyle bana prenses," diyorum kulağına karşı. "Ne istediğini sorduğunu duymak istiyorum."

"Daha sert," diyor.

Gülüyorum. "Cümle şekli, Bayan Hughes."

"Siktir git," diyor, tekrar eğilerek oraya kendi başına ulaşmaya çalışıyor.

Çekiliyorum, üzerinde duruyorum, dudaklarımı nemli saç çizgisine bastırıyorum. "Bana bak Em," diyorum. "Bana ne istediğini söyle."

Yutkunuyor, yanakları güzelce kızarıyor. "Beni daha sert becer," diyor.

Bir bacağıma omzumun üzerinden çekip içine sokuyorum.

"Yine," diyor. Gözleri kapalı, uzun kirpikleri yanaklarını sıyrıyor, gür ağzı aralık. "Bana bak."

Ona istediğini vermeden önce yapmasını bekliyorum ve başka tarafa baktığında duruyorum, bana istediğimi vermesi için onu eğitiyorum. O kadar kapalı ki, ama seks sırasında, sanki doğrudan onun ruhuna bakıyormuşum gibi hissettiğim bir an oluyor. Kendini kaybettiğinde orada olmak istiyorum. Bu olduğunda kafasının içinde Donovan Arling ya da başka birinin değil, benim olduğumu bilmek istiyorum.

Terden sırlısıkla olduk. Battaniye tekmelendi. Bıraktığı anda öyle sert boşalacağım ki. Parmaklarım klitorisine doğru hareket ediyor, onu o kadar yükseğe çekiyorum ki ben girip çıkarken sadece başı yatakta kalıyor.

"Oh, Tanrım," diye yutkunuyor. "Çok yaklaştım."

"Ben de öyle bebeğim," diye fısıldıyorum. Hayatımda bir kez bile kullanmadığım bu sevgi sözcüğünü duyunca, ağlayarak kendini sıkıyor. Ve bir an için, gözlerini kapatmadan hemen önce, içindeki her şeyin bir büfe gibi serildiğini görüyorum.

Ve bu muhteşem. O sert dış görünüşünün altında bir bulut kadar yumuşak ve cam kadar kırılabilir. O zeki ağzının ve parlayan gözlerinin altında, son derece sadık, korkmuş ve çok tatlı.

Bırakıyorum, son bir hamleyle içine gömülüyorum ve nihayet dünyaya geri döndüğümde beni izliyor. Ağzı şişmiş, yanakları kızarmış, gözleri bir yaz fırtınası gibi. Bunu yapmama izin veriyor, bu bir avuç ciddi saniyeyi ve onu pişman edeceğimden korkuyor.

Ağzı açılıyor ve aynı anda hem kötü hem de komik bir şey söyleyeceğini biliyorum. Yan tarafa dönerken bir parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Yapma, tamam mı? Bunu mahvetme. Lütfen."

Dudağını ısırtıyor, kendini oturur pozisyona itiyor, göğüslerini çarşafı örtüyor, sanki tamamen farklı bir insanmış gibi -yirmi saniye önce içeri girmedığım biri.

"Şimdi bana ne olduğunu söyleyecek misin?" diye soruyor. Ağır ağır iç çektim. "Mac, adamlarımdan biri."

"Mac'i tanıyorum," diyor, sesi alçak ve endişeli. "Yeni evlenen oydu, değil mi?"

Yastığıma gömüldüm. "Balayında şnorkelle yüzyormuş. Maskesinin içinde çok fazla karbondioksit biriktiğini düşünüyorlar."

"O iyi mi?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. "Hayır. Başaramadı."

"Tanrım." Tek eliyle gözlerini kapatıyor. "Çok üzgünüm. O gerçekten iyi bir adamdı."

"Öyleydi."

Onu tekrar kendime çekiyorum ve sessizlik içinde öylece kalıyoruz - başı omzumda, eli benimkinde.

"Araman gereken son kişi benim," diye fısıldıyor uzun bir dakikadan sonra. "Eminim benden daha az duygusal olarak bodur bir kadın tanıyorsundur."

"Hemen hemen bütün kadınlar böyle," diye cevap veriyorum ve koluma vuruyor. "Ama benim istediğim sensin. Bunun sadece seks olduğunda ısrar etsen bile." Yutkunması duyulabilir. "Özür dilerim. Sanırım yapım böyle."

"Saçmalık. Yapın böyle değil. Korkuyorsun. Hepsi bu."

"Normalde seninle tartışırdım ama bu şartlar altında tartışmayacağım." Tekrar oturmaya başladı ve ona doladığım kolum sıkılaştı.

"Kal."

Bakışları aramızda geziniyor. "İhtiyaçlarını karşıladığımdan eminim."

Onu kendime çekiyorum ve dudaklarımı boynuna bastırıyorum. "İhtiyaçlarımı karşılamaya başlamadın bile, Em. Ama gece uzun."

EMMY

İşimizin bittiğini ve tatmin *olduğumu* düşünmüştüm, ama *ihtiyaçlarımı karşılamaya başlamadığını* söylediği an, *Em*, o lezzetli ve gür sesinle, sanki on yıldır biriyle yatmamışım gibi hissediyorum.

Öyle bir etkisi olmasa bile onu geri çevirmem mümkün değil. Mac yüzünden üzgün ve bir çıkış yolu arıyor. Yıpranmak istiyor, unutmak istiyor ve ben de ona yardımcı olmaktan mutluluk duyuyorum.

Üstüne çıkıyorum ve bacaklarının arasına girip ağzımla ona işkence etmeye başlamadan önce onu yere yatırıyorum. Sadece boşalmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığında tamamen geri çekiliyorum, üzerinde sürünüyorum, daha fazlası için *yalvarana* kadar ona karşı sürünüyorum.

Elimi sikinin etrafına sarıyorum, onu girişime doğru bastırıyorum, onu tekrar kızdırmaya hazırlanıyorum, ama kalçalarımı tutuyor.

"Dayanamıyorum," diyerek içime giriyor ve daha yeni başlamıştık ki beni sırtüstü çevirip kontrolü ele alıyor.

Başka biri olsaydı şikayet ederdim. Ama onunla olmak hoşuma gidiyor. Her zaman istediğimi yapmama izin vermemesini seviyorum, ama ihtiyacım olanı almamı sağlıyor.

İkinci orgazm beni vuruyor ve dişlerinin arasından tıslıyor, başını geriye atarak beni itiyor.

Ve sonunda yeryüzüne indiğinde, yana düşüp beni göğsüne çektiğinde, kısa süreliğine kalmama izin veriyorum.

Onunla bu şekilde olmanın çok lüks bir yanı var - çıplak ve terli, çarşaflar mahvolmuş. Keşke uzun sürebilseydi.

Keşke gitmek için kendimi zorlamak zorunda kalmasaydım.

Göğsüne iki kez dokunuyorum, sessiz bir *veda*. Ben daha bir yere gidemedem iri bir kol belimi sarıyor. "Öylece çekip gitmeye çalışmıyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Erkekler neden *hep* sonra sarılmak ister hiç anlamıyorum."

Eli kalçamda sıkışıyor. "Bilgin olsun, erkekler de sarılırken *başka* erkekler hakkında bir şeyler duymak istemezler."

Beni yanına çekmesine isteksizce izin verirken gülüyorum. Sanırım katlanılabilir bir durum. O sıcak, ben yorgunum ve kendimi rahatlamış hissediyorum. Çok fazla.

"Gitmeliyim," diye mırıldanıyorum tenine

karşı. Kolunu sıkıyor. "Kal."

Ben de öyle yapıyorum.

Havada bir gürültü koptu ve yatakta dik oturdum. Oda zifiri karanlıktı ve mışıl mışıl uyuyordum. Ancak şimdi, tamamen uyanık ve öfke doluyum.

"Ne oluyor lan?" Talep ediyorum.

"Sorun nedir?" Liam uykulu bir şekilde soruyor, neredeyse karanlıkta gözlerini

kırıştırarak bana bakıyor. Uzaklarda bir yerde yine o sesi duyuyorum. *Kaka-kaka-kaka*.

"Kim şehirde yaşar ve bir *horozu* olur ki?" Hırlıyorum. "Ve neden gecenin bir yarısı uyanık?"

Liam gülüyor. "Bu Frank. Willoughby'lere ait. Ve gecenin bir yarısı değil. Eğer Frank gürültü yapıyorsa, saat dört kırk beştir."

"Eğer Frank bunu daha önce de yaptıysa, neden boynunu kırmadığını anlamıyorum. Yemin ederim eğer durmazsa, gidip kendim yapacağım."

Liam gülüyor ve beni tekrar yanına çekiyor. "Birinin evcil hayvanını öldürmekten bahsetmeni dinlemenin beni tahrik etmesi garip mi?"

"Bir sorunun var ama bunu kabul etmek savaşın yarısıdır," diye cevap veriyorum. "Diğer yarısı ne?" diye soruyor.

Elimin mükemmel gövdesinden aşağı kaymasına izin verdim. Çoktan kaya gibi sertleşmişti. Yatakta aşağı doğru hareket ediyorum. "Bakalım çözebilecek miyim?" diye cevap veriyorum. Sonunda alıcı tarafta olmamak için çok çalışana kadar onu kızdırıyorum ve sonra üzerine sürünüyorum ve horozunu içime kaydırıyorum. Kalçalarımı yavaşça döndürüyorum, olmam gereken yere gittikçe yaklaşıyorum. Parmakları klitorisime gidiyor ve dişlerinin arasından bir uyarı tıslıyor. "Em, lanet olsun, yavaşla," diye yalvarıyor, sesi çakıl taşları, ihtiyaç ve çaresizlikten oluşuyor ve sonunda beni uçurumun kenarına gönderen de bu ses oluyor.

Bağırdığım anda beni bırakıyor ve ben de onun üzerine yığılıp elinin omurgamı yumuşatmasına izin veriyorum. Sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum -içimdeyken, eli sırtımdayken, dudakları kulağıma değerken- ama tekrar uykuya dalmayı göze alamıyorum.

"Gitmeliyim," diye iç geçirdim. "Annemin orada uyumadığımı bilmesini istemiyorum." "Yirmi sekiz yaşındasın."

Yataktan kalktım. "Evet, öyleyim. Yani eve gelmediğimi fark ederse bunun ne kadar kötü sonuçlanacağını bilmek için yirmi sekiz yılım oldu."

Alt dudağını ısıırıyor ve yerde kıyafetlerimi ararken beni izliyor. "Annesinin fikrini önemsemesini bekleyeceğim son kişi sensin."

Keşke doğru olsaydı. Keşke onun benim hakkımdaki fikrini değiştirmeye çalışmayı bırakabilseydim.

Beni arabama geri götürüyor ve kamyonetini arabamın yanındaki boşluğa çekiyor. "Sonra görüşürüz, sanırım," diyorum ona, çantamı kapıp kapıya uzanıyorum.

"Em," diyor ve sonra beni kendine doğru çekerken eli boynuma dolanıyor. "Biz sadece seks arkadaşı değiliz, o yüzden bana öyleymişim gibi davranmayı bırak."

Beni öpüyor, aynı anda hem sert hem de yumuşak, tam ama yeterli değil, herhangi bir itirazımı dile getiremeden susturuyor. "Seni bu akşam yedide alacağım," diye ekliyor.

"Ne?"

Kaşlarını kaldırıyor. *Sadece seks arkadaşı olmadığımızı ve lanet olası bir randevuya çıkacağımızı* söyleyen bir kaş ve benimle tartıştıyormuş gibi yapmaya bile cüret etme çünkü ikimiz de gitmek istediğini biliyoruz.

"Her neyse," diyorum arabadan inerken.

Ama gülümsüyorum.

Günün büyük bir kısmını kitabevini işletecek olan şirketle toplantılarda geçiriyorum, Snowflake'i beslemek ve annemi kontrol etmek için eve koşuyorum - mucizevi bir şekilde başka bir yerde uyuduğum gerçeğinden bahsetmiyor - sonra onunla mağazanın dışında buluşmak için geri dönüyorum. Beni almak istedi ama mümkünse annemin müdahalesinden kaçınmak istiyorum.

Günün çoğunu Mac'in ailesinin onu eve götürmesine yardım ederek geçirdiğini biliyorum ve ben bu gibi durumlarda - hassasiyet ve yumuşaklık gerektiren durumlarda- kötüyüm. Bu gece çıkabileceği en kötü kişi benim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Santa Cruz'a doğru ilerlerken duraksayarak sordum.

Otoyoldan çıkmak için flaşörünü yaktı. "Seni bir randevuya çıkmaya zorlamam yeterince kötü. Denizaşırı bir ülkeden ceset taşımanın nasıl bir şey olduğunu sana dinletmeyeceğim. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu atlatmak için her şeyi bölümlere ayırdım ve şimdilik bölümlere ayırmam en iyisi. Ama yoldan sapmamızın bir sakıncası var mı?"

"Ne tür bir dolambaçlı yol?"

"Ailemle tanışma vaktin geldi," diye cevap veriyor ve yoldan çıkıyor. "Ne?"

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. "Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle, Liam."

Gülüyor. "Değil, ama söz veriyorum önemli bir şey değil. Yeğenim eve yeni geldi, ona ve kız kardeşime merhaba demek

istiyorum.

Bu kadar."

"Benim kim olduğumu söyleyeceksin?"

Gözlerini deviriyor. "Em, birilerinin çıktığımızı bilebileceği fikrinden bu kadar rahatsız olman gurur verici."

"Çıkmıyoruz," diye ısrar ediyorum, iki katlı küçük bir evin garaj yoluna girdiğinde. "Tek bir randevuya bile çıkmadık." "Evet, çıktık. Sadece bunu kabul etmedin. Eninde sonunda kabul edeceksin ve bu arada ben de senin bir arkadaş olduğunu söyleyeceğim."

Bu benim de pek hoşuma gitmiyor ama kamyonundan inip bana yardım etmek için yanıma geldiğine göre fazla seçeneğim yok gibi görünüyor. "Eğer bu bir randevuysa, kükreyen bir başlangıç oldu," diye mırıldanıyorum ve o da gülüyor.

Kapıyı çalmadan beni evin içine götürdü.

"Alo?" diye sesleniyor ve saniyeler sonra geçen geceki kadınla birlikte sarışın bir bomba görüyorum -tüm kıvrımları, badem gözleri ve dolgun dudaklarıyla- beklediğim "küçük yeğen"e hiç benzemiyor. Brigitte Bardot, Pamela Anderson ve Kate Upton'ın bir bebekleri olsaydı, bu kızın *yarısı* kadar sarışın ve baştan çıkarıcı olabilirdi.

"Bu küçük Tembel Daisy," diyor Liam, sanki beş yaşındaymış gibi saçlarını karıştırarak.

"Bu lakaptan nefret ettiğimi biliyorsun," diyor kız neşeli bir göz devirmeyle bana dönerken. "Sadece Daisy. Ben Son derece tembelim ama bunu belli etmemeye çalışıyorum."

Bridget'in en iyi arkadaşı Jackie ile tanıştırtıyorum ve kesinlikle içmeyeceğim terli bir kola veriliyor ve sonra Bridget düğün videosunu izlemek üzere olduklarını açıklıyor.

"Anne," diye inliyor Daisy. "Hiç kimse, tekrar ediyorum, hiç kimse düğün videonu izlemek istemiyor."

"Elbette var," diyor Bridget bana dönerek. "Bu adamı iğrenç bir yirmilik olarak mı görmek istiyorsun?" "Hayır, istemiyor," diyor Liam.

"Evet," diye düzeltiyorum. "Aslında öyle."

Bridget'i ikna etmek için tek gereken buydu.

Videoyu yüklüyor. Televizyonda düğünü başlıyor ve bakışlarım doğrudan sağdıçlardan biri olan Liam'a gidiyor.

Daha uzun boylu ve her yerinden *oyuncu* olduğu anlaşıyor - alaycı, kendine aşırı güvenen, tanıştığı her kıza laf atmaya ve onu çabucak soymaya hazır. On yıl önceki Liam, pantolonunuza girmeye çalışan ve sonra mümkün olduğunca hızlı bir şekilde geri çıkmaya çalışan türden bir adamdı. Şimdiki Liam ise istediğini isteyen... ama bu süreçte kimseyi incitmeyi reddeden biri.

On yıl önceki Liam'a güvenmezdim ama yanımdakine çok uzun zamandır kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum. Bunun farkına varmak nefesimin biraz hızlı gelmesine neden oluyor. Kesinlikle kötü bitecek ama henüz durdurmak istemediğimi de biliyorum.

Kamera zifiri siyah saçları kulaklarından kesilmiş bir çocuğa döndüğünde Liam gülmeye başlar. Daisy ona bir yastık fırlatır. "Siktir git, Liam."

"Bu sen misin?" Onu ancak kameraya ters ters bakmaya başladığında tanıyabildiğim için soruyorum. "Bu bir dönemdi," diyor Daisy.

"*Uzun* bir evre," diyor Liam.

Yemin törenini izleyip izlememe konusunda bazı tartışmalar yaşanıyor ve genç Daisy'nin kollarını kavuşturmuş bir şekilde duvara yaslanarak bir kez daha dik dik baktığı görülüyor.

"İşte orada," diyor bir erkek sesi. "Goth Wedding Barbie." Kamera birkaç hafta önce Liam'la birlikte gördüğüm, şimdikinden çok daha genç ve mutlu görünen bir adama dönüyor.

"Mmmm. Kraker yediği için onu yataktan atmazdım," diyor Jackie.

"Şansını kaçırdın dostum," diye yanıtlıyor Bridget. "Harrison zaten biriyle görüşüyor."

Daisy'nin başı Liam'a doğru döner. "*Şimdiden mi?* Kimle?"

Liam omuz silkiyor. "Los Angeles'ta bir kız. Hiçbirimiz onunla tanışmadık ama ciddi bir şey olmalı."

Ve Daisy -şu anda karşımda duran Gotik olmayan sevimli versiyon- bunu örtbas etmeden önce kesinlikle çok üzgün görünüyor. Acaba Liam'ın sevgili küçük Tembel Daisy'sinin en iyi arkadaşlarından birine sırlıslıkla aşık olduğuna dair bir fikir var mı? Eğer biliyorsa bile bunu ciddiye aldığından şüpheliyim, ama ona benzeyen bir yeğenim olsaydı, gerçekten çok ciddiye alırdım.

Bu kız istediği herkese sahip olabilirdi... amcasının arkadaşı da dahil.

Fazla kalmadık. Liam ve Daisy birlikte akşam yemeği yemek için plan yaptılar ve sonra onun kamyonetine geri döndük ve

Capitola'daki bu rahat mekânın açık hava güvertesi okyanusa ve aşağıdaki kalabalık caddeye bakıyor.

"Eskiden buraya babamla gelirdim," diyorum hafif bir gülümsemeyle. "Suya atlardık, sonra sarınıp çörek ve sıcak çikolata alırdık. Çok soğuktu ama tıpkı onun gibi olmak isterdim, bu yüzden onun sevdiği her şeyi seviyormuş gibi davranırdım."

"Kara para aklama mı?"

Gülüyorum. "Vay canına, oraya gittiğine inanamıyorum. Hayır, kara para aklamaktan hoşlanıyormuş gibi yapmadım, gerçi *şimdi* hoşlanacağım türden bir şey gibi görünüyor. Ama kışın ortasında dalgıç kıyafeti olmadan okyanusa atlamak harika değildi. Korkunç olduğunu düşündüğüm *Dr. Who*'yu izlemek de öyle."

"*Dr. Who*'nun nesi korkunç?"

"Şu ağlayan melek heykellerini hatırlamıyor musun? Çok ürkütücüydüler. Ve eğer onları parçalarsan, güç kazanırlardı. Bu yüzden onları nasıl parçalayacağımıza dair çok ayrıntılı planlar hazırladık ve parçaları dünyanın her yerine gömdük, böylece bir daha bir araya gelemediler."

Bana sırtıyor. "Demek horoz Frank'e uyguladığın şiddetin bir emsali var."

"Frank o heykellerden daha çok nefret ettiğim tek şey," diyorum şarabımdan bir yudum alarak. "Peki ya Bradley Grimm?"

"Oh, doğru. Tamam, Bradley, sonra Frank, sonra da o heykeller. Ama temelde hepsinin ölmesini istiyorum."

Sanki söylediklerimin hiçbirinde ciddi değilmişim gibi gülüyor. Beni hayal ettiği kişiyi seviyorum: iyi bir oyun oynayan ama bir sineği bile incitmeyecek biri. O kadar hoşuma gidiyor ki onun gibi olmak istiyorum, ama artık sevginin peşinde koşarken bambaşka birine dönüşecek kadar çaresiz zavallı küçük bir çocuk değilim. Bu tam da bittiğinde kendinizi bir pislik gibi hissetmenize neden olan türden bir zayıflık.

Yemekten sonra ellerimizde ayakkabılarımızla yıldızların altında sahil boyunca yürüyoruz. "Biliyorum, alışkın olduğun şeylere kıyasla pek de randevu sayılmazdı ama burada dünyaca ünlü restoranlar ve fayton gezileri yok."

Adımlarım titriyor. "Sana zaten çıkmadığımı söyledim. Yüksek bir standarda tabi tutulmuyorsun."

"Ama bir noktada, New York'ta randevulara gittiniz ve tahmin ediyorum ki adam içine zar zor tırmanabileceğiniz bir kamyonet kullanmıyordu. Ayrıca benden çok Damien Ellis'e benzediğini de tahmin ediyorum."

Sessiz kaldım, bu işin peşini bırakıp bırakmamayı düşündüm. Benim New York'un her yerinde şarap içip yemek yiyen göz alıcı bir kız olduğumu düşünmeye devam etmesini tercih ederim. Öyle bir kız olmadığımı öğrenirse benden daha az hoşlanacağından korkuyorum.

Ama gerçekte kim olduğumu beğenmeyecekse, bunu hemen şimdi bitirmek daha kolay olurdu

zaten. "Ben sadece bir şey istediğim zaman çıkıyorum," diye cevap veriyorum.

Gözleri kısıldı. "*Bu* ne anlama geliyor?"

"Bu, beni bir şekilde ileriye götüreceğini düşünürsem biriyle çıkacağım anlamına geliyor, ama asla biriyle sadece... çünkü çıkmadım. Çünkü istedim."

Tedirgin görünüyor. Sanırım benim de öyle. Konuyu değiştirmek üzereydim ama ben daha konuya girmeden o konuştu.

"*Neden? Neden sadece seni ileriye* götürebilecek insanlarla çıkıyorsun?"

"Çünkü o zaman, eğer onun tarafında bir numara olduğu ortaya çıkarsa, benim tarafımdan da bir numaraydı, bu yüzden bu adil."

Beni en yakın elektrik direğinden gelen bir ışık huzmesinin altında durduruyor, kaşları çatık. "Anlamıyorum. Bu neden *birilerinin* yaptığı bir hile olsun ki?"

Liam'ın benim adıma endişelenmesini, benimle savaştık istemesini seviyorum ama on yıl önce yaşanmış savaşlarla savaştık ve ben de geçmişten yeniden anlatma limitime ulaştım. "Lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz? Bunu tartışmak istemiyorum."

Rüzgâr saçlarımı yüzümde savuruyor ve uzanıp bir tutamı kulağımın arkasına itiyor. Kaşlarını çatıyor ama daha fazlası için zorlamıyor. "Bu gece bunu deneyecek kadar bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Ayak parmağımı kuma sokuyorum. "Bana fazla seçenek bırakmadın."

Gülüyor. "Em, hiç kimse sana yapmak istemediğin bir şeyi yaptırmadı. Seçme şansın vardı. Bana güveniyorsun."

Biliyorum, ama bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum. Ne de olsa daha önce yanıldığım kanıtlanmıştı. Sanki bunu kabul etmeyi reddetmekte bir güvenlik varmış gibi geliyor. "Göreceğiz bakalım."

İç geçiriyor, boştaki elini saçlarında gezdiriyor. "Kabul etmek senin için neden bu kadar zor?"

"Çünkü size çıkma teklif eden her erkek bir şey ister. Kendisi iyi niyetli olduğunu düşünse bile, aslında

sonra hiç de iyi niyetli değil."

"Peki benim ne istediğimi düşünüyorsun? Benimle zaten yattın ve bunu tekrar yapmak için dışarı çıkmak zorunda olmadığımızı son derece açık bir şekilde ifade ettin."

Bir omuz attım. "Bilmiyorum. Belki de gizli bir amacın vardır. Lucas Hall'u terk edeceğimi falan umuyorsundur."

Gülüyor. "Seni iyi tanımıyorum ama bundan çok daha iyi tanıyorum, Em." Evet, sanırım öyle.

Eve dönüş yolunda Mac'in cenaze planlarından ve onunla ilk tanıştığımda ne kadar kaltak olduğumdan bahsediyoruz. Bazen hüznü, bazen komik ve tuhaf olan her şeyin bu kadar kolay gelmesi. Elliott Springs'e yaklaşırken bile sanki daha saatlerce konuşacakmışız da konuşamayacakmışız gibi geliyor.

Beni arabama kadar götürdü ve kapıma kadar eşlik etti.

Evine gitmemizi önermesini bekliyorum ama onun yerine öne eğilip dudaklarını başımın tepesine bastırıyor. "Bu gece geldiğin için teşekkürler."

Göğsümün ortasındaki ağrıyla savaşıyor kaskatı kesiliyorum. Liam beni tanımak istediğini söylemişti ama ben ona bir an için bile olsa bir bakış attım ve aniden bunu meslektaşlar gibi sonlandırdık, daha fazlası değil. "Neden beni genç kızınmışım gibi uğurluyorsun?"

Gülümsemesi hafif ve hüznü. "Ben değilim. Niyetim hakkında sana hiçbir şey kanıtlayamam. Belki Lucas Hall'u kazandığında bana inanırsın, ki inanacağın çok açık, o yüzden şu anda yapabileceğim tek şey bu: Seni bir randevuya çıkarabilirim ve sonunda kendim için bir şey elde etmeye çalışmam, çünkü bu gecenin amacı bu değildi. Bu, pastanın üzerindeki krema olurdu ama benim peşinde olduğum şey pastaydı."

"Bu tamamen gereksiz. *Benim* peşinde olduğum kısım senin evine gittiğimiz kısımdı."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Prenses, bana mı yalan söylüyorsun yoksa kendine mi yalan söylüyorsun bilmiyorum ama seni temin ederim... bu senin için de sadece krema olur."

Dudakları nazikçe dudaklarıma değiyor ve beni arabama götürüyor. Bu gecenin bitiş şekli yüzünden hâlâ üzgünüm ama ben daha köprüye varmadan beni arıyor.

"Ne oldu?" Soğukkanlılıkla sordum.

"Böyle yapma," diye yanıtlıyor. "Dişlerini fırçalarken benimle konuşmak istediğini biliyorsun."

Haklı. İstiyorum.

Sanırım gecemizin bitiş şeklinden memnunum.

EMMY

“W "Gizli bir göreve gitmek için karınca mı?" diye fısıldıyor babam.

Hava karanlık ve ben halsizim. Kum torbası yapmadığımız sürece beni bu kadar erken kaldırmaz. "Yağmur mu yağıyor?" Gözlerimi açmak için mücadele ederek soruyorum. O kadar yorgunum ki sanki suyun altındaymışım gibi hissediyorum. "Farklı türden bir görev," diyor babam sessizce, parmağını dudaklarına götürerek. "Gerçekten büyük bir görev."

Uykulu olmama rağmen gülümsüyorum. Annemle kötü bir hafta geçirdik - dün çocuk doktorundan eve dönerken bana bir tokat attı, iz bırakacak kadar sertti ve babam sorduğunda yalan söyledi, ona karşı koymam için beni cesaretlendirdi. Ama o biliyordu. Araya girip dengeyi yeniden kurmak için iyi bir gün olduğunu her zaman biliyor gibi görünüyor.

Paltomu omuzlarıma sarıyor ve ayakkabılarımı bana uzatıyor. Parmak uçlarında evden çıkıyoruz ve kapıyı o kadar sessizce kapatıyor ki, tam orada durmama rağmen sesi ben bile duymuyorum. Jeff artık on altı yaşında, zaten artık gelmek istemeyecek kadar büyük, ama babamın hâlâ endişelendiğini biliyorum.

Emniyet kemerimi bağlıyorum ve konuşmadan önce onun da binmesini bekliyorum. "Nereye gidiyoruz?" Sorarken bile yüzümü yolcu koltuğuna gömüyor, yatağa hasret kalıyorum.

"Bu bir sürpriz," diye yanıtlıyor. "İstersen uyumaya devam edebilirsin."

"Bradley'i alıyor muyuz?" Artık çoğu zaman bizimle birlikte geliyor.

Gülümsemesi soluyor. Babamı hiç ağlarken görmemiştım ama bir an için ağlamak üzere olduğundan endişelendim. "Hayır," dedi. "Bu sefer olmaz."

Arabayı sürmeye başladık. Şu haber kanallarından birini dinliyor ve her ses aynı geliyor. Uyanık kalmak istiyorum; sürprizi tahmin etmeye çalışmak istiyorum ama yapamıyorum.

Santa Cruz'un ışıklarını, güneyindeki çiftlikleri ve Monterey'e giden büyük tabelaları görmek için gözlerimi sadece saniyeler boyunca kırpttırıyorum.

Radyodaki adam faiz oranlarının düşeceğini söylediğinde gökyüzü aydınlanmaya başlıyor. "Hisse s e n e d i almalısın baba," diye mırıldanıyorum, kendimi toparlayarak.

Babam gülüyor. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Çünkü borç almak daha ucuza mal olursa, insanlar daha çok şey satın alır ve hisse senedi fiyatları yükselir." Bir kez daha gülümsemesi kayboluyor. Bugün her zamankinden daha üzgün. "Bu muhtemelen doğru. Sence ne almalıyım?"

"Google ve Apple'ı severim," diyerek sohbeti canlandırıyorum. "Ama Disney'i de seviyorum. Ailelerinin parası olsun ya da olmasın, çocuklar her zaman Disney'e gitmek ister. Ama paraları varsa daha çok ebeveyn gider."

"Evet," diyor, sesi zar zor duyuluyor, "bu doğru."

Gökyüzü sağ tarafımdaki okyanusu seçebileceğim kadar aydınlık, bu da uzun süredir güneye doğru gittiğimizi gösteriyor.

"Disney'e mi gidiyoruz?" Ben soruyorum. "Sürpriz bu mu?"

"Bu sefer değil," diyor yutkunarak. "Seni Disney'e götürebilmem için biraz zaman geçmesi gerekebilir."

"Sorun değil. Disney gerçekten umurumda değil." Bu bir çeşit yalan. Disney'e gitmek istiyorum ama hayal kırıklığına uğradığımı düşünmesini istemiyorum.

"Hayır mı?" diye sorar. "Eğer bir şey seçebilseydin, maceramız için ne seçerdin?"

"Wall Street," diyorum ama biraz daha düşünsem muhtemelen daha iyi bir şey bulabilirdim. Kafam sadece

borsaya takılıp kalmış. "Sence Harvard'a girersem, büyüdüğümde Wall Street'te bir iş bulabilir miyim?"

Cevap verene kadar uzun bir süre geçti. "Eminim yapabilirsin tatlım ama Harvard'a gitmek zorunda değilsin. Kafana koyarsan istediğin her işi bulabilirsin, nereye gidersen git."

Başımı sallıyorum. "Harvard'ın gerçekten güçlü bir mezunlar ağı var. Bunu okumuştum." "Pek çok okulda var," diyor ama ağzı sıkı.

"Mezunlar ağı nedir ki zaten?" Ben soruyorum.

"Sadece o okuldan mezun olanlar var," diyor ve sonra radyonun sesini açıyor, annem susmamı istediğinde, sinirlenmek üzereyken yaptığı şey bu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve bu benim duygularımı incitiyor. Bugün onunla neden bu kadar çok uğraştığımı, neden bu geziyi mahvettiğimi anlamıyorum.

Kendimi küçültmek için dizlerimi göğsüme çekiyorum, yeterince uzun süre sessiz kalırsam onu kızdırdığımı unutacağını umuyorum. Bazen anneme yardımcı oluyor. Elliott Springs'ten daha büyük ve Santa Cruz'dan daha havalı, daha önce hiç gitmediğim bir şehre varana kadar, doğan güneşin altında okyanusun kömür renginden maviye dönüşmesini izleyerek öylece kalıyorum.

"Neredeyiz biz?" Esneyerek soruyorum. Ne kadar zamandır yoldayız bilmiyorum ama gerçekten çışım geldi.

Bir otoparka çeker. "Santa Barbara. Bakalım çörekleri yakınımızdakilerden daha mı iyi?" Gülümsemesi zoraki ve gözlerimle tam olarak buluşmuyor.

Bir fırın bulduk. Genelde bir düzine alırız ve yarısını eve giderken yer, ama bugün sadece iki tane aldı. Aç olmadığını söylüyor ve ikisini de bana uzatıyor.

İskeleyle doğru yürüyoruz. "Trenler hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Şimdiye kadar bindiğim tek tren, onunla bazen Bear Dağı'nın tepesine gittiğimiz eski zaman buharlı treni. Çatısı bile yok. Omuz silkiyorum. "Fena değiller."

"Burada Surfliner adında özel bir tren var," diyor. "Onu eve götürmeye ne dersin?" Ağzımdaki çörek lokmasını yutuyorum. "Peki ya arabamız?"

"Burada yapmam gereken birkaç şey var, o yüzden bir süre kalacağım. Sen trene bin ve bana nasıl olduğunu anlat. Seni aldıracağımdan emin ol."

Adımlarım kekeliyor. Harvard'ı sorduğumda onu üzdüğüm için mi? Özür dilemek, bir şans daha istemek istiyorum ama hâlâ ne yaptığımdan bile emin değilim. Onu tren istasyonuna kadar takip ediyorum, yol boyunca dudağım endişeli. Bana bir bilet alıyor ve ben trene binmeyi beklerken yanımda duruyor. Beni eve gönderdiğine göre yanlış bir şey yapmış olmalıyım. Belki de konuşmamalıydım. Belki de Disney konusunu açmamalıydım. Anneme karşı bu tür konularda dikkatli davranıyorum ama ona karşı hiç dikkatli olmam gerekmedi.

"Seninle beklemeyi tercih ederim," diye yalvarıyorum.

Yere diz çöküyor ve bana sarılıyor. "Düzeltemem gereken bazı şeyleri berbat ettim," diyor. Bana sarılması çok garip. Sevgisi genellikle başımı okşamak ya da kolunu omuzlarıma dolamak şeklinde olurdu. Ben daha ne olduğunu sormadan ayağa kalkıyor. Elleri titriyor.

"Uslu dur Emmy," diyor gemiye tırmanma sırası bana geldiğinde, sesi kırılarak. "Seni seviyorum." Gidişini izlemek için pencereden dışarı baktığımda, omuzları yaşlı bir adam gibi çökmüştü ve birden her şey son bulmuş gibi hissettirdi.

Hala neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum.

Saatler sonra San Jose'ye varıyorum. Kibar bir adam bana yemeyi planlamadığını söylediği bir torba atıştırma veriyor ve ben saatler sonra annemin gelmesini bekliyorum. Adam tüm bu süre boyunca yolun karşısında oturup beni izliyor ve evsiz bir adam yanıma geldiğinde ona çekip gitmesini söylüyor.

Annem nihayet istasyona vardığında hava kararmıştı, bana en korkutucu şekilde kızgındı -bebek gözlü, sessiz, dudakları gergin. Eve giderken hiçbir şey söylemiyor ama kapıdan girer girmez suratıma öyle sert bir tokat atıyor ki geriye doğru düşüp kafamı tırabzana çarpıyorum.

Onun umurunda değil. Çoktan uzaklaşıyor, sıkıntısız, kendinden memnun. Lütfen eve çabuk dön baba, diye fısıldıyorum içimden o giderken.

Polis gelene ve babamın artık eve gelmeyeceğini söyleyene kadar kafamda sürekli bir ilahi. Kaçtığını ve bunun için beni kullandığını.

Sanki annemden daha fazla umursamıyormuş gibi. Sadece bunu saklamakta daha iyiydi.

Göğsümde bir ağırlıkla uyandım ve yataktan fırlayıp pijamamın üzerine bir sweatshirt geçirerek arabama doğru yola çıktım.

Bana doğru gelen adımlarını duyana kadar Liam'ın kapısını çaldığım gerçeğini sorgulamıyorum bile. İşte o zaman, Tanrı aşkına, pijamalarımın burada olmamın ne kadar *muhtaç* bir durum olduğunu anlıyorum. Verandanın ışığı yanıyor ve kapı açılıyor.

"Hey," diyor. Kaşlarının arasında şaşkın bir çatık oluşuyor. "Ne var ne yok?"

Gecenin bir yarısı. *Neden bunun iyi olduğunu düşündüm ki?*

"Özür dilerim," diye nefes alıyorum. "Gelmemeliydim."

Geriye doğru bir adım atıyorum ve beni içeri çekip kapıyı kapatmadan önce elini koluma dolayarak beni durduruyor. Burası daha karanlık ve beni kendine doğru çekerken onun olduğunu sadece hissederek anlayabiliyorum. "İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, elimi göğsünden aşağıya, boxer'ının kemerine doğru kaydırıyorum. Bana bu kadar çabuk karşılık vermesine bayılıyorum.

Beni burada istemiyorsa bile, anatomisinin bir parçası istiyor.

Elimi tutuyor. "Ne yapıyorsun?" "Bunun

oldukça açık olduğunu düşünmüştüm."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Yani, buraya o olmadan da gelebilirsin."

"İstiyorum." Kafamdaki tüm düşünceleri kovmasına ve beni bir anlığına bile olsa hiçbir şey düşünmenin imkânsız olduğu bir yere götürmesine ihtiyacım var. "Lütfen."

Beni yatak odasına geri çekti. Sweatshirt'ü, atleti ve şortu çıkarırken nazik davranıyor, loş ay ışığında yüzümü inceliyor.

Beni kucaklayıp yatağa yatırıyor, dizlerimi iterek aralarına yerleşiyor. Kendini bitirmeden önce iki kez boşaldım, üzerimde sessizce titriyor.

Yanıma dönüyor ve nefesini tutarken beni göğsüne çekiyor. Bir yanım yapmam gerektiğini düşünse de, bittiğinde gitmeye çalışmıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor uzun bir süre sonra.

"Sadece kötü bir rüya gördüm ve evden çıkmak istedim," diye cevap veriyorum. "Rüyan ne hakkındaydı?"

Sırt üstü düştüm. "Bir şey yok."

Eli kalçamı sıkıyor. "Beni sabahın ikisinde uyandırdın. En azından bana gerçeği söyleyebilirdin."

İşte yine başlıyoruz. Liam ve onun her zaman dürüstlük ve ciddiyete olan sıkıcı ihtiyacı. Yalan söylemeye, ona en büyük kabusumun Elliott Springs'in şu anda olduğu gibi ezik kalması olduğunu söylemeye yarı meyilliyim.

"Babamı Santa Barbara'da en son gördüğüm zamandı. Unuttuğum bir sürü şeyi hatırladım." "Ne gibi?"

"Hiç kimse size çok fazla burnunuzu soktuğunuzu söyledi mi?"

Gülüyor ve dudaklarını boynuma bastırıyor. "Em," diyor kulağıma karşı, "aylardır flört ettiğin ve haftalardır yattığın adam sana kötü rüyanı sorduğunda, bu *meraklı* olmak değildir."

"İyiyim. Sadece gittiğinde ne kadar üzgün olduğunu hatırladım. Sanki annemin yaptıklarını görmüş ve gitmeye karar vermiş gibi, sonunda onunla da aramızın bozulduğunu hissettim. Belli ki zaten gitmeyi planlamıştı. İkisi için de bir hayal kırıklığı olduğumu o kadar uzun zamandır düşünüyordum ki. Bir zamanlar böyle düşünmediğimi hatırlamak beni şaşırttı."

"Prenses, on yaşındaydın," diyor Liam. "Kimseye senden nefret etmelerini sağlayacak hiçbir şey söyleyemezdin. *Ya da* gitmelerine. Babanla her ne yaşadıysan ve annenle hâlâ her ne yaşıyorsan... bunun seninle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Gülümsemeye zorluyorum. "Pek emin değilim. Ona borsa hakkında sorular soruyordum. Kimse on yaşında bir çocukla borsayı tartışmak istemez."

"On yaşındaki bir Emmy'nin saatlerce borsa hakkında konuşmasını dinlemek umurumda olmazdı," diyor elini kalçamda gezdirerek.

"Sekse başlarken benden on yaşında bir çocukmuşum gibi bahsetmen beni biraz rahatsız ediyor."

Gülüyor ve elini çekiyor. "Seks başlatmıyordum, göt herif. Seni *rahatlatmaya* çalışıyordum. Sence seni yanına almaya çalışıp fikrini değiştirmiş olabilir mi?"

Omzumu kaldırıyorum. "Eşyalarımın hiçbirini paketlemedi. Pasaportumu almamış. Ne kadar kapsamlı bir plan yapmış gibi görüldüğüne bakılırsa, bunu öylece *unutmuş* olabileceğini sanmıyorum."

"Seni terk ederek doğru şeyi yaptığımı biliyorsun, değil mi?" Liam soruyor. "Bu şekilde kaçarken nasıl bir hayatın olabilirdi ki? Burada onun asla sağlayamayacağı avantajlara sahiptin."

İç çektim. "Sanırım."

Hayatta kaldığını düşünmek için çok az sebebim var. Güney Amerika'da kaçak olarak güzel bir çocukluk geçireceğimi düşünmek için çok az nedenim var. Ama yine de denemiş olmasını dilerdim.

Ve keşke babam olarak son eylemi kaçmak için beni kullanmak olmasaydı. Bu son hareketiyle onunla ilgili tüm güzel anılarımı mahvetti.

Frank beni uyandırdığında daha iki saattir uyuyorduk. Liam buna nasıl dayanıyor bilmiyorum. "O lanet horozu öldüreceğim."

Yanımdaki yastığa doğru gürültülü bir kahkaha geliyor. "Hayır, değilsin."

"Öyleyim. İzle beni."

Yüzünü bana dönüyor, sabahın ilk ışıklarında yüzü soluk. "Daha önce hiç bir şey öldürdün mü?" "Bir keresinde arabamla bir sincaba çarpmıştım."

Gülümsüyor. "Frank'e arabanla çarpmakta zorlanırsın. Willoughby'lerin çok uzun çitleri var." "Arabaya ihtiyacım yok. Silahın var mı? Silahı olan birine benziyorsun."

"Ve eğer bir silahım olsaydı, silahımla güvenmeyeceğim türden bir kadına benziyorsun."

Omuz silkiyorum. Ben de kendime bir silahla güvenmezdim. "Peki. Horozu vurmayacağım. Onu bıçaklayarak öldüreceğim." "Açık olmak gerekirse, planın elinde bir bıçakla Willoughby'lerin üç metrelik çitini aşmak." "Aptal olma... Ben tek elle çitlere tırmanamam. Bıçağı dişlerimde taşıyırım."

Kocaman sırıtıyor. "Peki, dişlerinin arasında bir bıçakla üç metrelik bir çite tırmanır, Frank'i kovalar, bir şekilde yakalar ve bıçaklayarak öldürürsün."

"Bu her şeyi özetliyor."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltiyor. "Çıkacak inanılmaz gürültüyü göz ardı edersek, paçayı kurtarırsan cesedi ne yaparsın? Gömmek mi? İntihar süsü mü verirdiniz?"

"Tabii ki hayır. Sekizinci Henry'nin hainlere yaptığı gibi bir uyarı olarak kafasını bir kazığa geçirirdim. Böylece yeni bir horoz almamaları gerektiğini bilirlerdi."

"Henüz hiçbir erkeğin seni kilit altına almaya çalışmamış olması gerçekten hayret verici," diyor beni daha yakına çekerek. Ama sesinde bir gülümseme var, sanki bunu gerçekten kastetmemiş gibi.

LIAM

Hayatım boyunca çok sayıda cenaze törenine katıldım ama Mac'inki diğerlerinin hiçbirinde olmadığı kadar hüzünlüydü. Ailesi ve kardeşleri

Cassie hâlâ şokta, solgun ve ortalıkta yok.

Mac'in ailesinin evine vardığımızda Brenda, "Doktor ona bir şey verdi," diyor. "Annesi günlerdir böyle olduğunu söylüyor." Bir nefes üflüyorum. "Zor olmalı. Başka biriyle çıktığını bile sanmıyorum."

Brenda etrafına bakınır ve sesini alçaltarak eğilir. "Biliyorsun, şimdi değil tabii ki ama birkaç ay içinde ona çıkma teklif etmelisin. O tam da her zaman istediğini söylediğin gibi biri; tatlı, sevimli ve çocuk sahibi olmak için can atıyor."

Uzun bir süre Brenda'ya baktım. Birincisi, Mac'in cenazesinden bir saat sonra bu konuyu açtığına inanamıyorum. İkincisi, çünkü... bunu ben mi söyledim? Sanırım bu mümkün. Ama bu, birçoğunu ziyaret etmeden önce favori ülkemi seçmek gibi bir şeydi. Sanki "tropik bir ada istiyorum" demiş ve her seferinde manzaradan sıkılmama ve sıcaktan hemen bıkmama rağmen sadece tropik adaları ziyaret etmeye devam etmişim gibi.

Şimdi tam olarak ne aradığımı biliyorum. Ve hiç de düşündüğüm gibi değil. "Hiç sanmıyorum, Brenda." Gülümsüyor. "Ah, JP sana aşık olduğundan bahsetmişti."

Bunu düşünmesine izin veriyorum, ancak söylemek istediğim *şey çok daha fazlası*.

Törenden sonra çocukları Beck'in yerine götürdüm ve Mac'in şerefine hüzünlü bir bira içtik. O aptal sırtışıyla ve sırf bizi kızdırmak için her sonbahar giydiği o lanet Steelers formalarıyla önümüzdeki hafta geri dönmeyecek olması hala hiçbirimizi gerçekten etkilemedi.

Ve burada bir dakika bile kalmak istemiyorum. Onlara bu gecelik bu kadar yeter diyorum ve doğruca Ana Cadde'ye gidiyorum çünkü içimden bir ses onun hâlâ işte olduğunu söylüyor.

Dükkanın kilidini açıyorum. "Makası bırak, Em," diye sesleniyorum. "Sadece ben varım."

Gülümseyerek ama temkinli bir şekilde arka taraftan çıkıyor. "Nasıldı?" diye soruyor sessizce. "Zordu."

Bana doğru adım atıyor ve başını göğsüme yaslıyor. "Muhtemelen hoş ve bu gibi durumlarda gerçekten *iyi* olan bir kızla birlikte olman daha iyi olur. Bir sempati saksosu ilgini çekebilir mi? Bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Gülüyorum ve başını ellerimin arasına alıyorum.

Bir Cassie istemiyorum ve hiçbir zaman da istemedim. Görünüşe göre en sevdiğim ülke, hiçbir uyarıda bulunmadan kutuptan ateşe dönüşen bir ülke. Yerel horozu öldürmekle tehdit ediyor ve sevmediğini iddia ettiği bir köpeğin canına okuyor ve durumun kontrolünü ele alamadığında garip davranıyor. Başka bir insana karşı sevgi beslediğinden şüpheliyim ama biraz daha zamanım olsa beni sevebileceğinden şüpheleniyorum.

Ben de bilmiyorum ama şimdi bunu düşünmeyeceğim.

"Hadi bir gezintiye çıkalım."

Bana bakıyor, gözleri bir kez daha kararsız. "Yani sadece... at sürmek mi? Hedefsiz mi? Yoksa *gezintiye* çıkmak küçük bir kasabada özellikle cinsel içerikli eylemler için kullanılan bir örtmece mi?"

Alnından öperim. "Sadece ata binmeyi kastetmiştim. Gerçi özellikle grafik seks eylemleri fikrine ne kadar açık olduğunu düşünürsek, muhtemelen yolda bir tane önereceğim."

Kamyonetime doğru yürüdük. Binmesine yardım ediyorum ve sonra dağlara doğru dönüp radyoyu açıyorum. Camları açıyorum ve saçları esintide dalgalanmaya başlarken gülümsüyor.

"Kendimi bir country müzik klbindeymişim gibi hissediyorum" diyor.

Parmaklarını kendiminkilerle birleştirmek için uzanıyorum. "Seviyorsun," diye cevap veriyorum ve itiraz etmediğinde, gülümsemeye karşı koyduğunu gördüğümde, aşık olduğu ocuk sonunda ona doğru bakmış gibi hissediyorum.

İşte o zaman uzun zaman önce anlamam gereken bir şeyi fark ediyorum: Bu bir aşk falan değil. Hayatımda ilk kez sırlıslıkla aşık oldum.

Sadece birkaç hafta daha burada olacak bir kızla.

EMMY

“Y Cuma günü Los Angeles'taki bir galeri açılışına sizi kimin bizzat davet ettiğine asla inanamayacaksınız," diyor Stella. "Damien Ellis mi?"

"Sanırım her şeye rağmen inanacaksın," diye yanıtlıyor hayal kırıklığıyla.

Kendimden geçmeliyim. Muhtemelen mest *olmuş durumdayım* - sadece garip bir isteksizlik katmanının altına gömülmüş *durumdayım*.

Eğer bu açılışa katılırsam, Ellis'in beni Inspired Building'i tekrar konuşmak için odasına çağırma ihtimali çok yüksek ve benim de gitme ihtimalim bir o *kadar* yüksek. Liam'ın çıktığımız konusunda ısrarcı olması, her ne olursa olsun kendimi suçlu hissetmem gerektiği anlamına gelmiyor. Ama sanırım yine de hissedebilirim.

Snowflake'i besliyorum ve yogaya gidiyorum, Chloe'nin Liam'ın sikiyle ilgili çok grafik nitelikteki ayrıntıları tekrar tekrar istemesini görmezden geliyorum. Daha sonra markete gidiyorum ve Liam toparlanmaya başlarken bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyor.

"Kalmayacağım," dedim ona. "Duş almam lazım."

Ayağa kalkıp bana doğru yürüyor ve işaret parmağını tozluğumun kemerine sokarak beni kendine doğru çekiyor. "Buraya bu kıyafetle gelip bana kalamayacağını söylemekten daha iyisini bildiğini düşünüyorum. Duş almam lazım."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "İyiyim. *Fazla* kalamam. Toplanmam lazım. Damien Ellis beni Los Angeles'taki bir galeri açılışına davet etti. Inspired Building'i satın alması için onu zorlamam için iyi bir fırsat."

Hala duruyor. "Seni bir galeri açılışına davet etmek kulağa bir randevu gibi geliyor, iş toplantısı değil."

Omuz silkiyorum. "Bu işler biraz bulanıklaşmaya meyillidir. Başlangıçta niyeti bu olmasa bile bu bir iş toplantısına dönüşecek."

Çenemi yukarı kaldırıyor ve gözleriyle buluşuyorum. "Em, onunla yatmayı aklından bile geçirme."

Biz gerçek bir çift değiliz, yani bu onun talep edebileceği bir şey değil. Ve gerçek şu ki, Damien Ellis'le yatmak gibi bir arzum olmasa da, yapmam gereken bir iş var ve bunu öyle ya da böyle yapacağım. "Beni kontrol edemezsin."

"Seni kontrol edemediğimi biliyorum. Bu yüzden sana onunla yatmamamı *söylüyorsun*. Aksi takdirde her gece kumandayı kullanarak elektriğini keserdim."

Gülüyorum. "Kumandam mı? Bunu çok düşünmüşsünüz."

"Önce senin bir robot versiyonunu yapmayı denedim, ama omzuna bir çip yerleştirmeye karar verdim, bu da aniden Elliott Springs'te kalmak ve dediklerimi yapmak istemeni sağlayacak."

"Beni önce seni emmem için programlayacağını ve o kadar heyecanlanacağını hayal ediyorum ki başka bir şey yapmadan önce çipi yerleştireceksin."

Sanki ona yumruk atmışım gibi nefes veriyor ve kendini ayarlarken yüzünü buruşturuyor. "Böyle bir şey öneremezsin ve eve gidene kadar beklememi bekleyemezsin. Dizlerinin üstüne çök, robot."

Kulağına karşı gülüyorum. "Robot kontrollü bir versiyonum bile seni Ana Cadde'nin gözü önünde patlatmayacak kadar mantıklı olurdu." Elini çekiştiriyorum. "Hadi gidelim."

Beni geri çekti. "Tamam. Ama Em... yarın gece?" Sözlerini tamamlamak yerine başını sallıyor ve sonra sanki savaşa gidiyormuşum ve beni bir daha göremeyecekmiş gibi elleri yüzümde, beni sert ve derin bir şekilde öpüyor.

Keşke Damien'a bir şey olmayacağına yemin edebilsem ama edemiyorum. Tüm hayatımı bir savaşmış gibi yaşıyorum. Eğer sadece birimiz kazanacaksa, ben ya da Liam, o ben olacağım.

Los Angeles'a varıyorum ve otele yerleştikten sonra Brentwood'da alışveriş yaparak birkaç saat geçiriyorum. Kalabalık çok az ve herkes gülümsüyor. İnsanların latte ve kruvasanlarının tadını çıkardığı bir avlu var ve burada Liam'la birlikte olduğumu hayal ediyorum. Ben sadece sade kahve alacakken o bana kruvasan ve latte almamı söylüyor. Onu mağazaları gezdirirdim ve kıyafetlerin ne kadar pahalı olduğunu görünce dehşete düşerdi ama bir şey beni mutlu edecekse onu almam için beni zorlardı. Eğer bir şey beni mutlu ediyorsa ve ona param yetmiyorsa, onu istediğimden *bahsetmezdim* bile çünkü onun bunu gerçekleştirmek için bir yol bulmaya çalışacağını bilirdim.

Nasıl oldu da bu hale geldik? O sevgi dolu, cömert ve nazık biri ve herkes ona bayılır. Ben acımasız, ahlaksız ve bencilim ve buna rağmen sadece *o* beni sevebilir.

Aramızdaki bu şeyin devam edeceğine inanırsam hayatımda nelerin değişebileceğinden korkuyorum.

Galeriye yarım saat geç giriyorum, üzerimde beni bir süper model kadar uzun gösteren siyah askılı bir elbise var, saçlarım şık bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış, tek renk kırmızı dudaklarım.

"İşte orada," diyor Damien, beni etrafını saran dalkavukların arasına çekmek için uzanırken, gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor. "Zarif Bayan Hughes."

Beni muhtemelen unutacağım çeşitli insanlarla tanıştırıyor. Galerici, asistanı, neden olduğundan emin olmasam da isimleri tanıdık gelen bir çift.

Bana bir kadeh şampanya uzatıyor ve sonra köşedeki bir parçayı göstermek istediğini söylüyor. Gülümsüyorum, flütten yudumluyorum ama ağzımda patlayan baloncuklar küçük alarm zilleri gibi ses çıkarıyor.

"Ee, Bayan Hughes, söyleyin bakalım," diyor, dergi kapaklarında gördüğüm o baştan çıkarıcı yarı gülümsemesiyle, seks ve vaatlerle, "neyin peşindesiniz?"

Flört etmemi istiyor. "*Çok şey var ama bugün Cuma gecesi ve bu şampanya çok lezzetli, o yüzden önerilere açığım*" dememi istiyor.

Bunun yerine "Sizinle Inspired Building hakkında konuşmak istiyorum," diyorum. "Doğru liderlikle para basabileceklerini düşünüyorum."

Beni ölçüp biçiyor, ona daha fazlasını teklif etmemi bekliyor, oysa ona teklif ettiğim şey zaten yeterli: bu, önemli ölçüde karşılığını verecek bir yatırım.

"Doğru liderlikten kastınız... siz misiniz?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Doğru liderlik *bizi* kastediyor. Size rakamları gösterebilirim, ancak ileriye bakmak, kimsenin istemediği yeri bulmak ve orayı bir hedef haline getirmek yerine zaten rağbet gören alanlara çok fazla zaman ve para harcıyorlar."

Gözlerinde bir ilgi parıltısı var. "Bana bu teklifi getirmeniz çok özverili bir davranış Bayan Hughes, ama buraya iyi niyetle gelmediğinizi hissediyorum."

"Tepede gitmesi gereken bir ağırlık var ve bu gerçekleştiğinde boşluğu ben doldurmak isterim."

"Ne kadar ilginç bir kızsın," diye düşünüyor. "Bir model gibi görünüyorsun ama sesin acımasız bir CEO gibi çıkıyor ve sanırım bu kombinasyonu sevdim. Caddenin karşısında bir odam var. Bir şişe şarap sipariş edeceğim ve senin rakamlarına bakacağız."

Kalbim boğazımda düğümleniyor. Kabul etmek dilimin ucunda.

Ve sonra Liam'ın sokakta yürürken beni kaldırımın iç tarafına taşıdığını, ona hiç iyi davranmadığım halde mağazalarımı kurtardığını düşünüyorum. Frank'in hayatına yönelik tehditlerime güldüğünü, benim adıma Paul Bellamy'yi dövdüğünü ve bunu yaptığından hiç bahsetmediğini düşünüyorum. Beni kontrol edebilseydi, geceleri kumandayla kapatacağını söylüyordu.

Her şey boşa gidecek ve eminim ki daha sonra bu şansı kaçırdığım için kendime lanet edeceğim, ama her şey anlamsızmış gibi davranmam. Öyle olması gerekse bile değil.

"Özür dilerim," diyorum Ellis'e. "Evde beni bekleyen biri var. Ama eğer istersen numaraları sana e-posta ile gönderebilirim."

Gözlerindeki o hevesli ışık biraz sönüyor ve ben onu suçlayamıyorum bile. Başlangıçta benimle konuşmakla ilgilenmiyordu çünkü *zeki* görünüyordum. Ayağımı kapıdan içeri sokmak için seks olasılığını kullandım ve şimdi onu kaldırıyorum. "Elbette," diyor cebinden bir kart çıkararak. "Ama sonuçta özgür olduğunu fark edersen, cep telefonum orada. Senin için bir araba gönderirim."

Ona teşekkür ediyorum ve yürüyüp gidiyorum. Hayatımın geri kalanını bunu yapmadığım için pişmanlık duyarak geçireceğimden oldukça eminim. Ama şu anda hiçbir şey Liam'ın sesini duymak kadar önemli değil.

Araba beni otele bırakır bırakmaz onu aradım. "Odama dönüyorum," diyorum ona. "İmplant üzerindeki çalışmalar nasıl gidiyor?"

"Garajıma bakmayın yeter. Robot prototipleri birbirlerine *benim* bile mümkün olduğunu bilmediğim şeyler yapıyorlar."

Kapımın kilidini açarken gülüyorum. "Zaten bir robotun sana sakso çekmesini istemezsin. Kendi kendine giden arabaların ne kadar sık tehlikeli hatalar yaptığını düşün."

"Evet ama sen burada değilsin" diyor. "Başka seçeneğim var mı?"

Hiç telefon seksi yapmadım. Bu da şu güven meselelerinden biri. Her zaman sesimin kayda alındığını, herkesin içinde çalındığını ve yüz yüze söyleyebileceğimden daha kirli şeyler söylediğimi hayal etmişimdir.

"Çıkar onu," diye cevap verdim. "Seninle konuşacağım." Ona güveniyorum. Umarım bu bir hata değildir.

EMMY

"Jeff ve Jordan akşam yemeğine geliyorlar," dedi annem. "Buranın temizlenmesi gerekiyor."

Dün doğruca Liam'a gittim ve o çoktan yattıktan sonra eve geldim. Döndüğümünden beri bana söylediği ilk şey bu. Aslında, geçen haftadan beri söylediği ilk şey bu, o zaman bana PT sırasında arabada kalmamı söylemişti.

"Ben yardımcı değilim anne ve önümde koca bir iş günü var. Temizlenmesini istiyorsan, temizle." Etrafta dolaşp toz alabilecek ve kahve fincanlarını toplayabilecek kadar yetenekli olmasına rağmen bunu yapmıyor. Keşke bunu haftalar önce söyleseydim.

"İşte bu yüzden buradasın," diye hırlıyor. Elleri hafifçe titriyor, şüphesiz bana vurma dürtüsüyle. Ben bir yetişkinim ve o o kadar da hareketli değil, ama yine de bundan kurtulup kurtulamayacağını merak ettiği belli.

"Hayır, seni randevularına götürmek ve yemek yediğinden emin olmak için buradayım, gerçi altı haftalık süreyi çoktan geçtin ve arabayı kendin kullanmalısın."

Kar Tanesi için kapıyı açıyorum ve yürümeye devam ediyorum, bahçede adamlarından biriyle konuşan Liam'ın görüntüsüne doğru bir mıknatıs gibi çekiliyorum. Kar Tanesi'ni gördüğü anda eve doğru döndü ve yüzündeki yavaş gülümseme tam da ihtiyacım olan panzehirdi.

Güvertenin altından birkaç adım ötede onunla karşılaşıyorum. Elini uzatıp başparmağını kaşlarımın arasındaki boşluğa bastırıyor. "O küçük endişe çizgisi görünüyor. Neyin var?"

Dudağımı ısırdım. "Bu aptalca. Annem bu akşam Jeff ve Jordan'ı yemeğe çağırıyor. Günümü temizlik yaparak geçirmem gerektiğini düşünüyor."

Başını eğiyor. "Birine siktirip gitmesini söylemekte zorlandığını hiç görmemiştim."

"Onunla işler farklı," diyorum, beni duyamayacağını bildiğim halde sesim kısılıyor. "O ve Jeff bana karşı birlik olma eğilimindeler, bu yüzden bu gece zaten berbat geçecekti, ama şimdi-" Omuz silkiyorum. Şimdi dayanılmaz olacak.

Kimsenin bakmadığından emin olmak için omzunun üzerinden bakıyor ve sonra eli uzanıp kalçamın üzerinden geçiyor. "Beni davet et."

"Yemeğe mi?"

Gülüyor. "Dehşete düşmüş gibi bakmana gerek yok. Söz veriyorum onlara erkek arkadaşın olduğumu falan söylemeyeceğim."

Eğer erkek arkadaşım değilse, onun ne olduğunu bilmek isteyeceklerdir ve bu soruya yeterli bir cevap veremeyeceğim. *Onu*, yani *yardımcıyı* yemeğe davet ettiğim için çok kızacak.

"Beni davet et," dedi yine. "Beni orada istiyorsun."

Ağzım kibarca bir özür dilemek için açılıyor ama onun yanımda olduğunu düşünmek bile kendimi biraz daha az yalnız hissetmemi sağlıyor. Ve onun orada olması onu en azından *medeni* olmaya zorlayacak.

"Kilolarımla ilgili bir sürü hikâyeye hazır olun." Gülmeye çalışıyorum ama sesim titrek çıkıyor.

Yaklaşıyor ve ağzı kulağımın yanına gelene kadar eğiliyor. "Sandra'ya söyle hepsini çıkarsın," diyor. "Ben hazırım."

Tam bir rezalet olacak ama içeri girerken gülümsüyorum.

ANNEMİN, otuz dakikadan daha kısa bir mesafede yaşayan oğlunu görme heyecanı elle tutulur cinsten. Oğlunu görmeye katlanmak

Jeff'i biraz daha az sevseydi, nefret ederdi.

Hep bu kadar sevilmez miydim? Bilmiyorum. Babam benden nefret ediyor gibi görünmüyordu, ama nasıl gittiğine bir bak. Zaten pek de karakter yargıcı sayılmazdı. Sonuçta *onunla* evlendi.

Bana bir alışveriş listesi uzattı. Yediğim için beni yargılamayacağı tek bir ürün bile yok, ama hepsini sevgili oğluna ikram etmekten çok mutlu, bu da beni ona bir misafir getirdiğimi söylemediğim gerçeğiyle giderek daha iyi hissettiriyor.

Sırf ondan kaçmak için alışverişi bırakıp günü kasabada geçiriyorum ve tam Jeff ile Jordan içeri girerken eve varıyorum.

Ben babama çekmişim ama Jeff baştan aşağı bir Atwell. Ana rahminden orta düzey bir yönetici görünümünde çıktı ve hâlâ öyle görünüyor. "Hey," diyorum, Kar Tanesi'ni selamlamak için diz çökerken ona başımı sallayarak.

Jordan bir süre sonra odaya girer.

"Hiiiiiiiiii!" diye ağlıyor. "Aman Tanrım, seni görmek çok güzel!" Kollarını bana doluyor ve ben de belli belirsiz karşılık veriyorum

-Sarılmayı pek sevmem açıkçası, ama artık onun köpeğini annemle birlikte terk edecek türden bir kız olduğunu biliyorum, kimsenin bir bitkiyi bile emanet etmemesi gereken bir kadın.

Annem bana masayı hazırlamamı söylerken Jeff ve Jordan kanepede krallar gibi oturuyorlar.

"O heykelciklerin tozunu almaya başlamalısın anne," diyor Jeff, ben çatal bıçak takımlarını almak için mutfağa geçerken. "İğrençler."

Bu, benimle bir hafta boyunca konuşmamasına neden olacak türden bir yorum, ama Jeff bunu söylediğinde sadece omuz silkiyor. "Onları dışarı atmalıyım."

"Yine de onları çok uzun süre topladınız," diye savunuyor.

Başını iki yana sallar. "Bunu baban yaptı. Ben bir tane istedim ve o da bana başka ne alacağını bilmediği için almaya devam etti."

Bundan şüpheliyim, özellikle de her şeyi toplama şekli göz önüne alındığında. "O zaman neden babam gittikten sonraki Noel'de bize melek aldın?" diye soruyorum.

Dudakları büzülür. "Sana hiç melek almadım."

"Aldınız. Hatırlıyorum."

Jeff kaşlarını çatar. "Em haklı. Bende de bir tane var. Ne düşündüğünü bilmiyordum."

"Onlar benden değildi. Biri onları senin için ön kapıya bırakmış; baban gittikten sonra herkes bize hayır kurumu muamelesi yapıyordu." Annem Jeff'ten dönüp bana dik dik bakıyor. "Neden beş tane yer ayarlıyorsun?" diye soruyor tam kapı çalarken.

Gülümsüyorum. İçimi bir rahatlama kaplıyor ve o daha odaya bile girmedi. "Oh, bahsetmedim mi? Liam'ı davet ettim." "*Ne yaptın?*" diye tersliyor ama ben kapıya doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Bütün gece bana kötü davranacak ve Liam'a da kötü davranacak, ama Liam duyma mesafesine girdiğinde, onun varlığını aktif olarak protesto etmeyecek.

Kapıyı açıyorum ve anında rahatlıyorum. *Ondan başka kimseye bakmak istemiyorum*. Bu çok saçma bir düşünce ve hemen vazgeçiyorum ama Liam'ı eşofman, şort ya da kot pantolon dışında bir şeyle hiç görmemiştim ve onu hakiler ve düğmeli bir bluzla görmek beynime kısa devre yaptırıyor.

Onu burada, ailemin gözü önünde parçalamak isterdim.

"Takım elbisen var mı?" İçeri girerken sordum.

Ağzı açık kaldı. "Takım elbise giymem mi gerekiyordu?"

Ayak parmaklarımın ucuna basarak yanağına, kulağının hemen yanına bir öpücük konduruyorum. "Hayır. Sadece seni bir tanesinden çıkarmaktan ne kadar keyif alacağımı düşündüm."

Elini kıcıma atıyor ve sertçe çimdikliyor. "Beni tanıştırmadan hemen önce bu saçmalığa başlama," diye homurdanıyor.

Köşeyi dönüyoruz. "Çocuklar, bu Liam. Liam, annemle tanışmıştın tabii. Bu da kardeşim Jeff ve nişanlısı Jordan."

Annem elindeki tavayı tezgâha bırakıyor. "Liam. Ne beklenmedik bir sürpriz."

Kelimeler gerçekte ne demek istediğini, yani bunun *tatsız* bir sürpriz olduğunu anlatıyor. Sanırım onu uyarmıştım.

Jeff annemden ilham alarak çekingen davranırken, Jordan'ın sarılması aşırı dostça ve gülümsemesi biraz fazla geniş. Jeff dikkatli olsa iyi olur yoksa Jordan'ın annemin evine attığı tek şey Kar Tanesi olmayacak.

Liam'ın getirdiği şarap şişesini açıp iki bardak dolduruyorum. Birini Liam'a uzatıyorum ve Jeff ya da Jordan'a vermek yerine diğerinden yudumlamaya başladığımda kardeşim gözlerini deviriyor ve kendi kadehini almak için koltuktan kalkıyor.

"Yani siz ikiniz... çıkıyor musunuz?" Jordan soruyor.

Liam ve ben birbirimize bakıyoruz ve o sırtıyor. "Evet, Emmy," diyor alçak sesle gülerek, "çıkıyoruz. Geri adım atmaya çalışma."

"Değildim," diye itiraz ediyorum, oysa tam da bunu yapmayı umuyordum.

Annem Liam'a dönerek, "Görünüşe göre Emmy kasabanın yarısıyla çıkıyor," diyor. "Ayrıca doktorumla da çıkıyor. Bundan haberin var mıydı?"

Gözlerimi deviriyorum. Belki de geçen hafta bu kadar kötü olmasının nedeni buydu, ama sanırım bu yine de önceki yirmi sekiz yılı açıklamıyor. "Doktorunla bir kez çıktım, o da neredeyse bir ay önceydi anne."

"Benim zamanımda, birden fazla erkekle çıkan ve sabaha kadar eve gelmeyen kadınlara verilen bir isim vardı." "*Popüler mi?*"

Ben soruyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor masanın başındaki yerine otururken kaba bir gülümsemeyle, "aklımdaki kelime bu değildi. Dizim ağrımaya başladı. Emmy, mutfaktaki işini bitir."

İyi oynadın, Sandra.

"Yardım edeceğim," diyor Liam, ben ayağa kalkınca.

"Bıçaklar konusunda bana güvenmiyor musun?" diye sordum. Arkamızda annemin sesi fısıltıya dönüşüyor.

"Sadece doğru kişinin yemeğini zehirlediğinden emin olmak istiyorum," diye cevap veriyor nefesinin altından ve ben gülüyorum.

Annemin kafası sese doğru sarsılıyor. Ona güldüğümüzden şüpheleniyor ve sanırım gülüyoruz da, ama uzun zamandır ilk kez kızgın olmasının bir önemi yok. Bir dakika önce bana resmen fahişe demiş olması, muhtemelen şu anda Jeff ve Jordan'a benim hakkımda söyleniyor olması önemli değil.

Ne söylediği önemli değil. Ne düşündüğü önemli değil. Liam'ın burada olmasıyla, babam gittiğinden beri ilk kez bir müttefikim oldu ve bu da dengeleri tam olarak anlayamadığım bir şekilde değiştirdi.

Belki de uzun zamandır ilk kez aile evimde kendimi bu kadar yalnız hissetmiyorumdur.

Yemekler çoğunlukla hazır. Ben tabaklara koyuyorum, patatesleri bitiriyorum ve Liam eşyaları taşımaya başlarken hızlıca bir salata yapıyorum. Annem yemekleri servis etmeye başladığında biz mutfakta son iki tabağı alıyorduk.

"Liam ve Emmy'yi bekleyelim mi?" Jordan soruyor.

Annem, "İlk başta hoş karşılanmayan birini beklemiyorum," diye cevap veriyor.

Ben tepki vermeden önce Liam'ın eli elime dolanıyor - bana bunun önemli olmadığını söyleme şekli. Ve burada olması, bu işte benimle birlikte olması, bunun neredeyse doğru görünmesini sağlıyor.

Masaya gidiyoruz ve Liam'la ben kendimize servis yapmaya başlıyoruz.

Annem, burada bulunduğum haftalar boyunca bir kez bile uğramayan sözde bir arkadaşıyla ilgili bir hikâyenin tam ortasıydı ama Liam bana patatesleri uzatınca hikâyenin ortasında durdu.

"Bu doğrudan kışına gidecek. Kısıtlama hiçbir zaman Emmy'nin güçlü yanı olmamıştır," diye ekliyor Liam'ın yararına.

Ah, mükemmel. Benim yumruk çizgisi olduğum bir şaka.

Jeff gülüyor ve çoktan büyük bir porsiyon almış olan Jordan şaşkın görünüyor ama bir *şekilde* gülüyor. Sadece Liam sessiz kalıyor, önce anneme sonra da bana bakıyor.

Birden boğazımda yutkunmamı zorlaştıran bir yumru oluştu. Beni bu kadar yumuşak yapan şey ne? "Kafam karıştı," diyor

Liam. "Emmy'de çok fazla kısıtlama var. Yani tüm bu yorumların tek dayanağı Emmy'nin

Lisede daha fazla mı tartıldın?"

Annem yine gülüyor. "Sadece daha kiloluydu, öyle *mi* düşünüyorsun Liam? Sana bazı fotoğraflar göstermeliyim.

Ne kadar büyük olduğunu hatırlıyor musun Jeff?"

Jeff uslu bir çocuk gibi başını sallıyor, ancak bunu tanıkların yanında yapmaktan biraz rahatsız olduğu anlaşılıyor. Jordan, "Bence Emmy harika görünüyor," diyor.

"Git fotoğraf albümünü getir Jeff," diyor annem. "Üst kattaki salonda, kitaplığın üzerinde."

Jeff, saygılı oğlu, ayağa kalkıyor.

"Şu anda ciddi misin anne?" Talep ediyorum. "Beni ne kadar iğrenç bulduğunu herkese göstermek için yemek sırasında masanın etrafında bir fotoğraf albümü mü dolaştırmak istiyorsun?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Fotoğraf albümünü elden ele dolaştırmak istiyorum çünkü buradaki iki kişi yalan söylediğimi düşünüyor."

Jordan benden anneme baktı. "Sandra, yalan söylediğini söylemeye çalışmıyordum. Sadece Emmy'nin şu anda iyi görüldüğünü kastetmiştim."

"Biliyorum canım. Ama Emmy hepimize benim ne kadar acımasız olduğuma dair bir hikâye satmak istiyor, sanki sadece biraz bebek yağı varmış gibi, oysa durum bundan çok daha fazlasıydı. *O* bile bunun önemli bir şey olmadığını düşünüyor gibiydi, sanki herkesten daha iyiymiş gibi çenesi yukarıda yürüyordu."

Boğazımdaki yumruyu bastırmak için sertçe yutkunuyorum.

Kimse beni yakaladıklarını düşünmesin diye çenem yukarıda dolaştım. Sanki onları duymamışım gibi çenem yukarıda dolaştım, çünkü hayatta kalmak için başka bir yol düşünemiyordum. Ama annem her zaman yaptığım her şeyde içimdeki en kötüyü görmenin bir yolunu buldu.

"Yani onları ilgilendirmeyen bir şey için herkesten özür dileyerek ortalıkta dolanmamı mı tercih ederdin?" Jeff odaya tekrar girdiğinde talep ediyorum. "*Utanmamı* mı tercih ederdin?"

"En başta şişman olmamanı tercih ederdim," diye yanıtlıyor.

Jordan'ın gözleri açılıyor ama o konuştuktan sonraki şaşkın sessizliği bozan Liam oluyor. "Şu anda ciddi misin?" diye soruyor sonunda, sesi kısık.

"Jeff, albümü Liam'a ver," diye ısrar ediyor annem.

"O albümü bana ver Jeff, ben de onu senin boğazına tıkayım." Liam elime uzandı, parmakları benimkilerle kenetlendi. "Em, gidelim." Beni de yanına çekerek ayağa kalktı.

"*Gitmek mi?*" Ben soruyorum.

"Git."

Elimi sıkıyor. Söylemediği her şey gözlerinde: *Ona yeterince şans verdin. Ona yeterince şans verdin, yeterince zaman ayırdın. Denemeyi bırak.*

Tartışmak isteyen bir yanımda var; yirmi sekiz yılımı onu *benden hoşlanmaya* ikna etmek için harcayan, onun ilgisine layık olduğuma ikna etmeye çalışan yanımla aynı yanımda. Ama her çemberden atladım ve bu hiç değişmedi. Liam haklı. Gitme vakti geldi. Son şansını kullandı.

Ayağa kalkıyorum ve annem bıkkın bir şekilde iç çekiyor. "Bu çok saçma. Emerson, *otur*."

Ama bunu çoktan geçtik. *Ben* çoktan geçtim. Liam'ın bana gitme zamanının geldiğini söylediği o anda, bir kapı kapandı ve kapalı kalacak.

"Eşyalarımı almam gerek," diyorum ve o da başını sallıyor. Kar Tanesi uykusundan uyanıyor ve koşarak yanıma geliyor.

Kahretsin. Onu burada bırakamam ve bırakmayacağım da. "Kar Tanesi de benimle geliyor," diye duyuruyorum, işte o zaman nihayet geri dönmeyeceğime inanmış görünüyorlar.

"Öylece gidemezsin," diyor Jeff. "Onu PT'ye kim götürecekt?"

Liam beni götürmeye başladı bile. "Yardım etmeye hevesli görünüyorsun Jeff," diyor omzunun üzerinden. "Bunu bir terfi olarak düşün."

Üst kata çıkıyoruz. Liam yatağa ulaşmak için yol açmak zorunda kaldığım yatak odasını görünce dehşet içinde gözlerini kırıştırıyor. "Bu şekilde yaşadığına inanamıyorum."

Sanırım görmeyi bırakmıştım. Pek çok şeyi görmeyi bırakmıştım. Annemin beni küçümsemesine ve kilomla ilgili yorumlarına o kadar alışmıştım ki bunları görmezden gelmeye başlamıştım.

Şu anda hayatıma Liam'ın gözünden bakmak zorunda kalmasaydım, *hâlâ* orada oturmuş patatesleri yememek için kendimi zor tutuyordum.

Yatağın üzerine bir bavul atıyorum ve toplanmaya başlıyorum. "Senden büyük bir iyilik isteyeceğim. Kar Tanesi'ni alabilir misin? Onu bir otele götüremem ama sabah bir Airbnb ararım."

Gerçi New York'ta onunla ne yapacağımı Tanrı bilir. Neredeyse hiç evde değilim.

Kaşlarını çattı. "Sadece benimle kalacağını düşünmüştüm."

Ceketimi sararken yarı yolda donuyorum. "Yani bu gece mi?"

Acı acı gülüyor. "Em, haftalardır her günü birlikte geçiriyoruz. Burada işin bitene kadar benim evimde kalsan çok mu kötü olur?"

"Korkunç olacağını hiç söylemedim. Sadece düşünmemiştim-" Bir omuz attım.

"Seni orada isteyeceğimi düşünmedin mi?" diye soruyor, ellerini belime koyarak beni kendine doğru çekiyor. "O zaman seni başka bir yerde görmeye dayanamadığımı fark etmemiş olmalısın."

Dudakları benimkilere değiyor, sonra alınma doğru ilerliyor ve orada duruyor.

"O haklı, biliyorsun," diyorum sessizce. "Annem mi? Beni şu anki halimle seviyorsun. O kadar kiloyu geri alsam yüzüme bile bakmazsın."

"Dene beni, Emmy. Her kilonu geri kazan. Çünkü seninle ilgili bayıldığım şeylerin uzun bir listesi var ve kilon asla ama asla bu listede yer almadı. Yüzünü bile görmeden önce senin için deli oluyordum."

Gözlerimi kırıştıtararak göğsüne bakıyorum. Az önce güvensizliğini itiraf eden zayıf kız olmak istemiyorum. Güven vermek zorunda kaldığı, eskiden tombul olan kız olmak istemiyorum.

"Peki ya benim kötü ağzım?" Soruyorum, kelimeler biraz boğuk çıkıyor. "Kaba ağzım listede var mı?"

Gülüyor ve dudaklarını boynuma bastırıyor. "O kaba ağzını çalıştırdığında, seni ikiye bükme ve dik duramayana kadar seni becermek için neredeyse karşı konulmaz bir dürtü duyuyorum, bu yüzden evet, garip bir şekilde, kaba ağız listede."

"Birden içimden kötü bir şey söylemek geldi."

Gülümsemesi nazik. "Yapma," diyor, beni kendine doğru çekerek. "Şu anda istediğim şey bu değil. Sadece bir saniye sana sarılmak istiyorum, sonra seni ve Kar Tanesi'ni eve götüreceğim."

Kullanılmış ve cezalandırılmış hissetmeyi tercih ederdim ama o böyle biri değil.

Beni incinmiş görmeye dayanamayan, her ağrımı ve acımı dindirmek isteyen bir adama yanlışlıkla aşık oldum. "Sanırım bununla yaşayabilirim," diye fısıldıyorum, ona karşı rahatlayarak.

LIAM

“S "Liam," diye anons ediyor gecenin köründe, "eğer beni biraz olsun önemsiyor olsaydın, o lanet horozu şimdiye kadar öldürmüş olurdun."

Daha yarı uyanığım ama şimdiden gülmeye başladım. Bir gün blöfünü göreceğim ve ona bunu yaptığımı söyleyeceğim. Ben daha yataktan çıkmadan beni durdurmuş olacak.

Ama bugün aklımda başka bir şey var. Üstüne çıkıyorum ve şilteden aşağı kayarak onu iyice açıyorum. "Biliyor musun, sana her oral seks yapmamı istediğinde horozu öldürmek istiyormuş gibi davranmak zorunda değilsin."

"Ben-" Dilim üzerinde gezinirken nefesi kesiliyor.

Yukarı bakarken sırtıyorum. "Peki durmalı mıyım?"

Parmaklarını saçlarımda gezdirerek olduğum yerde kalmamı istediğinin sinyalini veriyor. "Zaten orada olduğuna göre devam edebilirsin."

Bir sonraki uyanışımızda ikimizin de acelesi var. Yapmak istediğim şeylerin çeyreğini yapmaya zaman yok ve bu da kendi içinde farklı: En son ne zaman bir kadınla uyandım ve ilk düşüncem kendimi nasıl kurtaracağım değildi?

Emmy bana bugünün cumartesi olmasını diletiyor, cumartesi günü izin almasını değil. Keşke rahat bir kahvaltı yapacak vaktimiz olsaydı dedirtiyor, kahvaltı yapıp sonra da yürüyüşe çıksaydı dedirtmiyor.

"Yürüyüş yapar mısınız?" Banyodan saçlarını havluya sarmış bir şekilde çıkarken soruyorum.

"Yani... bilerek mi?"

Gülüyorum. "Sanırım bu hayır demek."

Yatağın kenarına oturuyor ve uzun, çıplak bacaklarına nemlendirici sürmeye başlıyor. Saatime bakıyorum, ilk şantiyeye geç kalmayı göze alıp alamayacağımı merak ediyorum, ama alamayacağımı biliyorum. Ama ellerini bacaklarının üzerinde gezdirişinde keşke yapabilseydim dedirtten bir şey var.

"Uzun zaman oldu. New York'ta pek fazla yürüyüş

yapılmaz." "Bir süredir derken..."

"On sekiz yıl."

"Sen gitmeden önce yürüyüşe çıkalım."

"Zorluyorsun," diye cevap veriyor. Ama dolabıma girerken gülümsüyordu.

Emmy burada kalmasına izin vererek ona iyilik yaptığımı düşünüyor ama bunu isteyen benim. Onunla yaşamının nasıl bir şey olduğunu sadece birkaç hafta deneyimleyebilecek olsam bile, gitmesine izin vermek gerçekten çok acı verecek olsa bile... O iki haftayı istiyorum.

Onunla geçirdiğim o bir avuç haftayı sonsuza dek içimde tutacağım.

O gece, birkaç günlüğüne buradaki son gecesinde, birlikte akşam yemeği yiyoruz. Sanırım onun her haline bayılıyorum ama bu en sevdiğim hali: Em, yalınayak, saçları atkuyruğu, tezgahın üzerinde oturmuş gülüyor ve yardım etmek için çok az şey yapıyor ama özgürce yön veriyor.

"Burnuma yanık kokusu geliyor," diyor, dudakları hâlâ şarap kadehinin kenarındayken.

"Neyi yanlış yaptığımı fark etmekte bu kadar iyi olduğuna göre belki de yemek yapmayı öğrenmelisin."

Gölümsüyor. "Senin maaşının dört katını kazanmayı bırakır bırakmaz bu işi halledeceğim. Bir daha düşündüm de, döndükten sonra yemek yapmayı öğreneceğim. Güzel bir kase horoz çorbasına ne dersin? Ya da horoz parmigiana?"

Gülüyorum, bacaklarını ayırıp aralarına girerken şarap bardağını elinden alıyorum. "Bir ev becerisini ancak önce bir canlıyı öldürmeyi de içeriyorsa üstlenmeye istekli olmana saygı duyuyorum."

Yakınına eğilir. "Bayılıyorsun. Ama haklısın. Bahane olarak yemek pişirmeye ihtiyacım yok. Sadece o lanet horozu öldüreceğim." Haklı. Gerçekten seviyorum. Ve bu iş bittiğinde onu çok özleyeceğim.

Yemeği topladıktan sonra, tekrar çalışmaya başlamak için dizüstü bilgisayarını çıkardı. "Hiç rahatlamaz mısın?" diye sordum.

Kaşlarını çatıyor. "Daha yeni yemek yedik. O benim rahatlamamdı. Ve eğer tavsiye vereceksek sen de biraz daha az rahatlayabilirsin. Lucas Hall'daki duruşmaya hazırlanmak için hiçbir şey yaptığını görmedim."

"Bunun bir anlamı olduğundan emin değilim," diye karşı çıkıyorum. "Duruşmaya hazırlanmaktan başka bir şey yapamam ama belediye başkanına bir park satın alamam. Belediye meclisi üyelerine rüşvet veremem."

Omuzları çöktü. "Kendi tarafınızı savunan bir taban kampanyası yürütebilirsiniz. Kasaba sakinlerine devasa bir apartman kompleksinin trafik düzenine, çevreye ve kasabanın değerlerine ne yapacağını ve emlak değerlerindeki artışın burada bir daha ev satın almayı ya da dükkan kiralamayı imkansız olmasa da zorlaştıracığını açıklayın."

"Sanırım bunun için çok geç." Gerçi bu tür bir şey yapmamamın asıl nedeni bu değil. "Özür dilerim," diyor dizüstü bilgisayarını kapatırken. "Özür mahiyetinde bir oral seks ilgini çekebilir mi?"

Gülüyorum. "Eninde sonunda seks eylemleri dışında özür olarak sunabileceğin bir şey bulman gerekebilir." "Yani bu bir *hayır* mı?" diye soruyor.

Onu ayağa kaldırdım. "Tabii ki hayır. Sadece Damien Ellis'ten özür dilemek zorunda kalırsan başka bir şey bulacağından emin olmak istiyorum."

EMMY

Ben Nashville'deyken her gece saatlerce telefonda konuşuruz.

Telefonun yanında Kar Tanesi'nin tasmaşının şingirtısını duyuyorum ve gülümsüyorum. "Onu yatağa yatırdın, değil mi?" diye soruyorum. "Yalnızlık çekiyor," diyor. "Sürekli seni izliyor. En azından bunu yapabilirim gibi geldi."

Beklenmedik bir anda gözlerim yaşıyor. Her gün eve ne zaman döneceğimi merak ederek beni beklemesi fikrinden nefret ediyorum. "New York'ta onunla ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum, sesim biraz kısık. "Binaya gelen bir köpek gezdiricisi var ama onun için çok yalnız bir gün gibi görünüyor. Ben hiç evde olmuyorum."

Bir an sessiz kaldı. Ayrılacağım gerçeğini, bu işin neredeyse bitmek üzere olduğunu konuşmadık ve ben de bunu konuşmamayı tercih ediyorum. Lucas Hall'u yıktıktan sonra inşaatın ilerleyişini kontrol edeceğim ama sık sık geri dönmeyeceğim. Onunla geçireceğim bu son birkaç gün gerçekten sahip olabileceğim tek günler.

"Onu tutabilirim," diyor. "Devam etmekte olan işe bağlı, ancak günlerimin giderek daha fazlasını şantiyeler arasında araba sürerek geçiriyorum ve bunun için benimle gelebilir."

Yutkunuyorum. Bu nazik bir teklif. En iyi çözüm bu. Beni neden bu kadar üzdüğünü bilmiyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Şey, yatağa gitmem gerek."

"Ağlıyor musun, Em?" diye sorar.

Gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyorum. "Ben ağlamam."

Gülüyor. "Tabii ki bilmiyorsun. Ama Em? Biz de seni özleyeceğiz."

Cuma günü geri dönüyorum ve doğruca markete gidiyorum. Liam'ın adamları burada işlerini çoktan bitirmişler; boş raflar dışında her yer tertemiz ve iş için hazır. Bu artık benim sorunum değil - bir müdür tuttuk ve işini iyi yaptığı sürece benim müdahalem sona eriyor.

Son kez ofisime geri dönüyorum ve boğazım düğümleniyor. Boktan bir ofis; tek bir penceresi yok, duvarları briketten. Sonunda pisliğimi temizlediğim için heyecanlanmalıyım. Ama zaman içinde küçük bir adaydı, garip bir şekilde mutlu olduğum berbat bir yerdi. Sanırım son birkaç aydır Elliott Springs için de aynı şey söylenebilir.

Charles aradığında son kutuyu paketlemeyi yeni bitirmiştım. Cevap vermemek için kendimi zor tutuyorum ama cevap vermezsem aramaya devam edecek. "Lokanta satmayı kabul etti mi?" diye soruyor selamlama yerine.

Aslında bu kadar ısrarcı olduğu için onu suçlamıyorum. Ana Cadde'nin büyük bir kısmı yıktıramadığımız eski evlerden oluşurken, lokanta kendine ait büyük bir arsa üzerinde yer alıyor. Apartman inşa edildikten sonra bu arsaya yapabileceğimiz milyonlarca şey var.

"Hayır," diye cevap verdim. "Kırk yıldır ailelerine ait. Bence bunu düşünmeleri için gerçekten iyi bir teklifte bulunmanız gerekir."

"Şu anda *hiçbir* değeri yok," diye savunuyor. "Onlara milyonlar teklif ederek ne kadar değerli olduğu konusunda ipucu vermiyorum. Sağlık Bakanlığı'nı aradınız mı?"

"Evet," diye yalan söyledim. Paul pisliğin teki ama Jeannie'nin işini mahvetmek içimden gelmiyor. Bana öyle geliyor ki, onun gibi bir çocuğa sahip olduğu için yeterince acı çekiyor. "Elliott Springs uygunsuz bir yer. Biraz zaman alabilir."

"Orada geçirdiğin zaman seni beceriksiz yapmış," diyor telefonu kapatırken. "Bunu kendim yapacağım."

Sandalyeme gömüldüm. Bu çok yanlış. İnanılmaz derecede yanlış. Bu kadının aile şirketini yok edecek çünkü bunun ona para kazandıracağını düşünüyor. Ama ben ona yardım ediyordum çünkü intikam almak istiyordum, bunun yarısını da bana hiçbir şey yapmamış insanlardan ve yerlerden alıyordum ki bu da muhtemelen daha iyi bir şey değildi.

Zorbalığa uğramak muhtemelen bana zorbalığın yanlış olduğunu öğretmeliydi. Bunun yerine en büyük zorba olmaya karar verdim.

Son kutuyu arabama atıyorum ve öğle vardiyası bitmek üzereyken lokantaya doğru yürüyorum. Jeannie'yle konuşmak için muhtemelen en iyi zaman değil, ama iyi bir zaman olduğundan da emin değilim. Bütün gün burada ve sürekli çalışıyor.

Eğer Charles ona mülk için makul bir teklif yapmaya istekli olsaydı, bence kabul etmeliydi. Ancak şu anda lokantayı satması, çoğu insanın emekli olduğu bir yaşta ilk kez iş piyasasına girmesi anlamına gelecek.

Paul bir metre öteden kokusunu alabildiğim bir bezle lamine menüyü siliyor. Bandajlı bir burnu ve morarmış bir gözü var - kimin yaptığını bildiğimi hayal ediyorum.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, her zamanki gibi asık suratla.

"Siktirip gitmen ve ölmen için," diye cevap veriyorum sıkı bir gülümsemeyle. "Ancak bu bir seçenek değilse, annenle konuşmak isterim." "Seninle konuşmasına gerek yok," diye yanıtlıyor. "Kasabanın geri kalanına yaptığın gibi bizi de satın almaya çalışıyorsan

cevabım *hayır*."

"Hmmm, önemli bir iş konuşması yapmak isteseydim, birincil sorumluluğu menüleri silmek olan bir adamla yapmazdım," diye cevap veriyorum, yanından geçip mutfığa doğru yürürken. Kendimi geliştiriyorum ama asla bir aziz olamayacağım.

Kafamı içeri soktum. Jeannie uzakta, aşçılardan biriyle konuşuyor ama hemen yanıma geliyor. "Merhaba Emerson," diyor, "her şey yolunda mı?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyorum. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Kaşlarını çatıyor ve beni kutularla ve kağıt yığınlarıyla dolu, yine de annemin evine kıyasla temizlik harikası olan küçük bir ofise götürüyor. Karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Dağınıklık için özür dilerim. Ne var ne yok?"

Derin bir nefes alıyorum. "Sana bir şey yapmanı söyleyeceğim ve senden tek bir soru bile sormamanı istiyorum. Ayrıca söylemek üzere olduğum şeyi tek bir kişiye bile söylememeni istiyorum."

Gözleri genişliyor. Başını zorlukla salladı.

"Buraya ticari bir temizlik şirketi getirin. Bugün. Her şeyi baştan aşağı temizlemelerini sağlamalısınız. İşleri bittiğinde yerde yemek yiyebilmelisiniz."

"Teftiş ediliyor muyuz?" diye fısıldıyor.

"Sanırım öyle olacak. Ne kadar hızlı olacağını bilmiyorum ama gerçekten hızlı olacağından şüpheleniyorum. Ve önümüzdeki birkaç gün boyunca başınızı belaya sokabilecek hiç kimseyi çalıştırmayın."

"Sorun mu?"

"Bunu sormuyorum ve bilmek de istemiyorum, ama burada belgesiz olan birileri varsa, onlara yarın izin verin. Şartlı tahliyeyi ihlal eden ya da bir suçtan aranan birileri varsa onlara da izin verin."

"Daha önce de teftiş edildik," diyor belli belirsiz. "Her zaman iyi iş çıkardık."

Yere bakıyorum. "Jeannie, bu o tür bir teftiş olmayacak."

Ona *senin peşinde olduklarını* söylemek istiyorum. *İşini yürütmeni o kadar zorlaştıracaklar ki pes edeceksin*. Ama Jeannie'yi ne kadar sevsem de, söyleyeceğim herhangi bir şeyin dönüp dolaşıp beni vuracağını biliyorum. Inspired Building'in nasıl çalıştığını itiraf edersem, Lucas Hall hakkındaki son duruşmada ortaya çıkıp her şeyi mahvedebilir.

"Bunu sen mi yaptın?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır."

Birdenbire, bunun bir parçası olmadığım için çok mutlu oldum.

Liam akşam yemeğinde, "YAPTIĞIN ÇOK GÜZEL BİR ŞEYDİ," diyor.

Tabaklarımıza bakıyorum. "Yemek yapmana çok az yardım ettim. Dedin ki, aynen aktarıyorum, benim yardımım 'çoğunlukla

sis amaçlıydı ve biz

Bu şekilde daha güvenli."

Sırıttıyor. "Jeannie'ye söylediklerini kastetmişim. Lokantada."

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Tanrı aşkına. Bu konuda ağzını açmaması gerekiyordu."

Dili yanağının iç tarafına doğru ilerliyor. "Ağzını açmıyordu. Erkek arkadaşına söylüyordu-"

Ağzım onu düzeltmek için açılıyor ama o beni durduruyor. "Sen benimle yaşıyorsun. *Bu* konuda tartışma. Her neyse, *erkek arkadaşına* senin ne kadar güzel bir şey yaptığını anlatıyordu."

Kollarımı kavuşturdum. "Yine de hiçbir şey söylememeliydi. Yani, Lucas Hall'daki tek rakibime beni kovdurabilecek bir bilgi verdi."

Yüzündeki gülümseme belirtisi kaybolur. "Şu anda ciddi misin? Hâlâ Lucas Hall'u çalmaya çalıştığımı düşündüğün için mi bana bundan bahsetmedin? Yaşadığımız onca şeyden sonra hâlâ sana kazık atacağımı mı düşünüyorsun?"

Hayır, bilmiyorum. Ama altınızdan halının çekilmesiyle ilgili bir şey bu: *her zaman* beklemediğiniz bir anda olur. "Daha çılgınca şeyler de oldu," diye cevap veriyorum.

Masadan uzaklaşır. "Tanrım, Em. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Ellerini başının üstüne bastırıp saçlarını çekiştiriyor. Sonra anahtarlarını alıp kapıdan çıkıyor. Panik göğsümde kabarıyor, ama bir şeyleri nasıl yedekleyeceğim, nasıl düzelteceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Birkaç saniye sonra kamyonet kükreyerek caddeden aşağı iniyor. Sertçe yutkunuyorum ve yüzümü ellerime bastırıp ağlamamaya çalışıyorum.

Böyle olmak istemiyorum. Bu kadar alaycı ve güvenilmez olmak istemiyorum. Beni bu hale getiren şey, tam da şu anda onun beni soktuğu duruma sokulmamdı: Birine güvenmem istenmesi, birinin benim iyiliğimi düşündüğü konusunda bana güvence vermesi. Kaç kez yeni biriyle tanıştım ve daha sonra onun bana sadece Bradley'e planlarından birinde yardım ettiği için iyi davrandığını öğrendim? Bu bir kez olmadı, hatta iki kez bile olmadı; *birçok* kez oldu ve ben tekrar tekrar kandım.

Akşam yemeğini temizlemeye başlıyorum, ama son tabak da çamaşır makinesine girdiğinde ve yapılacak hiçbir şey kalmadığında, gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başlıyor. Gitmesinden nefret ediyorum. Dünyada ondan başka kimsem olmamasından nefret ediyorum ve şimdi o da gitti. Elliott Springs'i yok etmekle ilgili hiçbir şeyin umduğum gibi hissettirmemesinden nefret ediyorum.

Garaj yoluna girdiğinde kamyonetin ışıkları mutfağı tarıyor. Lavaboya doğru dönüyorum ve kendimi toparlamaya çalışarak orada kalıyorum. Ben bir sünger alıp zaten lekesiz olan paslanmaz çeliği fırçalamaya başlarken o odadan geçiyor. Ağlamamı durduramıyorum.

"Em," diyor sessizce, beni kendine doğru çekerek.

Direniyorum ama sonunda süngeri bırakıp dönmekten başka çarem kalmıyor.

"Tatlım," diyor yanaklarımdaki gözyaşlarını fırçalayarak. "Gittiğim için mi bu? Yanlış bir şey söylemeden önce kafamı toparlamaya çalışıyordum. Her zaman geri dönecektim."

Sanki bunu zaten biliyormuşum gibi başımı sallıyorum, gözyaşlarım gömleğini ıslatıyor ama bilmiyordum. "Sana güveniyorum Liam," diye fısıldıyorum, "ama asıl korkutucu olan da bu."

Beni kanepeye götürüyor ve ışığı kapatıyor, böylece çoğunlukla karanlıkta oturuyoruz. Başımı göğsüne doğru çekiyor ve bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Anlamıyorum, Em. Burada senin hızında hareket etmek, sana nasıl hissettiğimi göstermek için kendimi öldürüyorum. Neden hiçbir şeyin işe yaramadığını anlamıyorum."

Sanırım zamanı geldi. Ona bu hikâyeyi anlatmak istemiyorum ve bu her şeyi mahvedebilir ama anlamasına ihtiyacım var. "Yani anlamam gereken şey şu," diye başlıyorum, sesim ancak fısıltı halinde. "Lisede hiç arkadaşım yoktu. Muhtemelen olurdu ama herkes Bradley'den çok korkardı. Yemek yediğim için benimle dalga geçtiği için öğle yemeğini kaçırdım. Okuldaki her etkinliği kaçırdım çünkü birlikte katılabileceğim kimse yoktu. Evde yalnızdım, okulda yalnızdım, her yerde yalnızdım. İşte bu yüzden online kitap kulübünü kurdum."

Eli sırtımda daireler çiziyor.

Devam ediyorum. "Facebook'taydı. Çoğunlukla Jane Austen seven kadınlar. Sonra bu çocuk katıldı. James. San Francisco'da yaşıyordu ve aynı yaştaydık. Bana mesaj atmaya başladı ve bir arkadaşım olduğu için çok mutlu oldum."

Yutkunuyorum. Tanrım, tüm bunlar kulağıma kafamda olduğundan daha da acınası geliyor.

"Benden hoşlanıyordu. Bana kendi fotoğraflarını gönderdi ve sonunda ona fotoğraflarını geri gönderme cesaretini gösterdiğimde, bana

tıpkı benim gibi mükemmeldi. Bu yaklaşık altı ay boyunca devam etti ve ona mesaj atmak tüm günümün en önemli anıydı. Beni mezuniyet balosuna götürebilmek için annesini San Francisco'dan arabayla gelmesi için ikna etti. Elbiseme uyması için parlak mavi bir papyon almıştı..."

Sesim kesiliyor, her şeyi hatırlıyorum. Korsajlar, uyumlu kravatlar ve ne kadar geç saate kadar kalabileceği hakkındaki tartışmalarımızı. O da bakirdi. Beni fazla zorlamamak konusunda iyiydi ama umutlu olduğumu biliyordum ve ben de umutluydum. Çok umutluydum. Beni şahsen görmenin bir şeyleri değiştireceğinden endişeleniyordum ama aynı zamanda bir şeyleri *doğrulanabileceğini* de biliyordum.

"Trafığe takılmışlar, o yüzden beni almak yerine Lucas Hall'da buluşmak istedi. Yaklaştıklarını söyleyerek mesaj atmaya devam etti. Orada dikilen bir aptal gibi görünüyordum ve bunu biliyordum ama beklemeye devam ettim. Sonunda Ana Cadde'de olduğumu söylemek için mesaj atana kadar tam bir saat geçti. 'Seni görmek için sabırsızlanıyorum' gibi bir şey söyledim ve o da 'Şişman bir domuzla çıkacağımı düşündüğüne inanamıyorum' dedi."

Liam'ın kolu sertleşir. "Bekle. *Ne?*"

Sesim sert çıkıyor. On yılı aşkın bir süre sonra hâlâ üzgün olduğuma inanamıyorum. "James diye biri yoktu. Bradley her şeyi uydurdu. Ve o son mesajı gönderdikten hemen sonra, o ve ekibi dışarı çıktılar ve 'James'e gönderdiğim tüm mesajların kopyalarını merdivenlerin tepesinden aşağı attılar. Tüm resimler, her şey, merdivenlerden aşağı uçuyordu. Ve onlar gülmeye başlayana kadar onun zaten hiç var olmadığını fark ettim."

"Tanrım."

Bundan utanmayı bırakmam için kaç on yıl geçmesi gerekecek? Merdivenlere doğru savrulduğum o fotoğrafları hatırladıkça yüzüm kızarmadan önce? İsteddiği gibi ona çıplak fotoğraf göndermedim ama gönderdiğim fotoğraflar yeterince kötüydü. Ve o saçma, ateşli e-postalar: *James, seni her gün daha çok seviyorum. Aynı üniversiteye gidene kadar sabırsızlanıyorum.*

Elbette, o da bana böyle şeyler söylemişti. *Daha fazlasını da* söylemişti, çok daha fazlasını, hepsi de benim karşılık vermeme sağlamak için hesaplanmıştı. Ama o geceden sonra önemli olan tek şey, koridorda yürürken bana tekrarlanan sözlerimdi.

Sonraki iki yıl boyunca sütyenli fotoğraflarım rastgele ortaya çıkacaktı - Pazartesi okula döndüğümüzde dolapları kaplayacak, mezuniyette keplerimizi fırlattığımızda gökten yağacaktı. Bradley ve onun küçük takipçileri koridorlarda yürürken bana en içten, en acıklı mesajlarımı alıntılarlardı.

Ölmek istiyordum ve bunu atlatmamı sağlayan tek şey kendime bunu onlara ödeteceğimi söylemekti. Dudakları başıma yapıştı. "Çok üzgünüm, Em. Çok, çok üzgünüm."

"Sana güvenmediğimden değil," diye fısıldıyorum ve sesim yine çatlıyor. "Sorun benim güveniyor olmam. O yüzden sakın çuvallama, tamam mı?" Beni daha sıkı çekiyor. "Batırmayacağım. Tanrı şahidim olsun, yapmayacağım."

Ben ona inanıyorum. Ama bu benim de hâlâ korkmadığım anlamına gelmiyor.

LIAM

Bradley'i tanırım. *İyi* değil, ama markette çalışmaya başladığımdan beri bana karşı ne kadar buz gibi olduğunu fark edecek kadar iyi.

Ve dün gecedan önce onun bir sosyopat olmadığını kesin olarak söyleyebilecek kadar iyi.

Yani ben kötü bir karakter yargıcı mıyım, yoksa tüm bunlarda kaçırdığım bir unsur mu var?

Ertesi gün Em, San Francisco'daki toplantılara gitmek üzere yola çıktı ve ben ona yapılan muameleden dolayı öfkelenmek için geride kaldım. İnsan çocukken maruz kaldığı bu tür şeyleri geride bırakabilir mi? Gerçekten bilmiyorum ama tam kamyonetimden inerken Bradley'nin marketten çıktığını gördüğümde düşünmeden ona doğru atılıyorum, Paul Bellamy ile barda geçirdiğim o gecedan biraz daha az öfkeliyim.

Ben caddeyi geçerken gözleri kısılıyor. "Bizi işimizden etmeye çalıştığın için özür dilemeye geldiyse, nefesini boşa harcama." Gülüyorum. "Özür dilemek mi? Sen aklını kaçırmış olmalısın. Neden özür dileyeyim ki?"

"Çünkü düşmanın tarafını tutuyorsun, pislik." Uzun sarı saçlarını omuzlarının arkasına atıyor. "Sence Emerson Hughes bu kasabayı gerçekten umursuyor mu?"

"Ona yaşattığın onca şeyden sonra kim onu suçlayabilir ki?" Karşı çıkıyorum.

Gülüşü keskin ve acı. "Ah, doğru. Zavallı Emmy hepimize kıyasla çok zor günler geçirdi, öyle mi? Zavallı Emmy, mükemmel notları ve parasıyla masum küçük kurbandı."

Ona dik dik bakıyorum. "Emmy'nin okulda başarılı olması ve *beş parasız* olmaması, mezuniyet balosunda ona yaptıklarını haklı mı çıkarıyor sence?"

Gözlerini kaçırmadan önce gözlerinde küçük bir suçluluk titreşimi var. "Hayır, ama bana kişisel olarak yaptığı şeyler kesinlikle yaptı.

O kaltağı savunmaya geçmeden önce, benden ne *aldığını* sorun."

"Bu ikinizin de on yaşından beri devam ediyor. Em senden ne almış olabilir ki?" Arabasına tırmanıyor.

"Öncelikle babam," diyor kapıyı çarparken.

HIÇ MANTIKLI DEĞİL. Saatlerce, hiçbir anlam ifade etmiyor. Ve sonunda bir açıklama bulduğumda, gerçek olamayacak kadar çılginca geliyor.

Çok çılginca *görünüyor* ama yine de öyle mi? Ne kadar çok düşünürsem, o kadar da bariz *görünüyor*.

Em geç geliyor, önce Kar Tanesi'ne sonra bana sırtıyor ama yüzümü görünce gülümsemesi hızla kayboluyor. "Sorun nedir?" diye soruyor. Daha şimdiden fırtınaya hazırlanmak için ambar kapaklarını kapattığını görebiliyorum. "Neden oturmuyorsun?"

Yutkunuyor. "Ya biri öldü ya da sen bunu bitiriyorsun ve hangisi olduğu umurumda değil, ama bunu söyleyerek zaman kaybetmen umurumda."

"Kimse ölmedi ve ben hiçbir şeyi sonlandırmıyorum. Şimdi otur lan yerine." Sinirden tüylerim diken diken oluyor. "Ve eğer bir şeyleri bitiriyor olsaydım, umursardın."

Kanepenin kenarına tünemiş, kaskatı, sıçrayıp kaçmaya hazır. "Her neyse. Bana neler olduğunu anlat." "Bugün Bradley'e rastladım. Arabasına doğru yürüyordu." Bu doğru sayılır.

"Yüzünü bir bara mı çarptın?"

Paul olayından haberdar olduğunu bilmiyordum. "Birkaç noktada kesinlikle istedim," diye cevap verdim. "Ama her neyse, senin ondan bir şeyler aldığınla ilgili bir şeyler söyledi."

İç çekişi ağır ve yorgun. "Doğru. Sanki Bradley Grimm'de benim isteyeceğim bir şey varmış gibi. Ondan ne çalmış olabilirim ki?"

Giydiği şu seksi Grimm's Convenience tişörtlerinden biri mi? Kullandığı o boktan Honda mı?"

İşte başlıyoruz. Cevabımdan nefret edeceğini şimdiden biliyorum. "Babası."

Gülüyor. "*Ne?*"

"Babasını çaldığınızı söyledi. Sonra da kapısını çarpıp uzaklaştı."

"*Babası* mı?" Em ayağa fırlar. Kollarını vurgulamak için iki yana açtı. "Ona bir babası olmadığını hatırlattın mı? Annesi hamileyken adam gitti."

Elini uzattım ve onu kanepeye geri çektim. İsteksizce geliyor ve ben hiçbir şey söylemeden zihninin benimkiyle aynı yolu izlemesini bekliyorum.

Tekrar gülüyor. "Aman Tanrım, Liam. Bradley ve benim gerçekten akraba olduğumuza inanmıyorsun, değil mi? Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Bilmiyorum, Em. İlk başta çılgınca gelmişti ama düşündükçe benzerlikleri daha çok görüyorum."

Bana ters ters bakıyor. "Şirretliğimi ben yarattım, kalıtsal değil. O ve arkadaşları üzerime sıçmaya karar vermeden önce oldukça iyi bir çocuktum."

Bir kolumu ona doladım. "Bunu bir düşün bebeğim. Çılgınca görüldüğünü biliyorum ama bir düşün. Eskiden insanlara ikiz olduğunu söylemiyor muydun?"

Gözlerini deviriyor. "Biz sadece aptal çocuklardık, Liam. Ve biz ikiz değiliz. Doğum günlerimiz bile aynı değil."

"Öyle olduğunuzu söylemeye çalışmıyorum. Söylemeye çalıştığım şey, birbirinize benzemenizin ve onun bir babası yokken sizinkinin onu tüm gezilerinize götürmeye başlamasının biraz garip olduğu."

"Çünkü o benim en iyi arkadaşımdı!" diye ağlıyor, ama şimdiden... Çarkların döndüğünü görüyorum. Aralarındaki benzerlikleri, tesadüf olduğunu varsaydıkları şeyleri düşünmeye başlıyor: göz renkleri, gülümsemeleriyle ilgili bir şey, boyları.

Hatta belki de intikam almak için ne kadar aşırıya kaçacaklarını.

"Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" diye soruyor. "Biri bana söylerdi. *O* bana söylerdi. Birine söylerdi ve eninde sonunda bana ulaşırdı."

Elini sıktım. "Bilmiyorum. Bu delilik, ama düşündükçe... bunun doğru *olmadığını* hayal edemiyorum. Ve eğer bunca zamandır bunu bildiğine ve ondan sakladığına inanıyorsa, bu yaptıklarını haklı çıkarmaz ama biraz olsun mantıklı gelmesine yardımcı olabilir."

Arkasına yaslanır ve gözlerini kapatır. "Bu çok saçma. Bu imkansız. Biri bana söylemeliydi. Hem ben kime soracağım ki? Annem bilse bile bunu kabul edecek değil ya."

"Doğru," diye bitiriyorum. "Bu yüzden en iyi seçeneğiniz Bradley ve annesi."

EMMY

Beverly ve Bradley Grimm, o ve ben arkadaşken sahip oldukları küçük eve artık sahip değiller. Onlar taşındı. Babam ayrıldıktan kısa bir süre sonra dükkânın üst katında bir daire tuttu ve birden bunun zamanlaması şüpheli göründü.

Birden *her şey* şüpheli görünmeye başladı: Bradley'nin evime girmesine izin verilmemesi, Bradley'nin hafta sonu gezilerine katılımını gizli tutmak zorunda olmamız.

Ya da babamın bazen ikimize de kollarını dolaması ve bizden "onun" kızları olarak bahsetmesi. Bunca zaman Bradley'e acıdığı için ona iyi davrandığını düşünmüştüm ama belki de hiç iyi davranmıyordu. Belki de bir baba olarak yapabileceğinin en azını yapıyordu.

Parmağım dairelerinin dahili telefon ziline üzerinde duruyor. Manevi destek için yanımda olan Liam başını sallıyor ve ben de basıyorum. Birkaç dakika sonra sinirli ve yorgun bir kadın sesi geliyor. "Evet?" diye soruyor derin bir iç çekerek.

"Ben Emerson Hughes. Sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

Uzun bir sessizlik anı yaşandı. "Sana söyleyecek bir şeyim yok." "Babam hakkında."

Bir an daha sessizlik oldu. "Tamam, ama çabuk ol. Bradley'nin eve geldiğinde seni görmesini istemiyorum."

Bradley, çocukluğumun en büyük zorbası, beni görmek istemezdi. Bu çok zengin. Bunu yüksek sesle söylemekten zorlukla kaçınıyorum. Beverly bizi içeri aldı ve nemli, dar bir merdivenden çıktık. Çok eski ve çok kirli bir binanın ekşi kokusuna eşlik eden kızarmış yemek kokusu salonda ağır bir şekilde asılı duruyor. Bradley'nin tüm sağduyusu ve dürüstlüğüyle küçümseme, *burada* yaşıyordu.

Kapıyı çaldık ve Beverly açtı. Bradley'nin her zaman güzel annesine benzediğini düşünürdüm ama şimdi benzemediği yönleri görüyorum... Bradley'nin gözleri benimkiler gibi daha soluk bir mavi ve dolgun dudakları da Beverly'den gelmiyor. Soluk saçları dışında birbirlerine hiç benzemiyorlar.

Beverly isteksizce bizi içeri buyur etti. Daire küçük bir stüdyo mutfak ve annemin aile odasından daha küçük olan birleşik bir oturma ve yemek alanından oluşuyor. Duvarlar gıda dağıtıcılarından gelen kutularla dolu; annem küçücük dairesini aynı zamanda bir depo olarak da kullanıyor. Kanepenin yanında yerde katlanmış bir yastık ve battaniyeler var, sanki biri burada uyuyormuş gibi.

Tanrım. Bradley mi? Son on yedi yıldır aile odasındaki çekyatta mı uyuyordu?

İlk dürtüm tabii ki kızmak oldu. Böyle yaşarken kilom, saçım, kıyafetlerim ve ayakkabılarım hakkında *bu* kadar çok mu konuşuyordu?

Sempatik bir an sonra gelir. Belki de bu kadar saçmalamasının bir nedeni de böyle yaşamış *olmasıydı*. Eğer Liam haklıysa ve babamız aynıysa ama sadece birimiz bundan yararlandıysa... Neden biraz kızgın olduğunu anlayabiliyorum.

Kanepeye oturduğumuzda Beverly dudaklarını sıkıca bastırarak, "Sana baban hakkında ne söylemem gerektiğini düşündüğünü bilmiyorum," diyor. Etrafındaki odaya el sallıyor. "Belli ki yıllar önce bizi yüzüstü bırakıp gitti."

Şaşkınlıkla nefes alıyorum. Sanırım ben daha sorumu sormadan o çoktan yanıtlamıştı. "Yani o da Bradley'nin babası mı?"

Gözlerini deviriyor. "Gerçekten bunu bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Kanepeye çöktüm, şok olmuştum. Evet, ona yaklaşıyordum. Ama doğrulama başka bir şeydi. Çok daha kötü bir şey.

Liam'ın eli benimkini sıkıyor. "Hiçbir fikri yoktu, Bev," diyor ona sessizce. "Dün Bradley'i gördükten sonra bunu ona önerdiğimde yüzüme güldü."

Tanrım. Yirmi sekiz yaşındayım. Bunu nasıl şimdi öğrenebilirim? Babam başından beri biliyor muydu? Ya annem? Bradley? Bütün lanet kasaba mı?

Bu büyüklükteki bir bilginin bana nasıl ulaşmadığını anlayamıyorum.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken gözlerim kapanıyor. Beverly'yi suçlama isteği çok güçlü ama bu beni hiçbir yere götürmeyecek. "Yani," diye başlıyorum, sesim kısık, "babamla bir ilişki yaşadın ve bununla başa çıkmanın en iyi yolunun bana ya da sanırım Bradley'e asla söylememek olduğuna mı karar verdin?"

Küçümseyici bir el sallıyor. "Bradley o gidene kadar her şeyi kendi başına çözmüştü, oysa sen teoride o kadar zekisin ki ancak şimdi çözebildin. Sanırım bu hanginizin Princeton'a gitmeyi gerçekten hak ettiğini gösteriyor."

"Eğer annem sürekli evli erkeklerle yatıp kalkıyor olsaydı, belki daha erken bir araya gelebilirdim."

"Em," diyor Liam sessizce, elini dizime koyarak; "*Buraya gelme* sebebini *öğrenene kadar onu kızdırma*," demenin sessiz bir yolu.

"Aldattığı kişi benim. Sandra'ya ayrılacağını çoktan söylemişti ama Jeff'in bunu sindirmesi için okul yılının bitmesini bekliyorlardı. Senin çıkarıcı cadaloz annen onu baştan çıkardı ve hamile bıraktı. O kadar berbat bir kadındı ki, Jeff seni tek başına yetiştireceğine güvenemedi ve kaldı."

Söylediklerinin doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bu hikâyede *sadece* kötülerin olduğu çok açık: Beverly evli bir adamla yatıyordu, babam birini aldatıyordu ve annem... onun korkunç biri olduğunu zaten biliyordum. Hiçbir şey beni şaşırtmadı. Ve bu grup arasında bu kasabadan çıkmış en kötü iki insanı yarattılar: ben ve Bradley.

"Bradley bilse bile," diyor Liam, "ve Emmy'nin bildiğini *düşünse* bile, bu ona karşı neden bu kadar uzun süre bu kadar kötü davrandığını açıklamıyor. Yani, Tanrı aşkına, bir kız kardeşi olduğunu keşfetti. Heyecanlanmış olması gerekirdi."

"*Heyecanlı mısın?*" Beverly ağlıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Doug gittiğinde bütün hayatımız altüst oldu. Bu çöplüğe taşınmak zorunda kaldık ve dükkândaki personel sayısını azaltmak zorunda kaldım, bu da Bradley'nin her öğleden sonra ve akşamı benimle geçirmesi anlamına geliyordu, *sen ise* o büyük evde yaşıyor ve okula süslü ayakkabılarla gidiyordun. Hiç fark ettiniz mi, birdenbire tüm onur derslerine sadece biriniz girmeye başladı? Ders çalışmak için sonsuz zamanınız vardı. Özel öğretmenleriniz vardı. Bradley *on* yaşındayken lanet olası bir mağazada çalışmaya başlamak zorunda kaldı çünkü baban tüm mal varlığını Sandra'nın üzerine yaptı. Nafaka için dava bile açamadım çünkü baban ölmüştü ve *onun* parasıydı."

Tek bir öğretmenim vardı ve Louboutin değil Nike giyiyordum, ama belki de onun ne demek istediğini anlayabiliyorum. Babam gittikten sonra benim hayatım yüzeysel olarak aynı kalırken Bradley'ninki mahvoldu. Sanırım ben de bu konuda oldukça acı çekerdim. "Yani babam seni destekliyor muydu?"

Gözleri kısıldı. "Beni bir tür ödül metresi gibi gösterme. Bekarken, dükkânı işletirken iyiydim. Bradley için o hayatı istemedim, Doug da istemedi. Burada iki yakasını bir araya getirmek için fazladan iş aldı. *Bunun* nasıl sonuçlandığı ortada." Bana bir kez daha öfkeli bir bakış fırlattı. Bütün bunlar olurken henüz bebek olan birine bu kadar suç yüklemesine sinirlendim mi yoksa eğlendim mi emin değilim. "Aksi takdirde o adamlarla asla ilişkiye girmezdi."

Mantıklı bir yanım, babamın kaçış şeklinden nefret etsem de neden kaçtığını anladı. Ama şimdiye kadar, benimle *dürüstlük* ve *doğru olanı yapmak* hakkında konuşmak için o kadar çok zaman harcamışken neden en başta tüm o karanlık işleri yapmaya başladığını hiç anlamamıştım. Sanırım iki aileyi geçindirmek normalde yapmayacağınız pek çok şeyi yapmanıza neden olabiliyor.

"Bana öyle geliyor ki sizin ve Bradley'nin öfkesi aileme yönelik olmalıydı, olup bitenden haberi olmayan on yaşındaki masum bir çocuğa değil."

Beverly'nin ağzı sıkıştı. "Onun yerine seni seçti. Nasıl hissetmesi gerekiyordu?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu durumu yeniden çerçevelemeniz inanılmaz derecede tuhaf. O beni *seçmedi*. Karısı ve iki çocuğuyla *kaldı*."

"Yıllarca senin onun favorisi olduğunu açıkça belirtti," diye savunuyor, "ve kaçtığında sadece seni aldı. Bana gelmek isteyip istemediğimizi bile sormadı."

"Sonraki sekiz yıl boyunca Elliott Springs'te kaldığım bir şekilde dikkatinizden kaçtı mı? Onunla kaçmadım. Kaçmak için beni *kullandı* ve yeterince güneşe indiğinde beni bir trene atıp eve geri gönderdi."

"Tabii ki seni götürüyordu!" diye bağıyor. "Yoksa neden arabasında sahte pasaportlar, giysiler gibi şeyler bulsunlar ki?"

"Arabasını mı buldular?" Sesim zar zor duyuluyor. Nefesim kesiliyor.

Liam'ın kolu bana dolanıyor, beni kendine çekiyor ve Beverly ilk kez kararsız görünüyor.

"Tanrım. Sandra sana gerçekten hiçbir şey söylemedi, değil mi?" Omuzları düştü. "Gittikten yaklaşık bir yıl sonra arabasını içinde tüm eşyalarıyla birlikte buldular. Ve senin eşyalarını da. İkiniz için de sahte pasaport yaptırmış. John ve Jenny Smith. Yaratıcı bir adamdı. İsimlerin neden bu kadar sıkıcı olduğundan emin değilim."

Kollarımın tüyleri diken diken oluyor. Benim de. Bu isimleri neden seçtiğini biliyorum. John Smith, Dr. Who'nun takma adlarından biriydi. Jenny onun kızıydı.

Biri için sahte pasaport alma zahmetine giriyorsan, onu kaçmak için kullanmıyorsun demektir. Santa Barbara'ya inerken yolda yaptığımız konuşmayı düşünüyorum, Harvard'a gitmek, Wall Street'te çalışmak, mezun ağının gücü hakkında saçmaladığımı.

Babam beni geride bırakmayı hiç planlamıyordu.

Onu ikna ettim.

EMMY

Akşam yemeğini ben yaparım ve çok az yardım ederim. Doğrama işinde bana güvenilebilir, başka bir şeyde değil.

"Bu kadar sessiz olduğunda endişeleniyorum," diyor, omzunun üzerinden sobadan bana bakarak. "Özellikle de elinde bir bıçak varken."

"Endişeniz buysa şu anda Frank'i öldürecek havada değilim," diye cevap veriyorum. "Ancak sabah beşten hemen önce tekrar kontrol edin."

"Ben daha çok annen için endişeleniyorum. Ya da Beverly için."

Sessiz, hüzünlü bir kahkaha atıyorum. "Evet, bu daha mantıklı."

Liam bana Beverly'nin dairesinden ayrıldığımızdan beri en az on kez nasıl olduğumu sordu ve ben de ona iyi olduğumu söyleyip durdum. Gerçek umduğumdan hem daha iyi hem de daha kötü: babam korkunç şeyler yaptı ama beni sevdiği de çok açık ve en önemlisi de bu. Muhtemelen ölmüştür ama ben bunu zaten tahmin etmişim. Annem bana çok korkunç şeyler yaptı.

-En azından şimdi benden nefret etmesinin ufak da olsa bir nedeni var. Zaten pek de iyi gitmeyen bir evliliği kurtarmak için bir bebek doğurdu ve o bebek, metresinin iki hafta önce doğurduğu kıza çok benziyordu. Ve sonra bu kızlar anaokulunda tanıştılar ve en iyi arkadaş oldular, tüm kasabada koşturup herkese ikiz olduklarını söylediler.

Elliott Springs'te kaç kişinin gerçeklerden şüphelendiğini merak ediyorum.

"Bu konuyu annenle konuşacak mısın?" diye soruyor.

Çenem gıcırıyor. Annem okulda olup bitenlerin çoğunu biliyordu ve bana tek kelime bile etmedi. Bana bunun nedenini söylemesi ve beni en azından Bradley'den uzak bir yere yerleştirmesi gerekirken, sorunun ben olduğuma inanmama izin verdi. Yani, muhtemelen kilomla neredeyse hiçbir ilgisi yoktu. Öyle olduğuna inanmama izin verdiği için onu asla affetmeyeceğim ama zaten tüm bunlar ortaya çıkmadan önce de onu asla affetmeyecektim. "Bunun pek bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Bütün konuşmayı olayların nasıl geliştiği konusunda beni suçlamak ve kendi kötü kararlarını savunmak için harcayacak."

"Peki ya Bradley?"

Ugh. Bu daha karmaşık. Geriye dönüp baktığımda, başarılarımın her birinin onu nasıl kızdırmış olabileceğini görebiliyorum. Notlarım, yerleştirme sınavı puanlarım, girdiğim okullar. Akademik olarak ben gittikçe daha iyi olurken o on yaşından itibaren hızla gerilemeye başladı. Ödüller kazanıyordum; okul birincisiydim. Sanırım bunun suçunu tamamen, kısmen ona ait olması gereken parayla geçiniyor olmamıza bağlıyordu.

Ama bunların herhangi biri bana yaptığı işkenceleri telafi edebilir miydi?

"Annemin *yaptığı* ve *söylediği* saçmalıklar beni mahvetti," diye cevap veriyorum sonunda. "Babam gittikten sonra onun hayatı nasıl olursa olsun, kendimi bu işin peşini bırakmış görmüyorum."

"Kurşunun basınç altında iki yüz kat daha güçlü hale geldiğini biliyor muydun?" diye soruyor birden.

Kaşlarımı çattım. "Konuyu değiştirme konusunda inanılmaz kötüsün."

Bıçağı elimden çekip alıyor ve beni aynaya doğru çeviriyor. "Konuyu değiştirmiyorum. Sana kendine bakmanı ve kimsenin seni kırmadığını fark etmeni söylüyorum. Tanıdığım en güçlü insanlardan birisin ve bunun büyük bir kısmı yaşadıkların yüzünden. Tüm bunları yaşamamış olmak için kendinden ne kadarını feda ederdin?"

İç çekiyorum. "Çok şey. Çok şey verirdim."

"Biliyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve kollarını bana dolayarak aynadaki bakışlarımı tutmaya devam ediyor. "Çünkü tek bir lanet şeyi bile ele vermeni istemem."

Bradley ile konuşmuyorum. Annemle konuşmuyorum. Main Street'teki son birkaç sözleşmeyi bitiriyorum ve gelecek hafta Lucas Hall'da yapılacak duruşma için sunumumu tamamliyorum ve çok meşgulüm.

Liam, Kar Tanesi'ni uzun yürüyüşlere çıkaramayacak, onunla yemek pişiremeyecek ve seks yapamayacak kadar meşgul olmadığımı söylediğinde... Ona tüm bunları da azaltmayı düşündüğümü söylüyorum.

Bu onu susturur.

Lucas Hall'daki duruşmadan iki gece önce, "Hadi ama Em," diye inledi. "Yeterince şey yaptın." "Hayır, yapmadım. Ve sen de yapmadın. Bunun üzerinde *biraz* çalışmak istemez misin?"

"Hayır," diyor kanepede arkasına yaslanarak, "seninki de iyi. Gel benimle bir şeyler izle."

"Benimki iyi değil, seninki de öyle. Liam... bir şeyler yapmalısın. En azından onlara binanın tarihini göster.

Onlara nelerden vazgeçtiklerini hatırlatın."

Omuzunu silkiyor. "Bir anlamı yok. Yüzleş bununla, Em. Sen kazandın."

Bir elimi alnıma götürüyorum. "Ne zamandan beri bu kadar pes ediyorsun? Ben *kazanmadım*. Yapabileceğin milyonlarca şey var.

Sadece bunları yapmıyorsunuz."

Gülümsemesi nazik. "Em, ben pes eden biri değilim. Gerçekçiyim. Ve şu anda en çok istediğim şey seninle geçireceğim bu son gecelerin tadını çıkarmak çünkü daha kaç gece geçireceğimi bilmiyorum."

Midemde bir şeyler ters dönüyor; o kadar yoğun bir keder ki midem bulanıyor. Bu iş bittiğinde elimde ne kalacak? İstedığimi sandığım her şeye sahip olacağım ama aslında istediğim hiçbir şey olmayacak.

Bilgisayarımı kapatıp onun yanına oturuyorum.

"Beni durdurabilirsin, biliyorsun." Hiçbir şey görmeden televizyona bakıyorum. "Kolayca. Tek yapman gereken tarihi bir simge olarak belirlenmesini sağlamak."

"Bu noktada bunun için zamanımız olduğundan şüpheliyim." Uzaktan kumandaya uzanıyor. "Tamam, bir kadın kanunsuz hakkında bir film var-"

"İhtiyati tedbir kararı aldırabilirsin." Yutkunuyorum. Bunu yaptığımı inanamıyorum. "Bu, konseyin değerlendirme aşamasındayken herhangi bir karar vermesini engeller. Inspired Building, tarihi koruma komitesine gitmesini engellemek için bazı raporları değiştirdi. Raporların yanlış olduğunu iddia edebilirsiniz."

Dudaklarını başımın üstüne bastırıyor. "Yine de yapmayacağım, Em. İstedığın bu ve burada geçirdiğin zamandan bir şey çıkaracaksan, Elliott Springs'te seni ilk sıraya koyacak kadar seven bir kişi olmasını istiyorum."

Donup kaldım. Az önce aşağı yukarı beni sevdiğini söyledi. Yapabileceği halde beni durdurmayacağını söyledi. İki yıl boyunca bunun için çalıştı ve şimdi, hala o kadar da iyi tanımadığı bir kız için hayallerinden vazgeçiyor.

En başta o hayalleri sabote eden kendisiyken.

Boğazım tılandı. Bu konuda benimle mücadele etmemesi saçmalık. Sırf benim mutluluğumu kendi mutluluğundan daha çok istediği için çok istediği şeyden vazgeçmesi saçmalık.

Sadece birimiz kazanabilir, o da ben olacağım. Kendime söylediğim bu değil miydi? Ve Liam'ın da aynı şeyi düşündüğünü varsayarak söyledim. Ama düşünmüyordu. Liam şöyle düşünüyordu: *"Sadece birimiz kazanabilir, bu yüzden onun kazanmasını istiyorum."*

Ve acıtıyor.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyorum,

ayağa kalkarak. "Şimdi mi?"

diye soruyor.

Çabucak başımı salladım. "Geri geleceğim."

O hala sorular sorarken anahtarlarımı ve telefonumu alıp dışarı çıkıyorum. Sonra gözyaşlarım yüzümden akarken kasabaya doğru yürüyorum.

Bu kadar önemsemesi canını acıtıyor. İstedğini alamaması, sevdiği bir binanın yıkılacak olması canını acıtıyor.

Çünkü intikam istiyorum. Kendi sorunları olan ve muhtemelen Lucas Hall'u o kadar da umursamayan bir grup eski ergen salaktan intikam almak istiyorum. Liam'ın umursadığı gibi değil.

Kendimi Ana Cadde'de buluyorum. Neden buraya yürüdüğümü bilmiyorum; bu saatte lokanta dışında hiçbir yer açık değil ve zaten birinin beni ağlarken görmesini de istemem.

Sokak sessiz ve boş, keşke başka türlü olsaydı. New York'ta olmak bir bakıma daha yalnızdı - bütün bir günü başka biriyle hiç konuşmadan geçirebilirdim - ama orada kendimi hiç şimdiki gibi yalnız hissetmemiştim.

Gitmeyi hak ettiğim hiçbir yer ve konuşmayı hak ettiğim hiç kimse yok ve bu kalbimi kırıyor. *Liam* kalbimi kırıyor. Benden çok daha iyisini yapabileceğinin farkında değil mi? Ona buna layık olmadığımı göstermekten başka bir şey yapmadığım halde nasıl bu kadar önemseyebilir?

"Emmy? İyi misin?"

Jeannie lokantanın yanındaki ara sokakta durmuş sigara içmektedir.

Ona sunmayı planladığım zoraki gülümseme yerine bir hıçkırık beliriyor. "Hayır," diye cevap veriyorum. "Pek sayılmaz."

Sigarayı yere atıyor ve ayağıyla vurarak söndürüyor. "Tatlım," diyor kollarını bana dolayarak. "Ne oldu?"

"Liam'la kavga ettim sayılır," diye cevap verdim.

Gözleri açıldı. "Liam'la mı? Onda böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

Ağlamaklı bir kahkaha atıyorum. "İçinde *savaşmak* olduğunu bilmiyor muydun? Paul'e yaptıklarından sonra?" "İçinde *seninle* kavga etmek olduğunu bilmiyordum," diye düzeltiyor.

Gözlerim kapanıyor ve iki büyük gözyaşı yüzümden aşağı kayıyor. "Öyle değil," diye cevap veriyorum. "Bu yüzden kavga ettik. Cuma günü Lucas Hall'u kurtarma planını sunmayacak. Hem de hiç. Benim istediğimi almamın onun için daha önemli olduğunu söyledi."

Ellerimi yüzüme bastırıyorum ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Bu şekilde görüldüğüm için aşağılanıyorum ama kendimi tutamıyorum. "Anlamıyorum," diyor. "Bence bu çok tatlı."

"Hayallerinden vazgeçmesini istemiyorum," diye cevap veriyorum. "Varsayılan olarak kazanmak istemiyorum. Kazanmak istedim çünkü en iyi plan bendeydi. Sanırım onu dövmek daha tarafsız hissettirdi. Yine de denemeyecekse..."

Denemeyecekse bile, benim adıma bir fedakârlık yapmış demektir. Benim için beklemekten ve vermekten başka bir şey yapmayan Liam, vermeye devam edecek ve ben de almaya devam edeceğim.

"Yorgunsun Emmy," diyor nazikçe. "Kalacak bir yere ihtiyacın olursa boş bir odam var."

Başımı sallıyorum, *hayır*, ama bu soru beni daha çok ağlatıyor. Onun iyiliğini ya da ilgisini hak edecek hiçbir şey yapmadım ama o yine de bana bunu sunuyor. Liam da öyle yaptı ve ben de onun hayalini çalarak ona borcumu ödedim.

"Sonunda bunun için benden nefret edecek," diye fısıldıyorum. "Akıllı başına gelecek ve o zaman beni affetmeyecek."

İşaret parmağıyla çenemi yukarı kaldırarak beni göz göze gelmeye zorluyor. "Emmy, anladığım kadarıyla o çocuk aylardır senin için deli oluyor. Seni affetmenin bir yolunu bulamayacağı bir zaman asla olmayacak. Sen sadece kendini nasıl affedeceğini bulmalısın."

Yutkunuyorum. Haklı olabilir mi? Bu Liam'ın değil de benim sorunum mu? Emin değilim ama cevabı burada ağlayarak bulamayacağımı biliyorum. "Teşekkürler Jeannie. Sanırım eve gitsem iyi olacak."

Gülümsüyor. "Bence bu akıllıca olur."

Tepeden Liam'ın evine doğru yürürken, Jeannie'nin sözleri kafamda tekrar tekrar çalıyor ve sonunda içlerindeki gerçeği duyuyorum.

O haklıydı. Sorun Liam'la değildi. Yaptığım her boktan şeyi affetti, bunu da affedecektir.

Bu sorun benim. Ve hayallerinden vazgeçmesinin sebebi ben olursam kendimi affedemem.

Sadece birimiz kazanabilir ve eğer durum buysa... bu o olmalı.

Planladığım her şeyi mahvetmek anlamına gelse bile.

LIAM

Lucas Hall duruşmasının sabahında Em O kadar derin uyumaktadır ki Frank'in ötüşü bile onu uyandırmaz.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama onunla kavga etmeyeceğimi söylediğimden beri ortalıkta görünmüyor. Dün sabahın köründe kalktı ve ben yatana kadar da dönmedi.

Ve bunların hepsi onu sevdiğimi söyledikten hemen sonra oldu.

Belki çok fazlaydı, ama temelli ayrıldığında bizim için iyiye işaret olmadığı kesin.

Giyinmeye başladığımda sersemlemiş, yarı uykulu bir haldeydi. Yatakta doğrulmak için kendini zorluyor gibi görünüyor. "Bugün gelecek misin?" diye soruyor. "Duruşmaya mı?"

Tereddüt ediyorum. Planımdan vazgeçtiğim için pes etmiş gibi görünüyorum. İlk duruşmada bile istediğimi elde edemeyeceğim belliydi, ama Emmy olmasaydı yine de oraya silahlarımı ateşleyerek giderdim. Beni onu izlerken gören herkes aşık bir ahmak olduğumu düşünecek, neden düşünmesinler ki? Ben tam olarak öyleyim.

"Beni orada istiyor musun?" Bu sorunun beni rahat bırakmasını sağlayacağını umarak soruyorum. Başını salladı. "Gerçekten istiyorum. Sana ihtiyacım var. Bu önemli."

Bir kere bile bana ihtiyacı olduğunu *açıkça* söylemedi. Planladığım dolu dolu bir gün var ama şimdi onu yüzüstü bırakmamın imkânı yok. "O zaman orada olacağım."

Kasabanın tabutuna son çiviği çakmanı izlemek için. Ve benimkine. Çünkü bu gideceğin anlamına geliyor.

Projelerimi kontrol etmek için koşturuyorum ve öğleden hemen önce Ana Cadde'de duruyorum.

PRENSES

Basamakları bekliyorum.

Ana caddeye çıkıyorum.

Bu sözleri daha önce de duymuştum. Bradley'i buraya seni uydurduğunu söylemesi için göndermeyeceksin, değil mi?

Bradley'nin ateşli hayal gücü bile yatakta benim kadar iyi birini uyduramazdı.

lyisin.

Caddede yürüyorum ve onu orada beklerken gördüğümde gülümsüyorum.

Öğleden sonra ışığında o kadar güzel ki. Sadece ona bakmak bile bir şeyi istemenin ne demek olduğunu anlamama yetiyor.

Umutsuzca istemenin.

Bazı insanlar onun çok fazla çalıştığını söyleyebilir. Ama ben onun gücünü görüyorum. Başından bir sürü şey geçti ama hala gururla ayakta duruyor. Güzel olduğu kesin ama onu bundan çok daha fazlası yapan şey gücü.

Merdivenleri çıkıyorum ve onu kendime doğru çekerek ağzımın onunkini bulmasına izin veriyorum. "Sokaktaki itibarımı mahvediyorsun," diyor ama gülümsüyor.

"Seni seviyorum," diyorum çünkü duyduğundan emin olmak istiyorum. Sonra parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip onu kapıya doğru çekiyorum, böylece tekrar söylemesi ya da neden henüz söyleyemediğini açıklaması için baskı altında kalmıyor. "Hadi yapalım şunu."

İçeri girdiğimizde balo salonu doluydu. Ön tarafa yakın koltuklar buluyoruz ve o yine elime uzanıyor. Endişesinin parmaklarımda yankılandığını hissedebiliyorum.

Sessizce gülüyorum. "Neden gerginsin bebeğim? Daha önce hiç kimsenin senin kadar sağlam temellere dayandığını görmemiştim. Bu işin suya düşmesi için lanet olası bir deprem olması gerekir ve aslında... bir deprem davanıza yardımcı olur, çünkü bu bina kesinlikle çöker."

Gülümsemesi yorgun ve gergin. "Bence böyle şeylerin ne kadar hızlı raydan çıkabileceğini bilerseniz şaşırırdınız."

Tutanaklar okundu. Em'in ve benim teklifimden bahsedildi ve sekreter boğazını temizledi. "Aslında, Long Point İnşaat tarafından yapılan teklif iptal edilmiştir. Dolayısıyla masadaki tek teklif Inspired Building tarafından yapılan teklif. Eğer itiraz yoksa, şimdi oylamaya geçebiliriz. Bayan Hughes, başlamadan önce bir şey söylemek ister misiniz?"

Emmy'ye bakıyorum, başka bir sunum bekliyorum, bu sefer havai fişeklerle ya da bir toptan fırlayan parayla. Ama onun yerine, Harrison'ın adım adım içeri girdiği kapıya doğru bakıyor. Yüzü sonunda rahatlıyor. Benimkini sıkın eli hâlâ sıkılı ama daha az sıkı.

Odanın önüne doğru yürür. "Benim adım Harrison Reid," diyor. Birden ona gençken neden *Hollywood* dediğimizi hatırlıyorum - çünkü eski zaman film yıldızı görünümünde ve televizyondaki adamlar gibi, kare çeneli ve kendinden emin bir şekilde odaya hükmediyor. "Ben Baker Karlsson'un avukatıyım, şu anda adının gizli kalmasını isteyen bir müvekkil adına buradayım. Ancak başlamadan önce, inceleme raporunda bazı kusurlar olduğunu ve Kaliforniya Planlama Departmanı'ndan, binanın potansiyel tarihi önemi nedeniyle, konu karara bağlanana kadar yıkılamayacağını belirten bir ihtiyati tedbir kararı aldığımı belirtmeliyim - bu karar biraz zaman alabilir. Ayrıca elimde müvekkilim tarafından yapılan ve binanın hiçbir şekilde yıkılmamasını içeren rakip bir teklif var. İzin verirseniz?" diye soruyor konsey üyelerine, dizüstü bilgisayarını çıkararak.

Konseyin geri kalanına bakarken belediye başkanının kaşları sinirli bir şekilde çatılır. Öfkeyle iç geçirir. "Sanırım. Devam edin."

Ekranda Lucas Hall'un başka bir yüzyıldan kalma siyah beyaz bir fotoğrafı beliriyor. "Lucas Hall'un yapısal bütünlüğüne ilişkin ilk raporda bir dizi kusur vardı. Bu kusurlar giderildikten sonra, binanın kaldırılmasını içeren herhangi bir planın, binanın tarihi niteliği nedeniyle imkansız olacağına dair çok güçlü bir inancım var." Harrison duraksıyor ve kaşlarını kaldırarak konseyden dinleyicilere bakıyor. "Müvekkilim Lucas Hall'un bir tatil köyüne dönüştürülmesini öneriyor; bu sayede hem eyaletin koruma gereklilikleri yerine getirilecek hem de Elliott Springs'e yeni bir turist kitlesi kazandırılacak. Müvekkilim, salonları ve lobiye kasabanın tarihine ayırmayı önerdi; bu strateji dünyadaki diğer otellerde büyük bir başarıyla uygulandı." Ekranda diğer otellerin resimleri yanıp sönmeye başlıyor. Emmy'nin sunumlarından birinin tüm kayganlığına sahip ama onun istediğiyle taban tabana zıt. Ve sonra tanıdığım bir görüntü var. Otel için çizdiğim lanet olası planlar.

"Ne oluyor lan?" diye tıslıyorum nefesimin altında Emmy'ye. "Bu *benim* lanet planım."

"Sensin," diyor sessizce. Başımı ona doğru salladım. "İstersen iki yatırımcının desteğiyle isimsiz bir alıcı olabilirsin."

Bir an için konuşamayacak kadar şaşkırım. "Lucas Hall'u satın alamam, Em," dedim sonunda. "Param yok ve banka beni geri çevirdi."

Yutkunuyor. "Sanırım ben hallettim." Telefonunu kontrol ediyor ve daha önce hiç görmediğim bir kız öne atılıp Harrison'a bir dosya uzatırken omzunun üzerinden bakıyor.

Dosyayı açıp başıyla onayladıktan sonra kasaba konseyine doğru yürür. "İşte teklifimiz."

Şu anda ne haltlar dönüyor? Belediye benim adıma yapılan bir mali teklifi benim haberim bile olmadan mı inceliyor?

"Bunun yasal olmasına imkân yok," dedim.

Alçak sesle, nefesinin altında gülüyor. "Bu... çoğunlukla yasal. Merak etmeyin. Bazı yasaları çiğneyen tek kişi benim." "Bayan Hughes," diyor belediye başkanı, "sanırım bu önergelerle mücadele edeceksiniz?"

Ayağa kalkarken eteğini düzeltiyor. "Tüm bunlar beni şok etti, Sayın Başkan. Eğer Bay Reid'in *iddia ettiği* gibi gerçekten bir tedbir kararı varsa, Müfettişlik Binası'nın durumu yeniden değerlendirmesi gerekecek, zira bu tür mahkeme savaşları mali açıdan uygun olandan çok daha uzun sürme eğilimindedir."

Eğer belediye başkanı Elliott Springs'e benim verdiğim önemin bir kısmını verseydi, tatil köyünün kasaba için en iyi çözüm olduğunu görürdü.

Tarihimizi yok etmeden ticari tabanımızı yeniden canlandıracak bir orta yol. Bunun yerine kesinlikle hüsrana uğramış olması onun hakkında her şeyi anlatıyor. O sadece lanet olası parkını ve orta büyüklükte bir şehri yönetmekle gelen nüfuzunu istiyordu.

Harrison'dan gelen paketi kaşlarını çatarak kabul eder ve toplantının ertelenmesi gerektiğini söyler. Harrison kapıya doğru döner ve giderken Emmy'ye göz kırpar.

"Burada ne haltlar dönüyor? Tanımadığın arkadaşım neden sana göz kırıyor ve beni dahil etmeden bana nasıl kredi bulabildin?"

"Dün Harrison'ı aradım," diyor, "ve ihtiyati tedbir kararının alınmasına yardımcı olmasını istedim. Sonra potansiyel bir yatırımcıyla konuşmak için Los Angeles'a uçtum ve o da kabul etti."

"*Kim* kabul etti?"

Bakışları biraz temkinli bir hal alıyor. "Damien Ellis. Size borç verebilirim ya da yüzde elliden fazlasına sahip olmanızı sağlayacak kadar peşin para bulabilirim. Ellis geri kalanını koymayı kabul etti."

Yaşadığım şok yerini kıskançlığa bıraktı. Dün gece, ben onun işte olduğunu sanırken, o Los Angeles'ta, kesinlikle onu becermeyi uman bir adamla birlikteydi. "Bunun gerçekleşmesi için Damien Ellis'e tam olarak ne teklif ettin?"

"Ben," diyor ve midem bulanıyor. "Hayır, düşündüğün gibi değil, ama zekama rağmen hâlâ asıl değerimin bacaklarımın arasında olduğunu düşünmen gurur verici. Inspired Building'i satın almasını sağlamaya çalışmak yerine onun için çalışmayı kabul ettim. Tam olarak istediğim bu değildi ama yönetim kurulu Charles'ın bensiz ne kadar işe yaramaz olduğunu anlayacak ve onu yine de kovacak, en önemli kısım da buydu."

"Peki ya yasadışı kısmı?"

İç çekiyor. "Burada potansiyel olarak bazı çıkar çatışması sorunları var. Charles'ın projesinin artık yeni işverenime ait olması oldukça kötü görünüyor, ancak Damien bunu halledebileceğini düşünüyor."

"Ona artık Damien demenden hoşlanmıyorum," diye homurdanıyorum.

Ayağa kalkarken gülüyor. "Ciddi misin Liam? Tüm planlarımdan vazgeçtim ve kendimi yasal olarak sorgulanabilir bir duruma soktum ve senin tek odaklanabildiğin şey patronuma ilk ismiyle hitap etmem mi?"

Ayağa kalkıp ellerimi kalçalarına koyarak onu kendime doğru çekiyorum ve alnımın onunkine değmesine izin veriyorum.

Benim için her şeyden vazgeçti. Kendi geleceği ve kasabanın geleceği için yaptığı tüm planlardan vazgeçti, sırf ben istediğim bu şeye sahip olabileyim diye. "Bunu neden yaptın?"

Omuz silkiyor. "En çok istediğin şey buydu."

"Em," diyorum sessizce, dudaklarımı başına bastırarak, "uzun zamandır en çok istediğim şey bu değildi." Yüzünü göremiyorum ama parmakları gömleğimi sıkıca kavıyor ve gülümsediğini hissediyorum.

Harrison'a doğru yürüyoruz, binanın lobisinde ona teklifi getiren kızıl saçlıyla birlikte odanın arka tarafında bekliyor.

"İşte şimdi başardın," diyor kadın Em'e. Telefonunu kaldırıyor ve ekranda bir dizi büyük harfli mesaj beliriyor. "Charles kafayı yiyor."

"Bunun yerine Damien Ellis'in şirketi için çalışmaya ne dersin?" Em ona soruyor, işte o zaman onun asistanı Stella olduğunu anlıyorum. "Yine de benim için insanları kovacak birine ihtiyacım olacak."

"Bu konuda epey deneyimim var," diye yanıtlıyor. Bana doğru başını sallıyor. "Ateşli müteahhit bu mu?"

Em bana doğru dönerken iç geçiriyor. "Bilgin olsun diye söylüyorum, sana öyle demedim. *Julie* sana öyle dedi."

Stella esniyor ve gözlerini deviriyor. Emmy ile göz göze gelmeden önce Harrison'a "İkinizle de tanışmak çok güzeldi," diyor. "Ben uyumak için otelime gidiyorum. Ve aylardır onun seksi olduğunu düşündüğünü açıkça belirtiyorsun. Yalan söylemeyi bırak."

O uzaklaşıyor ve ben Harrison'a bakıyorum. "Bunun nasıl olduğunu hâlâ anlamıyorum. *Sen* bu işe nasıl bulaştın? Sen de Ellis için mi çalışıyorsun?"

Gülümsemeye karşı koyuyor. "İşin içindeyim çünkü kız arkadaşın dün sabah bir telefon görüşmesi yapamayınca ofisime daldı ve tedbir kararını aldirmek için her şeyi bırakmamı istedi. Ve sonra Los Angeles'a uçup aynı şeyi Damien Ellis'e de yaptığından eminim."

"Korumaları var," diye karşı çıkıyor Em gözlerini devirerek. "Ofisine öylece *giremezsin*."

Gülüyorum. "Peki tam olarak ne yaptın?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Bunun iğrenç bir şey olduğunu varsayma şeklini sevmiyorum. Bir restorana gizlice girdim ve bir toplantı sırasında onu böldüm."

Harrison, Em'den bana bakarak, "Canlı bir tane bulmuşsun Liam," diyor. "Ama ben de bütün gece uyanık olduğum için yatağa dönüyorum. Yakında görüşürüz."

"Şu gizemli kız arkadaşınla bir noktada tanışmak istiyoruz!" Arkasından sesleniyorum ve başını sallayıp veda ederken gülümsemesi biraz sıkıntılı.

"Yani bu Los Angeles dışında yaşayacağın anlamına mı geliyor?" Onun peşinden dışarı çıkarken Emmy'ye sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Damien New York'ta kalabileceğimi ve ayda birkaç kez uçabileceğimi söyledi. Yine de para işini halletmene yardımcı olmak için birkaç hafta daha burada kalmayı düşünüyordum."

"Ya da," diye karşı çıktım, yüzleşmek için yerinde durdum, ellerini ellerime çektim, "sadece benimle kalabilirsin. Temelli olarak." "Ama Elliott Springs'ten nefret ediyorum."

"Belki," diye cevap verdim, "ama sen beni seviyorsun."

"Her neyse." Gülümsemesi geniş. "Olabilir. Sanırım iyisin."

EMMY

Önümüzdeki üç hafta toplantılar, evrak işleri ve sözleşmelerle geçecek. Bu işin yürüyeceğinin hala bir garantisi yok- Charles tarihi eser tanımına karşı savaşmak için her zaman avukat tutabilir ve Ellis'in savaşmaya degecek kadar parası yok, yine de yapacağından şüpheleniyorum. Aslında oldukça iyi bir adama benziyor ve yaptığımız her görüşme saygılı ve cinsel imalardan tamamen uzak geçti. Nihayetinde en çok önemseydiği şey para kazanmak. Ve bu benim oldukça iyi yaptığım bir şey.

Boş zamanlarımda kasabadaki birkaç işletmeye -özellikle de Jeannie's'e- gelecek değişikliklere hazırlanmaları için yardımcı oluyorum. Daha iyi bir pazarlamaya, sundukları ürünlerde küçük bir revizyona ve bazı tadilatlarla ihtiyaçları var, ancak bu iyileştirmeleri tamamladıklarında gayet iyi olacaklarını düşünüyorum. Ve tüm bu toplantıların arasında, hayatım boyunca asla olmayacağına yemin ettiğim bir şeyi yapıyorum: Bradley ile buluştum.

Bana mesaj atıp konuşabilir miyiz diye soran oydu. Geçmişimize dayanarak, anlaşılabilir bir şekilde gerginim, ama sonuçta o benim üvey kardeşim. Ve hiç değilse, bir süre daha Elliott Springs'te kalacaksam, aramızdaki havayı dağıtmamız gerekiyor.

Liam'ın evine, şehirde birbirimizi gördüğümüzde giydiği spor ayakkabıları ve modası geçmiş kot pantolonuyla geldi. Geçen sefer aramızdaki farklarla, benim varlıklı, onun ise ezilmiş görünmesiyle övünmüştüm ama şimdi biraz daha zor. Eğer annem babamın parasının her kuruşunu saklamasaydı, aramızdaki fark azalır mıydı? Tabii ki azalırdı.

Liam'ın verandasında benim yanımdaki koltuğa oturuyor. "Yani," diyor. "Yani."

"Annem bilmediğini söyledi. Annenin tüm parayı saklaması hakkında."

İç çektim. "*Akraba* olduğumuzu bile bilmiyordum Bradley. Annemin parayı saklamasıyla ilgili kısım, bunun yanında nispeten küçük bir ifşaydı."

"Senin için küçük olabilir," diyor küçümseyerek.

Beklediğim kadar iyi gidiyor.

"Tanrım, bu konuda hâlâ kızgın mısın? Sekiz yıl boyunca bana yaptığın bitmek bilmeyen saçmalıkların, üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan bir kişinin fonları alıkoyduğu gerçeğini telafi etmediğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye tersliyor. "Yani, ikimize bir baksana. Senin Ivy League'de bir okuldan yüksek lisans derecen var ve buraya geldiğinden beri kiraladığın araba muhtemelen benim bir yılda kazandığımdan daha pahalı. Babamızın sadece *seni* almayı seçtiği gerçeğiyle yaşamak zorundayım. Lisedeki küçük bir zorbalığın tüm bunları *telafi* edeceğini mi sanıyorsun? Benimle yer değiştirmek ister misin? Çünkü seninle yer değiştireceğime eminim."

Gözlerimi deviriyorum. "Babam beni almayı seçti çünkü annem, sizinki değil, doğduğumdan beri benden nefret eden bir sosyopat. Belki de hayatımın zaten yeterince zor olduğu, onunla sıkışıp kaldığım hiç aklına geldi mi?"

Yutkunuyor ve yarım saniyeliğine gözlerinde pişmanlık gördüğümü sanıyorum, sonra bakışları tekrar sertleşiyor. "Ve" diye ekliyorum, "bunca zamandır *yanlış kişiyi* cezalandırıyordun. Ben *şahsen* senden hiçbir şey almadım."

Kollarını kavuşturup bana ters ters bakıyor. "Hayır, ama bundan faydalanan sendin, değil mi?"

Annemi bir kenara bırakırsak, hayatımda kendi saçmalıklarının sorumluluğunu kabul etmekten bu kadar aciz biriyle daha önce karşılaştığımı sanmıyorum.

"Peki koridorların her yerine mesajlarımın fotoğraflarını yapıştırmak durumunuza bir şekilde yardımcı oldu mu?" Talep ediyorum. "Bu seni iyileştirdi mi?"

SAT sınavlarını biraz etkiledi mi? Bu size bilim fuarında ihtiyacınız olan ekstra avantajı sağladı mı?"

Gözleri kısıldı. "Hayır, ama bu şeylerin hiçbirinin benim için bir araya gelmediği gerçeği hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağladı."

Yüz ifadesi sert; bana dik dik bakarken kollarını kavuşturmuş. Bana birini hatırlatıyor. Kim olduğunu anladığımda, kendime rağmen gülmeye başlıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor.

"Bana kimi hatırlattığını şimdi fark ettim," diyorum ona. "Sen sinirli, kinci ve öfkeden gözü dönmüş birisin ve ben de tam olarak aynıyım."

Bana bakıyor ve sonra bakışları biraz değişiyor. Ağzı seğiriyor. "Babamız hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama ikimizde gördüğüm yanlarını sevdiğimi söyleyemem."

İç çekiyorum. "O iyi bir adamdı. Kara para aklaması, bizi terk etmesi ve aldatması dışında."

Kaşlarını çattı. "Şimdi yine kızgınım. Çünkü senin onunla binlerce anın var ve benim neyim var? Santa Cruz'daki iskelede birkaç çörek ve gönderdiği o lanet melekler."

Bir ürperti omurgamdan yukarı kayıyor. "Melekler mi?" Sessizce soruyorum. "Ne melekleri?"

"Gittikten sonraki Noel'de bir tane bana, bir tane de anneme gönderdi. Birisi onun için bırakmış olmalı. Kim olduğunu bilmiyorum."

"Onun gönderdiğini nereden çıkardın?" Sesim zayıf çıkıyor.

Omuz silkiyor. "Annem öyle olduğunu söyledi. Her zaman annen için aldığını söyledi. Bu konuda oldukça kızgındı. Tek bildiğim, dükkâna gelen ve bizim için üzülen birinden aldıklarıydı."

"Hayır," diye fısıldadım. "Ondan gelmişler."

Bana kaşlarını çattı. "Nasıl bu kadar eminsin?"

Tanrım. *Tanrım*. Bunca zaman, ve cevap burnumun dibindeydi.

"Çünkü bende de bir tane var," diye cevap veriyorum. "Ve sanırım onlarla ne yapmamız gerektiğini biliyorum."

Ayrılırken Bradley şüpheliydi. Umarım onu yanlış yönlendirmemişimdir. Ona gidip babasıyla ilgili tek anısını sebepsiz yere parçalamasını söylersem ateşkes yolunda kaydettiğimiz küçük ilerleme de muhtemelen mahvolur.

"Gerçekten onu kırıp açman gerektiğini mi düşünüyorsun?" Liam beni annemin evine götürürken soruyor.

"Kızınızla melekleri milyonlarca parçaya ayırmaktan bahsedip sonra da ona içinde hiçbir şey olmayan bir melek göndermek oldukça berbat olurdu," diye karşı çıkıyorum.

Endişeli bakışları bana ve tekrar yola kayıyor. Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum: *Baban bir sürü boktan şey yaptı. Neden şimdi onun mantıklı ya da düşünceli olduğunu varsayalım ki? Ve kesinlikle haklı olduğu bir nokta var. Babam kesinlikle birini aldatmış ve sonra ikinci ailesini geçindirmek için bir suç örgütü için çalışmaya başladı. Böyle bir adamın çok da hassas bir ebeveyn olmayacağını tahmin etmek oldukça kolay.*

"Annenin onlardan kurtulduğunu düşünmüyorsun değil mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, annem pek bir şeyden kurtulmuşa benzemiyor. Ama *bunun* bir istisna olması normal değil mi?

Arabayı garaj yoluna çekiyor ve birlikte ön verandadaki raflara doğru yürüyoruz. Daha el fenerini yeni yakmıştık ki annem ön kapıdan çıktı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye soruyor. "Benim mülkümde işin yok senin."

Ona bakıyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum. Onun onayına dair hiçbir arzu ve dolayısıyla korku hissetmiyorum. Bradley konusunda beni karanlıkta tutmayı seçti ve sonra da babamın kaçmak için beni kullandığına inanmama izin verdi. Ayrıca babamın Bradley ve annesine yardım etmek için geride bıraktığı fonları kullanmayı reddetti ve bu kasabadaki dedikodulara bakılırsa, nasıl yaşadıklarını ve Bradley'nin de genç bir çocukken tüm gün çalıştığını biliyor olmalıydı.

Belki daha iyi bir insan olsaydım, ona biraz sempati duyabilirdim; sonuçta kocası onu aldatmış ve kaçtığı anda sadece beni aldı.

Ama içimde hiç yok. Umursamazlığıyla içimdeki tüm duyguları boşalttı. "Sadece benim olanı alıyorum."

Meleği buldum ve aldım. Eğer bu gece medeni olsaydı, ona kendi meleğinin içine de bakmasını söyledim. Ama hayır, bu eski püskü evde tek başına kalabilir, babamdan gelecek son gerçek kırıntıları olmadan. Zaten gerçeği pek umursuyor gibi görünmüyor.

Liam ve ben kamyonete doğru giderken annem "Bir dahaki sefere polisi

arayacağım," diye uyarıyor. "Bir dahaki sefer olmayacak," diye cevap veriyorum.

Eve dönerken çoğunlukla sessizim, melek terli yumruğumda. Eğer içinde bir şey yoksa kendimi aptal gibi hissedeceğim. Liam kamyondan inmeme yardım ediyor ve alet kutusundan bir çekiç çıkarıyor. "Bu şerefe nail ol," dedi.

Babamın bu son hediyesine son bir kez baktıktan sonra sallanıyorum. Melek üç ayrı parçaya ayrılıyor.

Ve içinde bir şey var. Etrafına köpük bantlanmış eski bir anahtar ve Liam'ın açıp uzattığı küçük bir not

Be
n.

Emmy,

*Çok özür dilerim. Seni asla yanımda götürmeye çalışmamalıydım ve sonra seni o trene tek başına bindirmemeliydim. Son anının benim bir korkak gibi kaçışım olmasından nefret ediyorum. Tanrım, umarım öyle değildir. Sana göz kulak olan biri var, **ben** dönene kadar ihtiyacın olanı aldığından emin olmak için. Kulübedeki kilitli kutunun anahtarı artık sana ait. Belki o kadar da özel görünmeyecektir. Sadece tüm kalbimi içerdığını bil. Seni çok özledim.*

Sevgiler,

Baba

Not: Sanırım Bradley'nin kardeşin olduğunu biliyorsundur. Lütfen onun da meleğini kırıp açmayı bildiğinden emin ol.

Gözlerim Liam'ınkilere kaydı. "Kahretsin."

Neden ona atmasını söyledim? Neden babam hakkında ortaya çıkacaklardan bu kadar korktum, terk edilmesine bu kadar kızdım ve hiç bakmadım?

Gülümsemesini bastırıyor. "Bekle," diyor.

Garaja doğru yürür ve kilitli kutuyla geri döner. "Sana onu dışarı atmanı söylemiştim!" Nefes nefese kaldım.

Sırıttırıyor. "Bazen fikirlerin kötü oluyor. Ve ben onları görmezden geliyorum."

Anahtara uzandım ve sonra tereddüt ettim. "Bir tür çete için çalışıyordu. Ya orada bir insan eli varsa? Ya da parmaklar? Ya peşinde oldukları bir şeyse?"

Liam'ın gülümsemesi nazik. "Aklının hep kopmuş uzuvlara gitmesi beni biraz rahatsız ediyor."

Anahtarı ambalajından çıkarıp kilide takıyor ve kutuyu bana doğru kaydırıyor. "Aç onu, Em. Babanın seni sevdiği çok açık. Sanırım bu bir el değil."

Zekice, kutunun kilidini açtım. Kağıtlarla dolu, üstünde de küçük bir not var.

Emmy,

Bunu açıyorsan, bizi buradan sağ salim çıkarma planım işe yaramadı demektir ve / veya çok üzgünüm. Bana yaptığın her çizimi ve kartı sakladım. Yolculuğa bir /ew alıyorum ve işler yolunda gitmezse diye geri kalanını geride bırakıyorum. Bilmeni isterim ki senin baban olmak benim en büyük mutluluğum ve en büyük başarımdı. Ve bizi bu karmaşaya soktuğum için çok üzgünüm.

Sevgiler,

Baba

ALTINDA ikimizin çizdiği resimler var. Kum torbalarını kaldırırken, çörek yerken. Yılbaşı günü kutup ayısı dalışı yaptıktan sonra titreyen çubuk figürler, kızılağaç trenine binen çubuk figürler. Ona her durum için yaptığım kartlar ve kazandığım aptal çocuk sertifikaları var. İkinci sınıf matematik şampiyonası. Kazandığım bilim projesini havada tutarken çekilmiş bir gazete klibi.

Bunların hiçbiri annem için önemli değildi. Okuldan eve getirdiğim kartlardan rahatsız olurdu. "Yine mi bu simli saçmalıklar?" derdi. Onları daha sonra çöp kutusunun başında görürdüm.

Ama hepsi babam için önemliydi.

Liam'a bakarken gözyaşlarımla savaşıyor ve zorlukla yutkunuyorum. Babamın bana son hediyesi, bana değer verdiğini bilmemi sağlamaktı. Ve bu yeterliydi.

EMMY

Bir hafta sonra, Snowflake'i Chloe'nin bakımına bıraktık ve dairemi nakliyeciler için hazırlamak üzere Newark'a uçtuk. Ben ise Elliott Springs'te *sonsuz* kadar kalmayı kabul etmedim, kendimi önümüzdeki yıl Kaliforniya'da görebiliyorum, bu yüzden dairemi bir süreliğine kiraya vereceğim ve nasıl gittiğine bakacağım.

Eski memleketimi eskisi kadar önemsememeye başlıyorum. Jeannie çenesini tutamadığını kanıtladı, bu yüzden giderek daha fazla sayıda sakin hem ona hem de Liam'a yardım ettiğimi biliyor - bu da iş sahiplerinin benden tavsiye istediği ve sokakta yürürken yabancıların bana gülümsediği anlamına geliyor. Son söylediğim biraz abartı gibi görünüyor ama sanırım sorun değil. Bir zamanlar New York'taki anonimliğimi severdim, ama aslında anonim olmayışımı daha çok seviyor olabilirim.

Bradley bile gülümsüyor, yarım yamalak bir Bradley gibi. Babamdan aldığı melek sadece bir özür notu ve işleri düzeltmeye çalışacağına dair bir söz içeriyordu. Bu konuda homurdandı ama aynı zamanda babama ve bana karşı duyduğu öfkeyi de yatıştırmış görünüyor. Ben de ona karşı hissettiğim öfkeyi yavaş yavaş atlatıyorum. Eğer onun ya da benim hayatımdan birini seçmek zorunda kalsaydım, kesinlikle benimkini seçerdim.

Liam, diğer her şeyi değerli kılan parlak bir nokta - her ne kadar New York City silüeti görüldüğünden beri giderek daha az neşeli hale gelse de.

"Ne var ne yok?" diye sordum. "İnsanların taşınmasına yardım etmenin berbat bir şey olduğuna karar vermek için çok geç, biliyorsun." Geri dönen gülümsemesi küçüktü.

Zorla. "Bunu özleyeceğinden endişeleniyorum."

"New Jersey Paralı Yolu'nun görkemli güzelliği, şehri özleyip özlemeyeceğimi merak ettiriyor mu?"

"New York'a daha önce de gittim, Em. Biraz daha fazlası var."

Bence onu asıl endişelendiren, bu işi ucu açık bırakmış olmam. Daire hala benim olacak. Her zaman fikrimi değiştirebilirim. Ve o haklı, bundan daha fazlası *var*. Elliott Springs sokaklarında yürüdüğüm ve biraz daha kaos özlemi çektiğim sessiz sabahlar olacağını biliyorum. Daha fazla fırsatı özlediğim geceler olacak - gecenin üçünde asla Tayland yemeği yemedim, ama *yiyebileceğimi* bilmek hoşuma gitti.

Ama bu mutluluklar şu anki hayatımın mutluluğuyla kıyaslanamaz bile - Liam'ın yanında uyanmak ve horozu nasıl öldüreceğimi anlatmak, çoğunlukla onu güldürmek için ve kısmen de horozu öldürmek istediğim için. Ya da gece eve geldiğinde sanki o da beni özlemiş gibi beni kendine çekmesi.

Buradaki hayatımda hoşuma giden her şeyin Elliott Springs-Liam'da bir karşılığı var ve bu her zaman daha iyi. Sadece sevdiğim değil, bayıldığım bir şey.

"Eminim üniversiteye gittiğinde evini özlemişsindir, değil mi?" diye sordum. Ben özlemedim ama çoğu insan özler. "Ama okulda da o kadar mutluydun ki bunu pek düşünmedin. Benim için New York bu. Onun yerine sahip olduğum şey o kadar iyi ki, içimde onu özleyecek neredeyse hiç boşluk yok. Sevdiğim bir şey vardı. Şimdi *sevdiğim* biri var. Ve bu tamamen farklı."

"Bunu söylemenin tam zamanı," diye homurdanıyor ve elimi sıkıca kavlıyor.

Gülüyorum, başımı omzuna yaslıyorum. "Zaten bildiğini düşünmüştüm."

"Biliyordum," dedi, sesi yumuşayarak. "Sadece *senin bildiğinden* emin değildim."

76. Cadde'ye geldik. Şoför çift park ederken arabalar bize korna çalıyor çünkü binanın önünde *zaten* yasadışı park etmiş biri var. Korna çalmayı kaçırmayacağım şeyler listesine ekliyorum.

Giorgio iki kere baktı - beni daha önce hiç kot pantolon ve at kuyruğuyla görmemişti. "Bayan Hughes?" diye sorar, gözlerini kocaman açarak. "Siz

nihayet döndün mü?"

"Uzun sürmeyecek," diye cevap verdim. "Kaliforniya'ya taşınıyorum. Bu Liam, benim..." *Erkek arkadaşım kulağa çok aptalca, çok çocuksu geldiği için sözümü kesiyorum.*

"Erkek arkadaş," diyor. Belli ki bu Liam'ı rahatsız etmiyor. Bana dönüyor ve sanki gülümsemesini tutmaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "Bu senin için bu kadar zor olmamalıydı."

"Sizi özleyeceğimiz kesin Bayan Hughes," diyor Giorgio bizi içeri kadar takip ederken.

Eskiden ondan neden bu kadar nefret ettiğimi hatırlamaya çalışıyorum ama pek bir bahanem yok. Havadan sudan konuşmayı seven iyi bir adam. Sanırım son birkaç ayda gerçekten değiştim.

Asansöre kadar bizi takip etti. "Ama bahse girerim buradaki havayı özlemeyeceksin, değil mi? Bu takım elbiseyle dışarı çıktığım anda terliyorum, haberin olsun."

Evet, gerçekten değiştim. Giorgio'nun bundan faydalanamayacak olması çok kötü.

Asansörün kapısı açıldı. Liam ve ben içeri girerken Giorgio hala konuşarak kapıyı tutuyor. Sonra ikimiz de içeri girdik ve o... aptal hikayesini bitirip yeni bir hikayeye başlayabilmek için kapıyı tutmaya devam etti.

"Geçen gün karıma söylüyordum da..." diyor ve içimden bir şeyler ölmeye başlıyor. "Dedim ki, 'Stacy, havanın asla seksenin üzerine çıkmadığı bir yere gitmeliyiz. O da, 'Neresi orası, Giorgio? İzlanda mı?' dedi."

Sonunda kapıyı bırakıyor. İkinci kata çıktığımızda Liam gülmeye başlıyor. "Bahse girerim o adam senin canını çok sıkmıştır."

"Öyleydi. Görünüşe göre hâlâ da öyle. Ben de değiştiğimi düşünmeye başlamıştım."

Beni kendine doğru çekiyor, boynuma sokuluyor. "Ne var biliyor musun? Hava durumu hakkında hiç konuşmuyoruz. Bunu daha çok yapmalıyız.

Her gün. Uzun uzadıya."

"Seni uykunda öldüreceğim. Alıştırma için horozu, sonra da seni."

Gülüyor. Onu öldürmekle tehdit ettiğimde gülecek tek adamı buldum. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Daireme vardık ve kapı açıldığında, onun gözünden görmeye çalıştım. Buraya ödediğim parayla Elliott Springs'te bir blok ev satın alabilirdik. Ama yine de boş. Gri traverten zemin soğuk, tavandan tabana pencerelerden süzülen ışık loş ve içeride tek bir kişisel eşya yok - derecelerim bile. Resim, battaniye ya da yastık yok. Daha kişisel hissettiren otellerde kalmıştım.

Geçmişim olmadan yeni bir insanmışım gibi hissetmek için dünyamı çıplak bıraktım. Ama yine de olduğum kişi olarak kaldım, boş bir hayatın içinde yüzüyordum.

Bu dairede mutlu değildim. İsteyken de mutlu değildim. Mutluluğa en yakın hissettiğim şey *zaferdi* ve ikisinin aynı şey olmadığını anlamak için Liam'ın etrafında olmak gerekti.

Mutluluk daha sessiz, daha sıcaktır. Bir nehrin kıyılarına doğru yükselen ama asla taşmayan su gibi kanınıza yayılır. Zaferin hiç olmadığı kadar istikrarlıdır ve keskin bir ısırganlığı yoktur - ona eşlik eden kan tadı.

Mutluluğu hissetmeye devam etmek istiyorum ama zafer -en azından geçmişte yaşadığım şekliyle- benim için bitmiş bir şey.

"Satacağım," diyorum ona.

Gözleri büyüdü. "Öyle mi? Bunun iyi bir yatırım olduğunu söylediğini sanıyordum."

Omuz silkiyorum. "Öyle. Ama diğer şeyler de iyi yatırımlar. Ve... hayatımın bu kısmının bittiğini bilmek hoşuma gidiyor. İstedğim her şeye zaten sahibim."

Sonunda bu karardan pişman olacağıma dair en ufak bir endişem yok. Dünya belirsiz bir yer olmaya devam ediyor ama Liam... güvенеbileceğimi bildiğim tek şey o.

Sevdiği her şeyi yok etmek için buradan ayrıldım. Tanrıya şükür bu işte çok kötüydüm.

EPILOG

EMMY

Liam güneş batmaya başlarken Lucas Hall'daki ortak ofisimize giriyor. "Bir dakikan var mı?" diye sordu.

Hayır demek dilimin ucunda. İki gün sonra ilk kod teftişi yapılacak ve açılışa daha aylar olmasına rağmen, çarşaf tedarikçileri aniden fiyat kırmaya karar verdiler - halledilmesi gereken pislikler, yok edilmesi gereken yeni düşmanlar var. Halletmem gereken *kendi* işim olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama yüzünde o sırıtış var ve gözleri ıslıl ıslıl ve böyle görüldüğünde onu geri çevirmek imkansız.

"Ne var ne yok?" Masamın kenarına tünediğinde dizüstü bilgisayarımın başımı kaldırarak soruyorum.

"Açıkça *hayır* demediğin için seni takdir ediyorum," diyor, "çünkü aklının çelindiğini biliyorum. Gelip çimlerin görünmesini istiyorum. Her şeyi işaretlemeyi yeni bitirdim."

İç çektim. "Neden bu konuda ısrar ettiğinizi hâlâ anlamıyorum. Oraya bir tenis kortu koyabilirdik."

Ama ayağa kalkıyorum ve parmaklarının benimkilere dolanmasına izin veriyorum. Ara sıra kontrolü bırakmayı öğrendim ve dizginleri nadiren devretsem bile en azından onları bu kadar sıkı tutmayı bıraktım. Artık haftada en az bir kez benedict usulü yumurta yiyorum. Hamburger yedikten sonra kendimi beş mil koşmaya zorlamıyorum. Tabii ki bunun bir sonucu da var: 10 kilo aldım. Liam beni biraz daha kıvrımlı sevdiğini söylüyor ve annemin yargılarını kafamda duymadığım bir zamanın asla olmayacağından şüphelensem de, buna rağmen mutluyum. Biraz pasta yesem, 10 kilo alsam, annemle karşılaşsam ve o bir yorum yapsa dünyanın başıma yıkılmayacağını bilmek beni rahatlatıyor. Onu nadiren gördüğümde ise tek kelime etmiyor, etse de bir şey fark edeceğinden emin değilim. Artık üzerimde hiçbir gücü yok.

Kar Tanesi ayaklarımızın dibindeyken ofisler arasında dolanıyoruz ve arka taraftaki geniş verandaya çıkıyoruz. Beni çok sevdiği yeşil alana götürüyor, çim o kadar yeni ki hala kötü dikilmiş yorgan parçaları gibi görünüyor.

"Bu sayede kroket ve çim dartı gibi açık hava oyunları oynayabiliyoruz" diyor. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor. "Hayır, eğer sorunuz buysa, 1920'ye zaman yolculuğu yapmadık."

Ağzım kapanıyor ama gülümsemek için savaşıyorum.

"İnsanlar açık havada ve havuzun karmaşasından uzakta olabilecekleri bir yere sahip olmayı seviyor."

Katılmıyorum ama olsun. Kaos yok, *falan filan*. Bankların ve fiskiye'nin nereye gideceğini ve nihayet çimenliğin en ucundaki çardağı işaret ediyor.

İnledim. "Ciddi misin? Bir insan *çardakla* ne yapar ki?"

"Bir düşünsene," diyor tekrar elimi tutarak. "Burada açık hava konserleri, düğünler düzenleyebiliriz..."

Onun ne demek istediğini anlamak için kendimi zorluyorum. Sanırım bu düğün kalabalığını çeker.

Çimlerin üzerine diz çöküyor ve hatalı bir fiskiye başlığıyla oynuyor.

"Liam, artık bunu yapacak adamların var ve onlara çok para ödüyorsun. Eğer işlerini yapmıyorlarsa, Stella'nın onları kovmasından mutluluk duyarım." Bir kaplan çizgilerini değiştiremez.

"Sana çardak için bir kullanım alanı daha göstermek istedim," diyor ve avucunun içinde siyah kadife bir kutu duruyor.

O kadar şaşırdım ki ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunu hiç konuşmadık. Şu anda ciddi olup olmadığından bile emin değilim. O asırlık korku ürperiyor. *Bu bir şaka mı? Bir pislik gibi mi görüneceğim?*

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bu çardak pazarlama işini çok ileri götürüyorsun."

Ama gülmüyor. Glmsemiyor bile. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir Şey var. *Gergin* mi? Onu tanıdığım bir yıl boyunca hiç gergin bir an yaşamamış olan Liam Doherty tamamen ıldırımıŐ durumda.

"Emerson, her ne kadar evliliğin, tırnak içinde söylüyorum, 'kendi çamaŐırlarını yıkamaktan ve kendi yemeklerini pişirmekten bıkmıŐ erkekler tarafından tasarlanmıŐ bir hapishane' olduğunu düŐünsen de, ikimiz de biliyoruz ki sen bir bok için çamaşır yıkayamazsın ve ben daha iyi bir aŐıyım."

Kahkahalarım sessizce sersemletti. Kutuyu alıyorum, elim titriyor.

"Demek evlenme teklif etmeye karar verdin," diyorum kısık sesle, "aslında bir soru sormadan kusurlarımı sıralayarak?"

Gülüyor, omuzları biraz çöküyor ve ayağa kalkıp tek bir hareketle beni kucağına alıyor. "Benimle evlenmeni istiyorum. Çünkü ev iŐlerinde beceriksiz olman umurumda değil. Tanıdığım en zeki ve itiraf edeceğinden çok daha tatlı bir kız olman umurumda."

"Ayrıca gerçekten iyi kafa veriyorum."

"yle," diyor. "Ben de ona geliyordum."

Yine güldüm. O anki garipliğin bir kısmını yok ediyor ama hepsini değil. Korkuyorum çünkü bunu istediğimi düşünüyorum.

Korkuyorum çünkü kolayca berbat edebilirim.

Korkuyorum çünkü evet diyeceğime dair en ufak bir Őphem yok. "Tavsiye almaktan nefret ettiğinin farkındayım," diyor, "ama gerçekten benimle evlenmen gerektiğini düşünüyorum." Yüzümü göğsüne bastırıyorum ve gözyaşlarım gömleğini ıslatıyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum, boğazım düğümleniyor. "Ama sen söylediğin için değil."

Gülüyor. Öyle bir gülüyor ki göğsü başımın altında titriyor ve sonra kolları bana sarılıyor. "İŞte benim kızım."

Harrison ve Daisy'nin hikayesine bir göz atmak ister misiniz? Sayfayı evirin.

SENİ İLK GÖRDÜĞÜM YAZ: ALINTI

HARRISON

Her gün aynı şekilde başlıyor. Kafamda donuk bir zonklama ve neyin yanlış gittiğini tam olarak hatırlamadığım mutlu bir on saniye ile. Hala evime, gelişen kariyerime, karıma ve akranlarımla saygısına sahip olduğuma inandığım zaman.

Sonra bunların çoğunu kaybettiğimi fark ediyorum ve gün gerçekten başlıyor.

Ağrı kesici almak için alt kata iniyorum, daha ana kata ulaşmadan o kadar para verdiğim manzaraya içerliyorum. Dışarıda el ele yürüyen çiftler, dışarı çıkmaya hazırlanan sörfçüler olacak. Bir yıl önce burayı satın aldığım onlardan biri olacağımı düşünmüştüm. Her sabah işe gitmeden önce kalkıp sörf yapmayı ve gelecekteki çocuklarıma iskelenin yanındaki daha kontrol edilebilir dalgaları öğretmeyi hayal ettim. Ama görünüşe göre Audrey bunların hiçbirini hayal etmiyormuş.

Zemine ulaşıyorum ve isteksizce okyanusa doğru dönüyorum. Ama karşımda neşeli çiftler ve Pasifik'in sonsuz maviliği yok. Onun yerine bebek mavisi yoga pantolonu giymiş bir kadının kışına bakıyorum. Bir davet gibi eğiliyor.

Güvertemde.

Gördüğüm manzara karşısında içimin sıkışmasını görmezden geliyorum. Ne kadar gür bir kış olduğu umurumda değil, burası özel mülk ve sahibi burada olmamalı. Çarpan başımı görmezden geliyorum ve ona doğru yürüyorum, ona sahip olmasına izin vermeye tamamen hazırım... tam o yükselip dönerken.

Daisy.

Daisy, Liam'ın yeğeni, benim güvertemde. Nedenini bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Sanırım dün gece onu rüyamda görmüş olabilirim ama onun bu yetişkin halini rüyamda görmeyeceğime eminim. Çünkü *lanet olsun...* Bu kızın kıvrımları. Küçük ağzının kıvrımı, yanakları, göğüsleri, kalçalarına doğru genişleyen minik beli.

Ben durduramadan vücudum tepki veriyor ve bakışları düşüyor.

"Vay canına, *bir* tarafın tamamen uyanık," diyor sırtarak. "Ona bakmayı teklif ederdim ama buradan bile içki fabrikası gibi kokuyorsun."

Şaka yollu da olsa bu *işi* halledebileceğini söylediğini duymak beni dehşete düşürmeli ama bunun yerine donumdan fırlamak üzereyim.

Elimi aletimin önüne koyarken gözlerimi deviriyorum. "Çok gururlanmadan önce, bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığını açıkça belirtmem izin ver çünkü seni lanet güvertemde bulacağımı bilmiyordum, değil mi? Neden buradasın?"

Ağzı açık kaldı. "Harrison, dün gece uzun bir konuşma yaptık. Gerçekten hiçbirini hatırlamadığımı mı söylüyorsun?"

Burnumun köprüsünü iki parmağımın arasına sıkıştırıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Hatırlıyor muyum? Benimle didişen çok seksi bir kızla ilgili bir şey vardı. Rüya olduğunu sanmıştım.

Altımdaki caddeden bir araba geçiyor ve başım bas gitarın *güm güm güm* sesiyle zonkluyor. Şu anda bunların hiçbirini için fazla akşamdan kalmayım, bu yüzden topuklarımla üzerinde dönüyorum ve mutfığa gidiyorum, bir yudum burbonla birlikte tavsiye edilen ağrı kesici sayısının iki katını yutuyorum. O da peşimden geliyor, sarı saçlarını at kuyruğundan ayırıp tezgâha oturuyor.

Ona dışarıda kalmasını söylemeliydim.

Daisy'yi seviyorum, ailemden biri sayılır ama yalnız kalmak istiyorum. Günün geri kalanında uyumak istiyorum. Kimseye karşı nazik olmak zorunda kalmak istemiyorum. En önemlisi, şu anki durumumu kendime saklamak istiyorum.

"Bak," diyor, "dün gece annemle kavga ettiğim ve Liam'da kalamadığım için geldim ama-" "Neden kalabileceğini söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye araya girdim, "ama gitmen gerekiyor."

Gözleri büyüdü ve bunu anladım... ben bile bu kadar kaba, bu kadar ani olduğuma şaşırdım. Ama gerçekten gitmesi gerekiyor.

Ve keşke bu arada lanet olası bir tişört giyseydi. Rahatsız edici miktarda göğüs dekoltesi var.

Kollarını kavuşturdu. "Hayır, sanmıyorum."

İşaret parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. "Daisy, artık isteklerine *hayır* diyebilen ve şımartılan sevimli bir çocuk değilsin."

"Doğru," diyor gülümseyerek. "Ben uydurduğun kız arkadaşın hakkında altı aydır arkadaşlarına yalan söylediğini bilen sevimli *yetişkinim* - dün gece itiraf ettin."

Hay sikeyim. Bu inanılmaz kötü durum daha da kötüleşti. Konuşarak bile kurtulamayacak kadar akşamdan kalmayım ama denemek zorundayım. "Yaptığım şey bu değildi."

"Harika," diyor ve telefonunu eline alıp yazmaya başlıyor. "Liam'a mesaj atayım ve uydurma kız arkadaşınla Los Angeles'ta olduğunu iddia etmene rağmen bu hafta sonu buralarda olduğunu söyleyeyim. Seni görmeyi çok ister."

Derin bir nefes alıyorum. Liam'a mesaj atarsa, bildiğiniz bir sonraki şey, yalan söylediğim için kızgın ama bu durumu yardımcı olmayacak binlerce yolla düzeltmeye kararlı bir şekilde üzerime çullanacağıdır. Yeğeni ikinci sırada olsa da, şu anda ihtiyacım olan son şey bu.

"Dur," diye mırıldanıyorum. "Onlardan kaçmıyordum, tamam mı? Sadece onları bu işe bulaştırmadan kendi işimi kendim halletmeye çalışıyorum."

"İlginç," diyor telefonu yere bırakarak. "Kendime çeki düzen vermem gerektiğinde, bunu normalde baygınlık geçirerek yapmam."

yalnız ve yarı çıplak sarhoş."

İnledim. Bugünün ideal bir cumartesi olması pek mümkün görünmüyordu; sadece biraz aspirin alıp akşamdan kalmalığımı atlatmak istiyordum. Bu kadar kötüleşebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Bakın, gerçekten uzun bir hafta geçirdim. Kendimi rahatlatmaya çalıştım ve biraz ileri gittim."

Gülüyor. "Az önce ağrı kesicileri burbonla yıkayışını izledim. Saat sabahın onu."

Kahve makinesini çalıştırıyorum ve ona doğru dönüyorum. "Bu senin buradaki varlığının acısıyla başa çıkmak içindi, Goth Barbie."

Başparmağını su şişesinin dudağında gezdiriyor. "Harrison, bunun senin normal halin olmadığına dair bir kanıt görene kadar buradan ayrılmayacağım."

Şu an cehennemdeyim. Ondan nasıl kurtulacağım? Ya tüm arkadaşlarıma neyin yanlış gittiğini itiraf edeceğim ya da önümüzdeki haftayı Bridget'in ahlaksızca seksi *çocuğuyla* yaşayarak geçirip hayatımın yolunda olduğunu kanıtlayacağım.

"Neye mal olacak, Daisy?" Homurdanıyorum. "Sana bir çek yazacağım. Sen öğrencisin, değil mi? Öğrencilerin genelde paraya ihtiyacı olur."

Suyundan uzun bir yudum daha alıyor ve ben hızla başka tarafa bakıyorum. İnsan ırkı işte böyle hayatta kalıyor: Bir erkek ne kadar akşamdan kalma ya da kalbi kırık olursa olsun, bir kadının yutkunduğunu gördüğünde bile ereksiyon olabiliyor.

"Paranı istemiyorum," diyor. Gözlerinde incinmiş bir parıltı var. "Ama böyle bir pislik olmayı bırakmanı istiyorum."

Arkadaşlarına gerçeği söyle ya da söylediğim her şeyi yapmaya hazır ol."

Tekrar dışarı çıkıyor ve tekrar eğiliyor. Onu izleme arzumu olabildiğince derine gömüyorum ve yukarı çıkıyorum.

Libidomun yeniden ortaya çıkması için ne talihsiz ve son derece *uygunsuz bir zaman*.

Lanet bezini değiştirdim.

29 Ağustos'ta çıkıyor. [Buradan](#) ön sipariş verin.

TEŞEKKÜRLER

Her kitabın 16 versiyonunu okuyan ve ikimizin de doğru olduğunu bildiği şeyi, yani Sally Thorne'un çok daha iyi bir yazar olduğunu asla yüksek sesle söylemediği için Katie Meyer'e sonsuz teşekkürler.

Christine Estevez, işimin ihtiyaç duyduğu yetişkin olduğunuz ve her zaman arkamı kolladığınız için teşekkür ederim.

Bu kitabın çok daha iyi olmasını sağlayan herkese çok teşekkür ederim: muhteşem editör ekibim -Sali Benbow-Powers, Lauren McKellar ve Christine Estevez- ve beta okuyucularım -Samantha Brentmoor, Maren Channer, Michelle Chen, Katie Friend, Katie Meyer, Nikita Navalknar, Jen Owens ve Tawanna Williams.

Valentine PR'daki herkese, bir başka enfes kapak için Lori Jackson'a ve menajerim Kimberly Brower'a çok sevgiler.

Laura Pavlov, sana bayılıyorum. Beni dinlediğin için teşekkürler.

Patrick, Lily ve Jack: Bir gün havaalanında kitaplarımı göreceğiz ve her şeye değmiş olacak. Ya da daha büyük ihtimalle telefonlarınızdan kısa bir süreliğine kafanızı kaldırıp heyecanlanmış gibi yapacaksınız. Ama çabanızı takdir ediyorum.

ELIZABETH O'ROARK TARAFINDAN DA

Yaz Serisi:

1. Düştüğümüz Yaz (Luke & Juliet)
2. Seni Kurtardığım Yaz (Caleb & Lucie)
3. Beni Bulduğun Yaz (Beck & Kate)
4. Seni Yok Ettiğim Yaz (Liam & Emmy)
5. Seni İlk Gördüğüm Yaz (Harrison & Daisy)

Seytan Serisi

4 komik, öfkeli, huysuz-güneşli, düşmandan aşığa romanlar

Langstrom Kardeşler

Koç-öğrenci ve en iyi arkadaşın kızı aşkları.

Paralel Seri

Küçüklüğünden beri onun hayalini kuruyordu. Ve şimdi, düğününden haftalar önce, o gerçek hayatta ortaya çıktı.

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth O'Roark, 2013 yılında ilk romanını yayınlamadan önce uzun yıllar tıp yazarı olarak çalışmıştır. Teksas Üniversitesi'nden iki lisans ve Notre Dame'dan bir yüksek lisans derecesine sahiptir. Üç çocuğuyla birlikte Washington, D.C.'de yaşamaktadır. Facebook'ta [Elizabeth O'Roark Books](#) adresinde güncellemeler, kitap sohbetleri ve çocukları hakkında bolca şikayet için ona katılın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.